

BROJ 111

CENA 80 DIN.

NINJA

3,40 DEM 30 ATS 25 SEK 2.600 DEN 150 SIT

AVETI PROŠLOSTI

Derek Finegan

AVETI PROŠLOSTI

Derek Finegan
AVETI PROŠLOSTI

Izdavač:
NIP, „DEČJE NOVINE“,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nađa Maksimović

© 1992. DEN PRESS

NINĐA 111 – AVGUST 1992. GODINE

Izdaje NIP „Dečje novine“, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac.
Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032)
710 – 529 pretplata. Teleks 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u
Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u
Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampa „Litopapir“, Čačak.

Derek Finegan

AVETI PROŠLOSTI

Tišinu letnje noći samo na trenutak prekide udaljeno brujanje automobilskog motora, ali se i ono posle izvesnog vremena izgubi. Povetarac koji je u različitim intervalima naltao sa olkeana pomerao je grane visokih, razgranatih platana i šum lišća više je naglašavao ponoćni mir nego što ga je remetio.

U niskoj kući starinskog izgleda i bogate spoljašnjosti svetlo je prodiralo kroz samo jedan prozor. S vremena na vreme ispred guste zavese promakla bi senka nekog čoveka.

Naoružani stražar lenjo, po ko zna koji put te noći, pređe preko travnjaka noseći u levoj ruci automatsku pušku. Kada je došao blizu jednog od platana, izvadi pikavac iz usta i odbaci ga gađajući deblo stoletnog drveta. Svetlucave iskrice razbijenog žara rasuše se

na sve strane, ali stražar ih nije primetio. Nastavio je dalje posmatrajući ugao zgrade.

Tog trenutka jedna senka, kao da je izronila iz same kore platana, odvoji se od drveta i nečujno kliznu za stražarom. Još dok se kretao, čovek obučen u crno, sa kapuljačom kroz koju su se nazirale samo oči, izvuče iz pojasa tanak crni konopac. Već sledećeg trenutka kanaap se zateže oko grla stražara. Kratak trzaj i čovek pada presečenog vrata.

Maskirani ga polako spusti na travu, a onda se brzo osvrte tražeći pogledom drugog stražara. Znao je da će se i taj uskoro pojaviti.

U trenutku kada je maskirani nameravao da se vrati do starog skrovišta, tiho zviždukanje najavi nailazak drugog stražara. Maskirani se brzo i nečujno spusti na travu. Već sle-

dećeg trenutka potpuno se stopio sa terenom na koji se op pružio.

Stražar nastavi bezbrižno, tražeći pogledom svog ortaka koji je negde na ovom mestu trebalo da ga sretne.

— Džo se zadržao — reče za sebe i načini još nekoliko koraka.

Odjednom se ukopa u mestu. Kao da je iznikla iz zemlje, pred njim se pojavi neka neodređena silueta. Zibunjeni čovek se nagnu napred ne bi li bolje osmotrio šta se to stvorilo pred njim, a onda skoro kriknu. U njega su sada gledala dva metalnohladna oka osvetljena mesečinom.

— Ti... prokleti...

Stražar zakrklja. Bujicu reči i psovki prekinuše prsti leve šake maskiranog koji se poput gvozdених šiljaka zariše u grlo naoružanog stražara. Ne shvatajući ni ko ga je napao, ni šta se desilo, ubijeni se skljoka u stranu. Ovog puta maskirani se nije potrudio da ga prihvati i tako spreči eventualnu buku.

Znao je da nema više nikoga ko bi mu se isprečio na putu. Brzo poput misli maskirani se stvori kraj ulaznih vrata. Oslušnuo je samo trenutak-dva, a onda šmugnuo u polumračni hodnik i čučnuo kraj

zida zaklanjajući se iza velike, porculanske vaze.

Nerazgovetan žamor glasova dopirao je iz sobe u dnu hodnika. Brzo i nečujno čovek — senka priđe vratima. Bila su odškrinuta. Iza tih vrata nalazili su se oni zbog kojih je i došao. Oni koje je već danima pratio. Oni koji će te noći umreti.

Umreće jer je on — ninda — tako presudio.

Li Jang, bogati trgovac iz San Franciska, u podzemlju poznatiji pod nadimkom Žuta Smrt, nešto je žustro razgovarao sa dvojicom elegantno obučених ljudi. Jedan je bio debeli belac, Kliv Saterlend, vlasnik nekoliko motela, a drugi, čija je žućkasta boja lica svedočila o njegovom poreklu, nekoliko godina mlađi, Čang Kej, revolveraš-ubica i pratilac debelog belca.

— Ne interesuje me na kakve teškoće nailaziš! Roba sutra mora da bude u gradu! — gotovo je vikao Kinez.

Taman je pružio ruku da dohvati šolju sa hladnim čajem kad lampa, koja se nalazila iza njega i koja je osvetljavala sobu, puče u paramparčad.

Odrastao na džunkama u Hong Kongu, stasao na ulicama Kineske četvrti u San Francisku — Li Jang u trenutku

shvati da nije reč o slučajnom incidentu. Najmanje od svega verovao je u slučajnost. Zato se bez reči hitro spusti iza stola za kojim je sedeo.

— Hej, šta se to dešava, do đavola?! Li, gde si, javi se?! — povika debeli Saterlend. Po što ne dobi odgovor, on brzo zovnu svog čuvara.

— Ovde sam, gazda, ne brinite — javi se Kej kome se pištolj stvorio u ruci čim je u sobi zavladao mrak.

Ninda, koji je kroz odškrinuta vrata šurikenom elimini-sao lampu, našao se u sobi istog trenutka kada je prigušeno svetlo zamenila tama. Sada je stajao levo od vrata, držeći u ruci još jednu zvezdu smrti. Dobro je upamtio raspored trojice muškaraca u sobi. Uostalom, njemu svetlo nije ni bilo potrebno. Zatvorio je oči i pre pustio se čulima.

Teško disanje, ispunjeno strahom koji će uskoro prerasti u paniku, dolazilo je ravno ispred njega.

Korak-dva dalje i malo po strani, čulo se ravnomerno, pri-tajeno disanje drugog čoveka. Taj je mogao da bude opasan.

Gotovo ne gledajući u tom pravcu, ninda hitnu i drugi šuriken. Zvezdasti čelični predmet kao žilet oštih ivica pogodi revolveraša tačno između

očiju. Ovaj ispusti pištolj i krete obema rukama da iščupa to gvožđe koje mu je iskidalo poslednju misao, ali odmah za šurikenom stigla je smrt. Na svojim nečujnim krilima prenela ga u svet senki i večnog mraka.

Pad njegovog tela kao da je bio znak za napad histerije nje govog gazde.

— Kej, šta se dogodilo, javi se! Da niste vas dvojica... prokletnici, zar mene hoćete da sredite?! Javi se, Kej, platiću koliko hoćeš, samo se javi! — histerično je vrištao Saterlend.

Odgovor nije stizao.

Umesto njega, šišteći kao zmi-ja koja napada, katana bogato ukrašene drške izlete iz korica i u istom potezu nastavi svoj kružni let. Samo za trenutak brzina njegovog kretanja se smanjila, dok je oštro sečivo, iskovano pre ko zna koliko decenija rukama vrhunskih majstora u Japanu, seklo kožu, mi šiče i vratne pršljenove. A onda se skupoceni mač zaustavi uz bedro svog vlasnika.

Odsečena glava odlete i tresnu nasred pisaćeg stola izrađenog od ružinog drveta. Kli-zeći po uglačanoj površini i šarajući je mlazevima krvi, glava iz koje su gledale širom otvorene oči pade tik pred skri-venog Li Janga.

Miris sveže krvi dotače nosnice skrivenog Kineza. Debeli prsti ukrašeni prstenjem i dijamantima nehotice kretose i dotakoše kratko ošišanu kosu. Kao da je dotakao guju, Kinez se trže.

U sobi je vladala grobna tišina.

Ko je napadač? Šta hoće? Ko ga je poslao?

Li Jang brzo počeo da premotava film događaja u poslednja dva minuta.

Nije znao kako se zove napadač.

Nije znao ni ko ga je poslao.

Ali, znao je ko je.

Samo jedan čovek ubija tako tiho i tako nepogrešivo.

Ninđa.

— Ninđa, ninđa... — začu se njegov prestravljeni glas ispod stola. — Sve... daću sve... napustiću posao, Frisko... vratiću se u Kinu... uzmi sve što imam — nudio je svestan da ninđu ne može potkupati, niti ga privoleti da promeni svoju odluku.

Kao u transu, ustao je i krenuo preko sobe. Mesečina je sada prodirala kroz pomerenu zavesu i obasjavala sredinu sobe. Na granici mesečevog zraka stajao je — ninđa.

Li Jang dođe do osvetljenog dela i zaustavi se. Počeo da se okreće oko sebe, neprekidno

ponavljajući reč »ninđa«. Kada se ponovo našao u prvobitnom položaju, zinu od straha.

Mesečinom okupana oštrica katana bila je uperena u njegov trbuh. Kinez zadrhta, a on da zaplaka.

Ninđi se smučio.

Kratkim trzajem sjuri oštricu u naduveni trbuh, a onda okrete sečivo i povuče ga u stranu.

Skupljajući utrobu koja je pokuljala na sve strane, Li Jang krene na daleki put bez povratka.

Dok je jedan od vladara carstva droge i opijuma umirao gušeći se u suzama i bolu, ninđa je već preskakao ogradu, u tri skoka pretrčao preko ulice i uleteo u stari zelenkasti »ford«.

Gume zacvileše kad snažni motor dostiže svojih deset hiljada obrtaja. Kola se za trenutak zaneše, a onda, vođena čvrstim rukama, odjuriše prema centru grada.

Ninđa je obavio još jedan posao.

Još jedna glava ogromne nemani, koja se zvala trgovina drogom, odsečena je. Ali, on se nije zavaravao. Znao je da će proći samo izvesno vreme dok na mesto Li Janga ne dođe neko drugi. Pa ipak, i taj kratki

prekid spasiće bar nekoliko nevinih dečaka i devojčica.

A za to je vredelo ubiti.

Lesli Eldridž naglo otvori oči. Istog trena bio je budan. Svuda oko njega vladala je tišina. Nije se čula ni buka ulice, ni udaljeni šum talasa koji su putujući sa daleke pučine udarali o obalu Zaliva i razbijali se u milione iskričavih kapi.

Prozori su bili zatvoreni, a debele zavese navučene preko aluminijskih okvira i roletni.

Razlog što se Lesli naglo probudio nije bio nikakav uznemiravajući šum, niti haragei koji ga je uvek blagovremeno opominjao na blisku opasnost. Ne. Jednostavno, vreme predviđeno za okrepljujući san isteklo je i sat u nindinoj podsvesti tiho je zazvonio.

On skoči iz kreveta, razmače zavese na prozoru i širom otvori oba krila. Sa ove visine pružao se predivan pogled na zaliv i niži deo San Franciska.

Lesli požuri u kupatilo i nje govori mišići začas povratiše neophodnu gipkost i pokretljivost. Par minuta kasnije, obu-

čen u svileni kimono, zauzeo je pozu za meditiranje i zatvorio oči.

Misli mu, isprva polako, a onda sve brže i brže počče da prevalljuju prostor dok konačno ne stigoše u zabiti planinskih manastira u Japanu. Isprva nejasna slika postajala je sve oštija u njegovim mislima. Kada je postigao maksimalnu koncentraciju, nejasne senke pred njim dobiše određene crte.

Jedan starac bele kose i duge brade sedeo je pod malim trešnjevim drvetom posmatrajući drugog čoveka, daleko mlađeg, očigledno belca, kako sedeći na tatamiju meditira.

Bio je to on, Lesli Eldridž od pre nekoliko godina, a starac bele brade, njegov drugi otac, njegov drugi tvorac — stari sensei Tanaka.

Bili su to dani kada je Lesli već postao ninda i kada je od starog senseija učio kako se upravlja silom — KI — i kako se upravlja sopstvenim duhom.

Iznenada, iz nepoznatih razloga, slika se zamuti i nestade. Lesli otvori oči. Imao je utisak kao da se neko umešao u njegove misli i pokvario iluziju. Pokušao je ponovo da se koncentriše, ali nije išlo. Zato ustade i pride stalku sa starim knjigama. Najveći broj tih sku-

pocenih knjiga, donetih iz Japana, bio je posvećen istoriji ove daleke i, za najveći broj ljudi, tajanstvene zemlje. Bile su to istorijske beleške o carevima i šogunima, o samurajima i nindama, o običnim, malim ljudima iz naroda koji su sopstvenom domišljenošću, ratničkim veštinama i hrabrošću izbijali u prvi plan, postajući u nekoliko mahova čak i gospodari Japana.

Lesli Eldridž je voleo te stare priče. U njima je nalazio duhovnu hranu, odmor i utočište.

Prisetio se i priče svog starog učitelja o suparništvu dva sela — Iga no Sato i Koga no Sato — koja su bila najpoznatiji centri za obučavanje u veštini ninducu. Iz jedne od tih škola izašao je i najčeuveniji od svih nindī, Kirigakura Saizo. O njemu je Eldridž pročitao stotine priča i legendi.

Jednom prilikom, seti se Lesli, on i nekolicina učenika upitaše starog učitelja nisu li, možda, sve te priče o moćima nindī malo preuveličane u pričama i legendama.

— Šta misliš da nije moguće? — upitao je sensei uvek tihim, pokroviteljskim glasom.

— Kažu da je Saizo jednostavno mogao da nestane sa nekog mesta, čak i kada bi ga

opkolili — reče Eldridž koji je, za razliku od japanskih drugova, uvok bio radoznaliji da sazna istinu.

Stari učitelj se samo nasmešio i ustao sa tatamija koji je retko napuštao tokom predavanja i vežbi.

— Opkolite me — reče svojim učenicima pošto je izvesno vreme stajao na sredini sobe. Oči su mu bile zatvorene, lice opušteno, koža gotovo prozirna. — Opkolite me, a onda napadnite svi odjednom — dođao je ne otvarajući oči.

Učenici poslušашe. Uz pokliče kidisaše na senseija — ali samo natrčашe jedni na druge. Zbunjeno počеše da se osvrću oko sebe.

Sensei je jednostavno nestao. Kao da je propao u zemlju. Lesli počе nogama da udara u pod verujući da je učitelj nestao kroz pod. Naime, kuće nindī bile su prave zamke za neupućene. Prolazi i udubljenja nalazila su se najčešće tamo gde ih niko nije očekivao. No, tatami pod njegovim nogama nije popuštao.

— Ako mene tražiš, ja sam ovde — javi se stari sensei sa tatamija na kome je i do pre minut-dva sedeo.

Učenici kretоše za Leslijem. Okupljeni oko senseija, čekali su objašnjenje. Starac je ćutao

zatvorenih očiju. Mladići shvaćtiše da će ovu tajnu morati sami da odgonetnu kada za to dođe vreme. Znali su još nešto.

Samo mali broj njih dostići će tu tačku u savlađivanju sebe samog. Možda samo jedan od njih... jednog dana...

Razmišljajući o tim vremenima, Lesli dohvati jednu knjigu i, ne gledajući naslov na koricama, povuče se u ugao. Seo je na tatami i na brzinu bacio pogled na sat.

Sumiko, njegova verna i voljena devojka doći će tek za nešto više od sata. Tu noć je prespavala u njihovom malom stanu u centru grada, koji su koristili samo povremeno. Najbolje i najprijatnije će ubiti vreme čekanja čitajući.

Okrete nekoliko listova i počće da čita.

»U vreme kada je Zemljom izlazećeg sunca zavladała plemićka porodica Hođo, desio se prvi napad moćnog mongolskog osvajača Kublaj Kana na našu zemlju. Osvajač sveta, kako je sam sebe nazivao, Kublaj je u to vreme već gospodario Kinom i Korejom. Želeo je da zagospodari i našim teritorijama. Zato izasla svoje emisare sa zahtevom da i Nipon postane mongolski vazal. Dok su emisari čekali, savetnici u

Kijotu i članovi porodice Hođo, čiji je najstariji član Tokimune bio regent maloletnog cara, raspravljali su kako da postuppe. Dvorski savetnici su već bili voljni da popuste, ali je Tokimune odlučio drukčije. Oterao je emisare iz zemlje.

Kublaj Kan je besneo zbog ovakvog postupka i odmah je krenuo da sakuplja veliku vojsku. Vojsku koja će kazniti držnike, uništiti carstvo i pokazati svetu da na zemlji postoji samo jedan gospodar i da je njegovo ime Kublaj.

Osam godina posle proterivanja poslanika, godine 1274. na obale Kjušua iskrcalo se gotovo trideset hiljada Mongola. Sa njima su bili i Korejci. Kod grada Hakate sačekala ih je vojska koju je okupila vojna vlada iz Kamakure. Naši vojnici i samuraji prvi put su ratovali protiv stranaca. Nisu znali njihove navike i taktiku. Prve čarke još nisu ništa pokazivale i ko zna šta bi se desilo da iznenada ne dunuše snažni vetrovi. Velika flota bila je oduvana.

Naši bogovi nisu dozvolili da stradamo.

Kublaj se nije mirio sa činjenicom da Zemlja izlazećeg sunca još nije njegova. Pono vo je poslao emisare sa istim zahtevom. Ohrabren ishodom

prvog napada Hođo Tokimune je naredio da se drskim izaslanicima odseku glave. Bio je to njegov odgovor.

Znao je, međutim, da će Mongosi napasti i zato je odmah naredio da se kod Hakate izgradi veliki kameni bedem koji će zaustaviti nalete mongolskih vojnika. Radovi su trajali godinama i moćni bedem uzdigao se iznad peščanih obala japanskog mora štiteći tako Hakatu i puteve koji su iz nje vodili prema prestonici — Kjotu.

Proteklo je sedam godina pre nego što su se mongolski brodovi ponovo pojavili...«

Lesli za trenutak spusti knjigu. Taj deo priče bezbroj puta je pročitao i svaki put se iznova pitao da li su anali podlegli legendi, ili se sve zaista baš tako dogodilo. Za trenutak se zamisli. Osećaj za vreme je govorio — za pola sata i Sumiko će biti kraj njega. Nasmešće se kad bude videla šta čita i istovremeno će biti srećna zbog toga.

Eldridž se bolje namesti kraj prozora i nastavi da čita.

»More se nije videlo od brodova i jedara. Dokle je oko moglo da vidi valjali su se mongolski ratni brodovi prepuni vojnika. Stražari na bedemu odustali su od brojanja.

Pred bedemom ispred Hakate našla se sila od oko 140 hiljada dobro naoružanih vojnika. Neki su se iskricali, neki su čekali da na njih dođe red.

Naši ratnici sada su poznavali neprijatelja i bili su mu dorasli.

Umnogome im je pomogao podignuti bedem koji nije dozvoljavao napadačima da razviju svoje redove.

Prolazili su dani, nedelje. Prošla su dva meseca.

Mongoli su stalno obnavljali snage. Činilo se kao da i mrtvi ustaju i iznova napadaju.

Veliki bedem počeo je da popušta posle dva i po meseca svakodnevnih napada. Naših ratnika bilo je sve manje.

Bilo je pitanje dana kada će podivljali napadači prodreti kroz bedem, spaliti Hakatu i nastaviti nezadrživo prema dvoru u Kjotu.

Samo nada u pomoć bogova održavala je moral. Glasnici pojuriše po svim pokrajinama sa naređenjem da se narod moli šinto bogovima za pomoć. Ako oni ne pomognu, neće više biti Japana i Japanaca.

U svakom selu i gradu, u svakoj kući održavane su mise.

Očiju uprtih u nebesa ljudi su se molili i istovremeno spremali za najgore.

Sa bojišta su stizale sve poraznije vesti. Članovi porodice Hodo, plemići, dvorani pa i maloletni car bili su spremni da dobrovoljno pođu u smrt ako Hakata padne.

A onda bogovi progovoriše.

Još jednom odlučiše da sačuvaju Japan.

Samuraji i vojnici spremno su čekali poslednji napad kad se nebo nad Kakatom i morem zacrne. Gusti teški oblaci uskovitlaše se nad mongolskim lađama. Munje rascepiše nebesa. Snažni Kamikaza udari napadače. Bacio je njegove brodove kao igračke i razbijao ih o stene. Bacio ih je jedne na druge, cepao im jedra, lomio jarbole, gurao pod vodu.

Krici užasa i pometnja zavlađahu mongolskom vojskom.

Bog vetra stigao je u pomoć svojim podanicima. Nemilosrdno je uništio napadača. Bio je to vetar najjači do tada.

Mongoli su umirali masovno se daveći. Bili su vešti na kopnu, ali slabi ili nikakvi plivači. Njihova silna vojska pretvori se u šaku bezumnih, nasmrtno preplašenih ljudi koji na nešto preostalih brodova pobeže daleko od Hakate...«

Lesli zatvori knjigu. Pred očima su mu još lebdele slike koje je dočarao čitajući staru knjigu.

Krici užasa i pometnja zavlađahu mongolskom vojskom.

Bog vetra stigao je u pomoć svojim podanicima. Nemilosrdno je uništio napadače. Bio je to vetar najjači do tada.

Mongoli su umirali masovno se daveći. Bili su vešti na kopnu, ali slabi ili nikakvi plivači. Njihova silna vojska pretvori se u šaku bezumnih, nasmrtno preplašenih ljudi koji na nešto preostalih brodova pobeže daleko od Hakate...«

Lesli zatvori knjigu. Pred očima su mu još lebdele slike koje je dočarao čitajući staru knjigu.

Znao je i iz iskustva da nad Japanom i dan-danas duvaju najčudniji vetrovi. Činilo se da naletu odjednom, niotkuda, duvaju istovremeno na nekoliko strana i, pomognuti podvodnim strujama, stvaraju pravi pakao oko japanskih ostrva. Na onim manjim znaju da naprave pravu pustoš. A onda, kao što su iznenada naletali, tako su se i gubili na okeanu.

Kako su sad daleko ta slavna vremena. Gde su senke tih ponositih samuraja, tih fanatičnih vitezova kojima je borba bila život, a katana najbolji, često i jedini drug. I po ko zna koji put ninda uzdahnu žaleći za tim vremenima.

Nije ni slutio da će se tamo, daleko, čak iza horizonta, u bliskoj budućnosti sresti sa samom prošlošću.

* * *

Sumiko kasni!

Leslijev osećaj za vreme i bez gledanja na sat, govorio mu je da je od zakazanog vremena prošlo više od pola sata.

Prošao je i čitav sat, a devojke nije bilo! Kako je vreme uspeło njega da prevari?!

Neko čudno osećanje javi se u nindžinim grudima. Ne, nije to bio haragei. Ipak, nindža je slutio da se Sumiko nalazi u opasnosti.

Brzo zgrabi telefon i okrete dobro poznati broj.

Jedini odgovor bilo je zujanje sa druge strane žice. Lesli prekide vezu, a onda počeo da okreće drugi broj. Posle drugog signala začuo je u slušalici poznati glas, iako je njegov sagovornik izgovorio samo jedno »da«.

— Pite, da li si video ili čuo Sumiko?

— Jesam jutros, spremala se da dođe kući. Zišto, šta se dogodilo? — uzvрати uznemireno Taabsko Pit. Živeći uz nindžu, primio je i neke njegove navi-

ke pa čak i deo sposobnosti da namiriše opasnost. Zato odmah nastavi.

— Lesli... misliš...?

Nije završio. Jednostavno ni je želeo ni u mislima da dozvoli da ta mila devojka strada.

— Mislim, Pite. Osećam — priznade Lesli i sebi i prijatelju.

— Dolazim odmah. Čekaj me — zabrunda Pit i spusti slušalicu.

Kada se posle petnaestak minuta pojavio na vratima, Lesli zinu od čuda.

— Hej, dečko, ti ili si leteo ili si prekršio sve saobraćajne propise.

Pit samo odmahnu rukom.

— Gde si bio noćas? Šta si radio? — upita Leslija dok je iz velikog frižidera vadio limenku australijskog piva.

Lesli priznade u sebi da nije svoju noćnu posetu Li Jangu povezao sa nestankom svoje devojke. Za njega je to već bila prošlost. Na njegovom putu stajali su još mnogi događaji, još mnogi poslovi da bi mogao da se opterećuje uspomnama na završene akcije. Ipak, ispriča Tabasku šta je bilo.

Plavokosi grmalj odloži tek naćetu limenku piva i ustade.

— U ređu, idemo u Čajna taun — reće i uputi se ka vratima.

— Čekaj, Pite, polako. Možda smo previše uzbuđeni. Možda je Sumiko zaboravila na dogovor ili je sprečila neka be zazlena sitnica — pokuša Lesli da umiri i sebe i prijatelja, ma da je bio svestan da je to lažna nada.

— Da zaboravi dogovor s tobom?! Ona? Ti ili se šališ, ili više nisi momak koga poznajem — uzvрати Pit i pritisnu kvaku.

Lesli, koji je uvek do sada vodio glavnu reč i odlučivao šta će, kada i kako da se radi, požuri za njim.

— Polako, čoveče. Recj mi kuda misliš da kreneš, odakle da počnemo?

— Od prve bitange koju dohvatim na ulici. Oni koji su oteli devojčicu ili su dovoljno jaki, ili dovoljno ludi. U svakom slučaju nisu nepoznati u tom delu Friska — rezonovao je Pit.

Ipak, dvojica prijatelja nisu krenula nasumce. Imao je Tabasko Pit svoje lokale, svoje ljude na ulici, svoje veze. Verovao je u Leslijeve kompjutere i kartoteke, ali je još više verovao u ono što sam sazna — na ovaj ili onaj način.

Lesli se nekoliko trenutaka dvoumio da li da odmah krene u potragu, ili da sačeka da mu se otmičari sami jave. Ali, na-

vikao da inicijativa bude uvek njegova, klimnu glavom i krene za Pitom.

U Kinesku četvrt su stigli brzo. Lesli je znao da se glavni štab rasturača droge nalazi u »Crvenom zmaju«. Odmah krene na tu stranu. Krčma »Crveni zmaj« nalazila se blizu do kova, na samoj obali zaliva. Preko dana bi se običan prolaznik i usudio da tuda prođe, ali noću je to bilo pravo predvorje pakla.

Razbojništva, silovanja, razbijene glave, pa i ubistva — bili su svakodnevní događaji. Bilo je tu kriminalaca, besposlenih mornara koji su tek izišli iz zatvora, lučkih prostitutki, preprodavaca opijuma i oružja — jednom rečju svi oni koji su se našli sa druge strane zakona.

Lesli je znao da tamo ne zalaze kraljevi opijuma ili glave šine velikih bandi, ali isto tako je znao da u »Crvenom zmaju« može da nabasa na nekog od sitnijih šefova.

Nekog ko bi mogao da ga navede na bilo kakav trag.

Pit, koji je prosto obožavao Sumiko, želeo je odmah da uleti i na svojstven način počne da »ispituje« posetioce »Crvenog zmaja«. No kad je Lesli Eldridž bio s njim onda se zna lo ko je ko. Zato krupni Tabasko

sko ostade mirno da sedi u automobilu čak i onda kada Leslie krene prema ulazu u krčmu. Grmalj samo nezadovoljno frknu, ali se brzo umiri.

»Les je sigurno imao razloga da me ostavi ovde, verovatno da čuvam odstupnicu«, pomisli, a onda počeo da se osvrće tražeći neprijatelje ili bar sumnjivce.

Za to vreme Leslie uđe u gotovo mračnu krčmu. Oštar zadah znoja, prosutog piva i jeftinog viskija dočeka ga već na prvom koraku. Samo trenutak zastao je sklonivši se s vrata. Trenutak koji mu je bio dovoljan da navikne oči na polutamu. Onda krene.

Stari Kinez dugih, tankih i retkih brkova kratko ga okrznu pogledom da bi odmah zatim pogledao prema dnu krčme gde se iza zida paravana iz dizao lelujavi trag dima. Leslie se napravi da ništa nije primećio. Laganim korakom priđe šanku, po navici, registrujući svaku pojedinost koja bi mogla da bude od značaja. Tako je uspeo da uhvati gotovo nevidljivi pokret barmenove ruke kad ovaj pritisnu dugme sa unutrašnje strane šanka. Istovremeno i dim koji je lelujavao iza paravana za trenutak promeni pravac. Les se neprimetno nasmeši, a onda se bezbrižno

nasloni na šank vodeći računa da mu se iza leđa nađe samo tanak zid barake.

Pošto je izvršio svoju dužnost, stari Kinez mu priđe i uz snishodljiv osmeh ponudi mu piće.

— Sake — uzvratil ninda.

— Vidi se da gospodin zna da ceni pravo piće. Uverićete se da ste na pravom mestu tražili sake — prošuska Kinez.

— Sake! — gotovo povika Leslie glumeći grubog i nestrpljivog čoveka.

Kada mu Kinez konačno pruži plitku čašu nalik na malu šolju, on mu istrže i flašu iz ruke i nategnu je... Začudio se kad je shvatio da je piće zaista kvalitetno i gotovo začudeno pogleda Kineza.

Izgleda da je tog trenutka i tajanstveni pušač odlučio da krene u akciju. Jedna senka iz roni iz polutame i lakim korakom dođe do sredine prostori je. Bio je to Kinez srednje visine, obučen u lake pamučne pantalone i komotnu bluzu iste boje. Na nogama je imao platinene patike sa gumenim đonovima. Po načinu na koji se kretao, Leslie zaključil da momak vežba borilačke veštine.

»Baš me interesuje koliko je dobar«, pomisli Leslie.

Činilo se, međutim, da momak nema namere da mu se

uopšte približi. Da je bio u nekoj drugoj situaciji, Lesli bi možda i sačekao. Možda bi se i poigrao sa mladicom, ali sada nije bilo vreme za to. On zato gurnu flašu koja tresnu i razbi se. Želeo je da vidi mladicevu reakciju. I — uspeo je. Momak se trgao i odmah odmakao korak unazad.

Lesli krete pravo na njega, povodeći se neznatno u hodu kao da je pripit. Bilo je očigledno da je momak još naivan, odmah je naseo na trik. To je pokazao time što se za trenutak opustio. Zato nije ni mogao blagovremeno da izmakne kada je ninda zadao udarac levom nogom. Nije to bio smrtonosan udarac koji lomi rebra i kida unutrašnje organe. Ne, ninda nije hteo da ubije, samo da upozori momka da mu se skloni s puta. Cilj je bio nekoliko koraka dalje. Kad momak završi na šanku, odbačen udarcem noge, Lesli se u dvatri koraka nađe ispred separea koji je bio zaklonjen paravanom.

Kraj malog, zastrtog stola se deo je kosooki momak obučen kao i svi makroi sveta. Prsti ruke, koja je bila obavijena oko golih ramena crnokose devojke, bili su iskićeni skupocenim prstenjem.

Kad je ugledao Leslija, nakinđureni se trže. Nekonrolisano ustade pokušavajući da preko paravana pogledom nađe svog telohranitelja, ali za tako nešto nije bio dovoljno visok.

Drugi pokret bio je znak panike. Leva ruka krenula je pod kao seng beli sako, ali se zaustavi na pola puta jer ga munja iz Leslijevih očiju prekide u nameri.

— Tako je već bolje, momče — reče Lesli ledeno mirnim glasom. — Tako je već bolje. Izgleda da si pametan bar toliko da ne praviš nepotrebne gluposti. Sad mi dokaži da se nisam prevario. Ko je ukrao devojku?

Reči nepoznatog bile su izgovorene mirnim, ali pretećim glasom. Kinez je uzalud naprezao sećanje ne bi li ga prepoznao. Ne, tog čoveka nikada ranije nije video.

— Ko si ti? — upita konačno kada se malo sredio.

— To nije važno. Važno je ko si ti i šta ćeš da mi odgovoriš.

— Ja sam Li Čang i moje ime nešto znači u ovom kraju. Tebi nemam šta da kažem. Bolje da se pokupiš dok još možeš — sada se već okuražio nalickani.

— Slušaj, malecki, da li ću ja da izađem odavde i u kakvom stanju, ti svakako nećeš moći da vidiš. Ubiću te ako mi ne kažeš ko je oteo Japanku — pripreti Lesli i priđe bliže.

Kinezi se trže i začuđeno podiže obrve.

— Japanku... kakvu Japanku? I ko bi je, do đavola, oteo? — konačno uspe da progovori.

»Možda i nisu oni«, pomisli Lesli, ali nastavi da bi se sasvim uverio.

— Feng, ovamo! Gde si, do đavola, sad kad si mi potreban! — zaurla nalickani uplašeno.

Iako se činilo da se nepoznati zaboravio na mladića koga je malopre udario nogom, to uopšte nije bilo tačno. Izvežbano nindino uho osluškivalo je šta se događa iza njegovih leđa. Odavno je znao da momak kreće u napad, istog trenutka kada je iza leđa, iz širokog kožnog pojasa, izvadio opasno oružje — nunčake.

Drvo na kraju lanca opasno zazvižda kroz ustajali vazduh »Crvenog zmaja«, ali se ninda i ne pomeri. Po zvuku je znao da je momak još daleko od njega. Zato se samo nasmeši i podiže ruku.

— Jednom sam it poklonio život... drugi put neću — iako tihi njegov glas odjeknu kroz krčmu.

— Feng... pseto kukavičko... ubiću te ako ovog stranca ne središ, zauvek! — prodera se nalickani Li Čang.

Momak je morao da napadne. Imao je za to dva dobra razloga. Pa ipak, da je samo mogao da nasluti ko se nalazi pred njim, sigurno bi pobegao iz krčme glavom bez obzira, ostavljajući Čanga da se sam snalazi. Ovako, krenuo je u sopstvenu propast.

Udarac koji je trebalo da smrskala lobanju nepoznatog belca, odlete u prazno, a momak, ponet sopstvenim zaletom, prelete preko Leslijevog ramena. Ninda je u poslednjem trenu jednostavno kleknuo na koleno i tako eskivirao udarac. Još dok je napadač bio u vazduhu, na putu prema prljavom podu krčme, stiže ga strahovit udarac zgrčene leve šake. Koren te šake pogodi ga posred kičmenog stuba lomeći pršljenove, dok prsti, kao kandže, nađoše osetljive bubrege.

Momak je umro bez glasa, širom otvorenih očiju.

Dok je Čang shvatio da je njegov gorila gotov, Lesli je već stajao ispred njega. Dohvatio ga je jednom rukom za svileni košulju i podigao uvis. Sada ga je gledao pravo u oči.

— Tvoj gazda je noćas ubijen. Ja sam mu presudio. Ako

su tvoji ljudi oteli devojkicu, da jem vam dva sata vremena da je vratite u njen stan, inače...

Li Čang, bled kao kreč, otvori usta, ali glas nije izlazio. U mislima mu se javiše slike koje je ugledao kada je jutros rano otišao u vilu svoga gazde. Stresao se kao u groznici.

— Ti si... ja nisam... ne znam... mi nismo — njegovo mucanje bilo je lišeno svakog smisla, te ga Lesli pusti da se sroza na pod.

Za sve to vreme ona devojkica se samo smejala. Bilo je jasno da je nafiksana i da uopšte ne zna šta se oko nje događa.

Dok se sve ovo događalo, stari Kinez za šankom nije gubio vreme. Pritisnuo je još jedan taster ispod tezge i sada je sva ki čas pogledao prema ulaznim vratima.

Lesli je već krenuo prema izlazu kada se vrata pred njim uz tresak otvoriše i u krčmu ulete grupa od šestorice motkama i lancima naoružanih »čistača«.

Lesli krete dva koraka nazad i, ne gledajući iza sebe, saže se i podiže nunčake koje je Feng ispustio pre nego što je umro.

Napadači, međutim, shvatiše njegovo povlačenje kao strah, pa nisu ni videli palice povezane lancem koje su u rukama

ninđe bile smrtonosne koliko i sam katana.

Lesli nije gubio vreme na zastrašivanje momaka. Držao je krajeve palica između kažiprsta i palca obeju ruku, tako da je nunčaka stajala zategnuta u visini njegovih očiju. Ninđa je disao jedva primetno. Odmah je ocenio ko je vođa grupe i sada ga je fiksirao pogledom. Napao je iznenada, bez najave, bez opomene. Napao je kao vihor. Pre nego što su se napadači i snašli, dvojica od njih ležala su na podu razbijenih glava. I oni su umrli bez reči. Umesto njih zaoriše se krici njihovih preživelih drugova. Lesli obori još dvojicu, a preostali članovi bande zaglaviše kroz vrata.

Sve je bilo gotovo za tren. Stari Kinez se kasnije kleo da je sve bilo gotovo pre nego što je i počelo. Kada se našao na vratima Lesli se okrete i obrati Čangu koji je zurio u pobijene momke.

— Samo dva sata. Upamti!

Kada je izašao na ulicu, ugleda Pita koji je čvrsto stezao jednog od preživelih momaka za vrat. Ugledavši Leslija i njegov znak rukom, on odbaci momka kao da je nekakva prljava krpa i uđe u kola.

— Šta si saznao? — upita div nestrapljivo.

— Mislim da nisu oni. Dao sam im ipak rok od dva sata, ali sumnjam da ćemo time nešto dobiti. Siguran sam da njihova banda nema veze sa otmicom.

— I šta predlažeš dalje?

— Čekaćemo.

— Kako to misliš, čekaćemo?

— Pite, odvešću te kući. Javiću ti se ako mi budeš potreban.

Bio je to kraj razgovora na kakav je Pit navikao.

— Uvek tako kažeš, a posle odeš i sve sam završiš. Ti si ninda, tebi niko nije potreban, dabome — reče rezigniranim glasom.

Lesli je noko vreme ćutao, a onda se okrete i pogleda vernog druga.

— Pite, svima je neko potreban. Pogotovo dobar i iskren prijatelj. Ti i Sumiko ste mi sve, ali...

Tabasko odmahnu rukom i nastavi umesto Lesa.

— Ali ima stvari koje samo ti moraš da obaviš...

Eldridž se nasmeši.

— Tako je, Pite. Ipak, ne brini. Zvaću te, svakako, ako mi pomoć bude potrebna ili ako nešto saznam o Sumiko. Važi?

Tabasko Pit klimnu glavom u znak pristanka, ali ipak dodade.

— Nemaš ništa protiv da ja sam, onako, pokušam nešto da saznam?

Eldridž samo klimnu glavom.

Petnaestak minuta kasnije zaustavi pred kućom u kojoj je Pit stanovao, a onda mu mahnu rukom.

*
* *

Dva sata koja je trebalo da provede čekajući šta će banda prodavaca opijuma da uradi, Lesli je proveo u meditiranju. Iako je vrlo brzo uspeo da se isključi iz sadašnjosti i postigne duboku koncentraciju, imao je utisak da mu nešto smeta.

Nešto, do tada nepoznato, kao da je pokušavalo da mu se nametne. Da mu prodre u duh. Blago podrhtavanje očnih kapaka pokazivalo je da se nešto događa mimo njegove volje.

U jednom trenu Lesli ugleda obrise neke planine obrasle gustim šumama, nekakve polusrušene građevine, a zatim slika nestade i zameni je sivilo slično gustim oblacima.

»Postoje ljudi koji su postigli savršenstvo u vladanju duhom, govorio je stari sensei nekad davno, dok su sedeli u njegovom vrtu, »toliko da su bili sposobni za mnoge stvari

koje se kose sa normalnim rasuđivanjem i prevazilaze sve što je poznato. Ti ljudi su retki, veoma retki. Sada uglavnom žive na Tibetu, ali...»

»Zašto sam se odjednom setio baš tih reči starog učitelja?«, pomisli Lesli kada se prenuo iz meditacije.

»Zašto?«, pitao se ninda koji je sopstveni duh poznavao kao i sopstveno telo.

Šta se to danas sa njim događalo što ga je na neki način uzdrmalo?

Lesli htjede da ustane, ali kao da je oklevao i čekao da se ono »nešto« ponovi. Prosto ga je osećao u vazduhu oko sebe. On, koji je prošao surovu školu ninducua, koji je satima i danima sedeo meditirajući, ponirujući do u najskrivenije kutke svoje duše, samo on mogao je i da oseti to »nešto« što mu se uvuklo u stan, što tako uporno pokušava da mu se nametne i prodre u svest.

Zato je i dalje nepomično sedeo na tatamiju od trske, opušten, zatvorenih očiju, ruku spuštenih u krilo. Grudi su mu se ravnomerno podizale i spuštale u veoma sporom ritmu.

Neke nejasne slike pojaviše se u nekoliko navrata, a onda kao da je izvor emitovanja oslabio i sve se izgubi.

Uobičajeni zvuci nanovo preplaviše sobu.

Lesli jasno začu šum talasa, prigušenu buku automobila i, na kraju, zvono telefona. Ispruži ruku i dohvati slušalicu.

— Gde si, čoveče, već sam hteo da spustim slušalicu. Rekao, si da si bandi dao dva sata, a sada je prošlo već tri sata. Šta je bilo? — vikao je nervozni Tabasko Pit.

Prošlo tri sata — odzvanjalo je Lesliju u mozgu. On je bio uveren da ni ona dva sata nisu istekla. Šta se to čudno dešava sa njegovim dosad nepogrešivim osećanjem, za vreme?

— Halo, Les, čuješ li me? — ponovi Pit zabrinuto.

— Sve je u redu, Pite. Ništa se nije dogodilo. Nije banda. Javiću ti čim budem siguran u trag. Zdravo.

Spustio je slušalicu, a potom krenuo pod tuš.

Vreme do sumraka proveo je telefonirajući mrtvačnicama u gradu raspitujući se da li je možda pronađen leš neke Japanke, a kada je dobio negativne odgovore prešao je na uobičajeno vežbanje.

Kada je sunce već zašlo i dok se rumenilo njegovih ugašlih zraka borilo sa mrakom, Lesli iznenada odluči da ode do obale. Nije tačno znao na

u kola i krenuo, znao je kuda koji deo obale, ali kad je seo je krenuo.

Bila je to obala na kraju predgrada, pusta i čista. Tek retke kuće narušavale su sklad prirode, odskakuć od obližnjih stena na kojima su se gnezdili galebvi. Leslija zapahnu svež vazduh pun mirisa mora i algi, dalekog horizonta i iskonske snage vode.

Sede u pesak i prepusti se pesmi talasa. Isprva razgovetna pesma poče da postaje sve tiša i tiša, dok se konačno ne izgubi. Lesli otvori oči. Talasi su se i dalje lomili nadomak njegovih stopala, ali nije se čuo nikakav zvuk.

A, onda...

Ono čudno vibriranje oko glave, koje je osetio prvi put tog podneva, sada se opet javilo. Lesli se opusti.

Vibriranje je bilo sve jače i nekako jasnije.

Ninđa oseti kao da mu neko rukom okreće glavu i on se sasvim okrete na naznačenu stranu. U prvi mah nije ništa video, a onda počese da se pojavljuju obrisi čoveka koji je sedeo na vrhu jedne od stena. Njegova silueta jasno se ocrtavala na još pomalo rumenom nebu.

Lesli skoči. Za trenutak se uplaši da će silueta nestati i

zato stade. Ali, kako je čovek i dalje bio na istom mestu, on krete prvo laganim, a zatim sve bržim korakom. Na kraju je dotrčao do stene.

Silueta nad njim bila je obučena u kimono tamne boje, na kome se belasala duga bela brada...

To je jedino što je ninđa uspeo da vidi. Izvežbanim pokretima poče da se penje uz gotovo glatke zidove stene. Vibracije, koje je osetio pre nekoliko trenutaka, još uvek su bile jake, ali, kad je dospeo do mesta na kome je video siluetu, vibracije nestadoše.

Na steni nije bilo nikoga.

Eldridž se okrete oko sebe.

Jedino je uspeo da vidi žmirkanje crvenih svetala na automobilu koji je nestajao u oblaku prašine.

Lesli isprati automobil pogledom svestan da bi svaki pokušaj da ga stigne bio uzaludan. Zato poče da pretražuje mesto na kome je video siluetu, ili je bar mislio da je video.

Nikakvog traga.

Pa ipak, za trenutak nešto je prostrujalo vazduhom, neki davno upoznati miris koji je ispario u vremenu.

Lesli sede na isto mesto na kome je video siluetu i zagleda se u okean pomerajuć pogled

sve dalje prema horizontu, sve do linije do koje je noć već stigla.

Vreme kao da je prestalo da postoji za Eldridža. On je u mislima preturao sve razgovore sa starim senseijem, pokušavajući na taj način da dođe do odgovora na ono nepoznato što se oko njega događa.

Iz razmišljanja ga trže glas nekog čoveka.

— Mister, bolje da potražite društvo nego što tako zuri-te u okean. Verujte mi, to može da bude opasno — javi se čuvar obale.

Lesli se trže, zatečen, a onda samo mahnu čuvaru i krenu niz strmu stenu na njegovo veliko zaprepasćenje.

Dugo te noći Lesli je preturao po starim knjigama pokušavajući da dokuči šta je to danas osetio. Bio je siguran da je nešto novo u pitanju i da nije reč o uobrazilji. Njemu, nindi, to nije moglo da se dogodi. Pogotovo ne dva puta u istom danu.

Konačno je odustao i spustio se na ležaj.

»Video sam starca... bio je na steni... video sam«, prolazile su mu misli kroz glavu, dok je tonuo u san.

A onda se dogodilo.

Ovog puta starac nije sedeo na steni.

Bio je tu. U sobi. Na tati-miju ispod prozora.

Sedeo je i pogledom fiksirao Leslija.

Isti tanki kimono, ista duga, bela brada koja je dosezala do pojasa. Lesli sad razgovetno vide i brkove i isto tako bele i guste obrve iznad uvučenih, kao noć tamnih očiju.

Starac je imao i kao sneg belu kosu očešljanu onako kako se nekada češljalo.

Nekada?

Kada to nekada?

Nekada. Davno. U prošlosti — javi mu se odgovor sam od sebe.

Lesli otvori oči.

Starac je i dalje sedeo na istom mestu. Nije se ni pomerio. Davno naučeni kodeksi ponašanja naterale Leslija da ništa ne pita, da ničim ne uznemiri gosta.

»Gosta?«, ponovo se javi njegovo drugo ja. Ali, taj čovek je sam upao ovde...

No i pored toga Lesli ne reče ništa, ne preduze ništa.

— Nindo, treba mi tvoja pomoć.

Lesli je smeo da se zakune da je lepo čuo glas, ali nije video da starac otvara usta.

Čekao je šta će neobični posetilac dalje da kaže.

— Javiću ti se.

Lesli klimnu glavom. Napinjao se do krajnjih granica da što bolje uoči lik nepoznatog starca, ali neka magla poče da se leluja između njega i starca. On skoči i krete napred, ali kao da je naišao na nevidljivu prepreku.

Slika starca na tatamiju poče da se razlaže i konačno nestade. Nestao je i onaj oblak magle.

U sobi je ponovo vladao mir.

Lesli priđe tatamiju i opipa rukom mesto na kome je do maločas sedeo nepoznati starac. Nikakvog udubljenja nije bilo na površini prostirke. Takođe nije bilo ni traga toplote koja ostaje na sedištu i nekolicino trenutaka pošto čovek ustane.

Ničega od svega toga.

Kao da je na tatamiju maločas sedeo duh, a ne živi stvor. Duh?

Možda duh prošlosti, nindo.

Duh prošlosti za kojim si toliko puta uzdisao i žalio?

Bilo je to prvi put u životu Leslija Eldridža da nije znao šta da pomisli, a još manje šta da preduzme.

Onda mu do svesti ponovo dopreše reči čudne pojave.

— Nindo, treba mi tvoja pomoć... Javiću ti se...

Sećanje na te reči umiri ga i on se vrati u krevet. Tokom

vremena naučio je da koristi svaki trenutak za odmor jer nikada nije mogao da zna šta ga čeka i koliko će vremena provesti u akciji. Do jutra se nije probudio.

Sunce ga je obasjalo dok je kraj prozora radio neke od vežbi kojima je opuštao mišiće, regulisao krvotok i rad srca. Običnom posmatraču te vežbe činile bi se lakim, nerazumljivim i pomalo grotesknim, ali bile su to teške vežbe koje je mogao da radi samo neko ko je na njih navikao, neko ko je završio visoke škole borilačkih veština. Kada je osetio da mu se telo kupaa u znoju, Lesli ode pod tuš. Kada se posle izvesnog vremena vratio u sobu, bio je svež i spreman za sve što ga čeka tog dana.

Međutim, odmah shvati da ga čeka samo jedna, ali zato za njega ne baš laka stvar.

Pred njim je bilo čekanje i neizvesnost koju ono donosi.

»Ko zna da traži, taj ume i da nađe«, glasila je stara japanska poslovice koju je čuo od svog učitelja.

»Kad je tako, onda odoh u grad«, zaključivši Les i brzo napusti kuću. Izvesno vreme lutao je ulicama čekajući da ga možda nađe onaj koji ga traži.

I našli su ga, ali ne neko ko ga je očekivao.

Nalazio se u jednom uzanom prolazu između dva bloka zgrada, želeći da skрати put, kad iznenada oseti upozorenje.

Haragei!!!

Taj nepogrešivi signal još jednom mu je spasao život.

Imao je taman toliko vremena da uoči veliku crnu limuzinu koja je se sve brže primicala. Kratak pogled levo i desno dao mu je do znanja da nema gde da se skloni. Prolaz je bio uzan, a limuzina toliko široka da je vozač morao da uloži mnogo napora kako ne bi očešao zgrade kraj kojih je sada već sumanuto jurio.

Lesli odluči.

Stao je nasred prolaza.

Vozač za trenutak pomeri nogu sa gasa, a onda se nasmeja i pritisnu popučicu do daske. Verovao je da je njegova žrtva paralisana strahom. Sadistički je uživao u trenutku kada će masivni branik da udari telo. odbaci ga uvis i polomi. Žrtva je bila sve bliža, sve bliža.

Odjednom vozač kriknu.

Kada se limuzina primakla na metar i po od njega, ninda skoči uvis i sa ispruženim stopalima dočeka zahuktali automobil. Njegova stopala razneše vetrobran u paramparčad, a bridovi sledećeg dela sekunde

prosto otkidoše glavu zabezeknutom vozaču.

Telo ninde nastavi svoj let i zaustavi se na zadnjem sedištu kraj Čang Lija. Dok je automobil usporavao udarajući čas u jednu čas u drugu stranu uskog prolaza Lesli se podiže s poda. Li nije čak ni pokušao da dohvati pištolj koji mu je ispao iz holistera i sada mu ležao na krilu. Gušio se u strahu kolutajući očima.

Bio je bespomoćan, jadan. Lesliju se zgadi. Nije imao želje čak ni da ga udari. I zato, čim se automobil zaustavio, on iskoči i nestade iza ugla. Čuo je već sirenu policijskog automobila. Verovatno je neko od građana video šta se dogodilo u prolazu, pa je alarmirao policijsku stanicu. Lesli se nasmeja kad je zamislio Lija koji pokušava da objasni policajcima šta se desilo i ko je i na kakav način ubio njegovog vozača.

Međutim, još neko je posmatrao tek okončanu scenu sa prozora obližnjeg hotela. I taj neko požuri da se pokaže pred Leslijem.

Kada je izbio na široki bulevar koji se blago spuštao prema trgovačkom centru, Lesli krete mirno kao da se maločas ništa nije dogodilo. Ni sam ne znajući zašto, nekoliko puta je

podizao pogled i pokušavao da vidi nešto dole, niz ulicu.

Konačno je ugledao.

Sedokosi starac u tamnom kimonu išao je istom ulicom u istom smeru kao i on samo nekih pedesetak metara ispred njega.

Lesli požuri. Nekoliko puta starac je nestajao u masi prolaznika da bi se opet pojavio kraj nekog od brojnih izloga. Kao da je namerno zastajkivao pružajući Lesliju vremena da ga zapazi i sustigne. Posle dva minuta razdvajao ih je samo prelaz preko poprečne ulice. Starac je stajao kraj jednog kioska i posmatrao novine. Jednog trenutka okrenuo se i otvoreno pogledao Leslija. Ovaj htede da potrči, ali tog trenutka naišao je autobus i presekao mu put. Kada je vozilo prošlo starac je nestao sa vidika.

Lesli počeo da se osvrće na sve strane, ali bez uspeha. Starac kao da je u zemlju propao. Onda opet oseti vibracije i okrete se preko ulice. Tamo, na vratima jednog hotela, stajao je sedokosi starac. Lagano je podigao ruku i pozvao Leslija.

Ovog puta nije bila u pitanju vizija.

Ovog puta pred Eldridžom je stajao živ čovek. Veoma star, ali stvaran. Kada mu je prišao

bliže, Lesli zastade. Nešto u tom liku bilo mu je poznato. Da, starac je ličio na njegovog starog učitelja. U trenutku kad mu ova misao prođe kroz glavu — starac pred njim nasmeši se. Poklonio se pred Leslijem i ovaj uzvрати istom pažnjom.

Starac se potom okrete i bez reči krete prema jednom od liftova. Lesli ga je sledio bez reči. Dok su se peli prema spratu, na kome je bila starčeva soba, nisu ni reči progovorili.

Mladi, mršavi lift-boj, koji je neprekidno žvakao gumu, sa podsmehom je gledao starog Japanca obučenog u kimono. Lesli bi mu najradije razvukao šamarčinu, ali se uzdržao.

Lift se konačno zaustavi na petom spratu i oni izadoše. Starac otvori vrata i propusti gosta. Lesli se nakloni, ali u sobu ipak uđe oprezno obuhvativši jednim pogledom sva ona mesta na kojima je mogao da se krije eventualni protivnik. Istovremeno, pazio je da svom domaćinu ne okrene leđa.

Starcu ništa od ovoga nije promaklo i on se zadovoljno nasmešio. Tek pošto je pozvao svog gosta da mu se pridruži kraj niskog stočića, starac progovori. Glas mu je bio dubok i mek. Govorio je svojim jezi-

kom kao da je bio siguran da ga Lesli razume.

— Nindo, rekao sam da će mi biti potrebna tvoja pomoć i da ću ti se javiti. Trenutak je došao i mi smo se sreli. Dovolji da ti kažem moje skromno ime. Ja sam Todo Tokugava, poslednji potomak loze šoguna.

Lesli je slušao širom otvorenih očiju. Istog trena u mislima mu izroni jedno ime.

Tokugava Ijejasu — najveći među velikim šogunima starog Japana s početka sedamnaestog veka. Nindine obrve napraviše znak pitanja nad njegovim pogledom. Starac kao da je shvatio.

— Da, nindo, iz te loze šoguna potičem. No, ostavimo sada naše pretke. Meni je tvoja pomoć potrebna zbog živih.

Kakve veze je imao šogun Ijejasu Tokugava sa svim što se poslednjih dana događalo oko Leslija Eldridža?

To pitanje Lesli je sam sebi postavio dok je sedokosi starac, kome je moralo biti najmanje osamdeset godina, pripremio čaj sedeći na zelenkastom tatamiju. To pitanje hteo

je odmah i da postavi nepoznatom domaćinu, ali, vaspitavan u duhu Zemlje izlazećeg sunca, znao je da će prekršiti norme lepog ponašanja i time uvrediti starca. Setio se da je toliko puta čitao kako je Ijejasu, nekada davno, strogo kažnjavao sve one koji nisu poštovali protokol.

— Rekoh, ostavimo naše pretke po strani — počeo stari Tokugava kada je čaj bio gotov — ali ipak moram da kažem nekoliko stvari o tim precima, ili bar o najvažnijem od njih, kako bi lakše mogao da shvatiš ono što sledi.

Lesli ne reče ni reči. Bio je spreman da konačno otkrije tajnu koja ga je mučila dani-ma. Usput, nadao se, saznaće šta je i sa Sumiko.

— Kada se moj predak konačno dočepao vlasti, posle velike bitke sa svojim protivnikom Išidom Micunarijem, kod Sekigahare — odlučio je da od Japana stvori jaku državu, sa jakom vlašću i novim zakonima. Uspeo je u svemu. Istori-ja ga je optužila da je za-uzvrat izolovao zemlju od ostalog sveta, uskratio joj napredak i civilizaciju...

Sedokosi Tokugava se gorko nasmešio pri pomenu reči civilizacija i napredak.

— No, bilo kako bilo, Japan je živeo sopstvenim životom puna dva i po veka zahvaljujući sei i tai šogunu Ijejasuu. Gajili smo svoj duh, svoje veštine — svoj način mišljenja i življenja. Sada je sve to samo prošlost. Slavna i lepa — ali prošlost.

Nastala je pauza koju Leslie ni za šta na svetu ne bi prvi prekinuo. Odjednom je shvatio da je njegov domaćin daleko od hotela u kome su sedeli i pili čaj. Daleko od ovog veka i ljudi koji u njemu žive.

— Ja sam sledio svog pretka — odjednom prekide tišinu Tokugava. — Primetio si da sam star, veoma star. Meni je sada devedeset pet godina i po rođenju pripadam prošlom veku. Po onome što osećam i što želim, pripadam još ranije prohujalim vremenima.

Starac zastade, a onda upi svoje gotovo crne oči u Leslieja. Samo nekoliko trenutaka, ali Leslie oseti kako se tog časa njegova duša razgolitila pred njim kao telo novorođenčeta.

— Ninđo, odaći tu jednu tajnu. Taj svet prošlosti još postoji! Ali, taj svet je sad u opasnosti. Tvoj posao je da to sprečiš. Zato sam ja ovde, zato je tvoja devojka nestala.

Ako je starac, možda, i pomislio da će Leslie sada da re-

aguje, onda se prevario. Ninđa je sedeo mirno. Čak mirnije nego pre. Sada, kada je pred njim puklo saznanje, sasvim se smirio. Sedeo je i čekao da starac nastavi. Ruka kojom je držao minijaturnu porculansku šoljicu bila je mirna kao da je od mramora isklesana.

— Tvoj sensei bio je u pravu. Ti JESI ninđa. Zato slušaj. Kada je civilizacija zatrovala Japan, ja sam sa svojim sledbenicima napustio velika ostrva. Krenuli smo putem kojim duvaju vetrovi ostavljajući bogovima da nam nađu novu zemlju. Zemlju koja ne poznaje VAŠU civilizaciju. Hiljadu samuraja i isto toliko žena i dece ukrcalo se na brodove. Zapadali smo u oluje i nepogode. Stradali i patili, ali nismo odu stajali. Poslednja oluja bila je najgora. Ona nam je donela mnogo smrti — ali i rođenje novog života.

Leslie je pomno slušao gotovo neverovatnu priču. Brodovi sa samurajima, ženama, decom i Todom Tokugavom doživeli su ono što verovatno pre njih niko u istoriji nije doživeo. Prolazeći pored današnjih vulkanskih ostrva bili su svedoci podvodnih erupcija koje je pratilo veliko nevreme. Tajfuni koji u tim predelima između 20 i 30 stepena širine često

duvaju, prosto su se poigravali drvenim brodovima. Dva dana i noći trajao je taj pakao pod nebeskom kapom — a onda se sve umirilo.

— Kada sam došao sebi, nalazio sam se na peščanoj obali nekog ostrva. Svuda oko mene ležali su moji ljudi — nastavio je starac. — Mnogi su stradali u onom paklu, ali mnogo nas je i ostalo. Nekoliko dana sakupljali smo se, vadili iz mora stvari koje smo uspeli da nademo, a onda smo krenuli da istražimo ostrvo. Kada smo ga obišli, shvatio sam da je to naša nova zemlja — zemlja koju su nam bogovi odredili.

Odlučili smo da tu i ostanemo. Da to bude poslednja oaza starog Nipona, oaza koja će sačuvati duh starog doba, borilačke veštine i filozofiju. Moj predak je izolovao zemlju i održao je čistu gotovo dva i po veka. Ja sam odlučio da svoje ljude sačuvam — što duže — završi stari Todo Tokugava u transu.

Imali su sreće da ostrvo ostane dugo nezapaženo.

— Nešto zbog toga što je van svih pomorskih puteva, ne što zbog daljine, a najviše zbog vulkanskih, podmorskih aktivnosti, ostrvo je ostalo gotovo nevidljivo. Neprekidni oblaci magle obavijaju ostrvo tako da

mu se niko, bar do sada, nije ni približavao. To traje već pedeset godina.

Lesli se opet priseti čuvenog šoguna. Ovaj je, da bi sačuvao Japan od uticaja spoljnog sveta, zabranio ne samo dolazak stranaca nego i izlazak Japanaca na obalu. Zato je čak naredio da se unište svi veliki brodovi. Čak ni ribari brodomci nisu mogli da se vrate kućama kada ih spase neka strana lađa.

Ko jednom napusti Japan — zvanično je bio mrtav.

— Zar se nije dogodalo da neko od mladih pokuša da napusti ostrvo? Kako ste održavali kontakt sa modernim svetom — konačno upita Lesli.

Starac ga je opet posmatrao nekoliko trenutaka. U prvi mah ninda u tom pogledu nasluti nešto kao mržnju, ali crte na starom licu uskoro omekšale i na njima se ponovo čitala blagost.

— Imaš pravo, nindo, da znaš sve što hoćeš. Kažem ti, dugo nismo imali veze sa savremenim svetom. Ratovi su prolazili pored nas. Nijedan brod, nijedan avion nismo videli — sve do pre dve tri godine. Tada nas je prvi put preletela jedna mlazna grdosija i tada su je naši mladići prvi put videli.

Za neke je to bio zmaj, za neke nepoznato božanstvo — ali za neke je bila zla kob koja je počela da im kljuca po mozgu. Ja sam jedini jednom godišnje napuštao ostrvo i odlazio na obalu. Morao sam da znam šta se događa da bih spremno dočekaio svako iznenađenje. Ja sam znao šta je sve napredak doneo Niponu. Bio sam srećan što su bar moji sledbenici bili pošteđeni te civilizacije. Ne kažem, ima i dobrih stvari, ali zlo koje ih prati čini ih preskupim. Prošle godine jedan od naših mladića, naš najbolji borac, sakrio se u džunku kojem sam samo ja plovio i tako je dospao na obalu. Kada sam ga primetio, bilo je već kasno. Sada ne samo što je izgubljen za nas, nego je postao i opasan. Miamoto Joritomo pridružio se zlim ljudima — trgovcima opijumom. Bojim se da ne oda naše ostrvo — jer to bi bio kraj jednog sna.

Zavladala je duga pauza.

Tokugava je rekao sve što je imao da kaže.

Lesli je poštovao tišinu, a kada je shvatio da je za starca razgovor okončan on progovori.

— Zašto ste dirali devojkicu?
— upita kratko.

Starac ga je posmatrao nekoliko trenutaka, a onda reče:

— Tvoj sensei, koga sam poznavao pre odlaska na ostrvo, rekao mi je da si pouzdan ali, znaš, ja suviše dugo živim da bih tek tako u nešto poverovao. Činjenica da voliš tu devojkicu garancija mi je da ćeš prihvatiti posao, nindō. Nagrada za to je njen život.

Poslednje reči stranac je izgovorio tiho i hladno.

Lesli se diže sa tatamija ne dodirujući rukama pod. Stajao je pred starcem u svoj svojoj veličini. Ličio je na neko božanstvo onako visok i vitak, zategnutih mišića.

— Mogao bih da te ubijem zbog nje, Tokugava — reče i sam ledenim, tihim glasom. — Da te mučim dok ne kažeš gde je devojkica, a onda je oslobodim. Šta kažeš, starče?

Tokugava se nije ni pomerio. Njegovo telo je polako počelo da podrhtava od nevidljivog napora. Oko glave, a potom oko celog tela Lesli primeti nekakvo plavičasto-zeleno treperenje. Starac je zatvorio oči. Lice mu je pobledelo. Gotovo je prestao da diše. Lesli već pomisli da je mrtav kad začu tihi glas koji kao da je dolazio iz groba.

— Nindō, pre pedesetak godina borio bih se sam. Borio bih se i sa tobom zbog ove uvrede. Ali, danas sam suviše

star i umoran i borim se svojim znanjem i svojim moćima. Ni-ndo, moja mentalna snaga jača je od tvojih udaraca, pa čak i od tvog mača... kad obaviš posao, možda ćemo se videti još jednom...

Glas je polako slabio, a telo starog potomka šoguna Tokugave postajalo je sve prozirnije, nestajući tu pred očima zbu njenog Leslija.

Posle nekoliko trenutaka na tatamiju je ostao samo komad presavijenog papira. Lesli ga podiže, stavi u džep i kao po komandi napusti sobu.

Dugo još nije bio načisto da li ga je starac hipnotisao ili...?

I sam je poznavao veštinu hipnotisanja, pa zaključio da nije to u pitanju. Uostalom, tako snažnu volju kakvu je imao on bilo je nemoguće kontrolisati.

— Znači u pitanju je jedan od onih retkih o kojima je nekada govorio sensei — reče Lesli u sebi.

*
* *

Oiši Takumi sedeo je glave položene na dlanove. Trebalo je da donese važnu odluku. Ovakvo u svakom slučaju nije da lje mogao. Zanimario je studije, uvalio se u dugove, a sad

još i ta banda rasturača droge...

Sestri Okići nije smeo ni u oči da pogleda. Ona ga je volela i otkako su ostali bez igde ikoga bila mu je sve. Pomagala ga je koliko je mogla, savetovala, čuvala. Bila je jaka, jača od njega. Imala je nepokolebljivu volju i čvrst duh. Bila je sportista, vesela, sve ono što je on želeo a nije uspeo. Neprekidno je bio razapet između želja i mogućnosti, između sumnji i izvesnosti, između oklevanja i odluke. Zato je i morao da se nađe tamo gde se trenutno našao.

Prvo je hteo da se posavetuje sa Okići — ali onda odluči da jednom i sam nešto uradi.

Satima se kolebao, mučio, ali konačno je odlučio. Reći će onom groznom Tahedj da napušta bandu. Uostalom, do sada je odradio ono što je pozajmio. Da, tako će da uradi, a onda ponovo knjigu u šake. Ako treba napustiće i Tokio i poći na jug zemlje.

Zadovoljan što je prvi put u životu doneo čvrstu odluku, mladić počeo veselo da zvižduće neku popularnu pesmicu. Onda, kao da se nečeg setio, on okrete sestričin broj telefona.

— Okići nije u sobi. Na treningu je. Jesi li to ti, Oiši?

— javi mu se sestrina sobna drugarica Micuko.

— Da. Reci joj da me večeras sačeka. Doći ću po nju — reče i spusti slušalicu.

Pogleda na sat. Bilo je još rano da potraži Tahedu. Gangster je u to vreme još spavao. Oiši izvuče jednu kartonsku kutiju i pošto proveri da li su sve kesice sa belim prahom na broju, stavi kutiju na sto. Kada se bude otarasio te kutije, mislio je, otarasiće se i svega onoga što je do tada radio: ostaviće kocku, napustiće onu nevernu Suki.

— Još ima vremena za mene... niko i ne zna šta sam radio. Moći ću da nastavim normalan život.

Ali, mladić se zavaravao. Do duše, tek je nekoliko meseci bio u kandžama bande pa nije uspeo da upozna surove nepisane zakone koji su u njoj vladali. Nije znao da NIKO ne može napustiti bandu, bar ne živ. Bio je lakomislen kada je prihvatio »prijateljstvo« i pozajmice gangstera Tahede. Ovaj ga je potom »zamolio« za neke »sitne« usluge i tako se Oiši našao upetljan u rasturanje paketića sa drogom.

Kada je konačno počelo da se smrkava, on stavi paketić ispod pojasa, na leđima, a on-

da pohita da se nađe sa Tahedom.

U otmenom delu Tokija bila je gužva kao i svake subote uveče. Ljudi su se spremali da nagrade sebe za težak rad preko sedmice i da osete ponešto od bleska koji je grad nudio na svojim svetlećim reklamama, izlozima kraj ulaza u razne noćne klubove i ostale rupe koje su obećavale uživanje i sve ostalo.

Taheda je sedeo u svom lokalu, za svojim stolom, okružen dvojicom mračnih tipova i dvema prijateljicama noći. Ove dve upravo su mu predavale pazar. On jednu otpusti, a drugu obgrli rukom. Bio je to znak naklonosti i poziv da predstojeću noć provede sa njim. Devojka se sva naježila — jer svi su znali kakva je zver Taheda kad se nađe pored golog ženskog tela u krevetu...

Oiši priđe stolu, klimnu glavom i sede bez poziva. Taheda odmah na njegovom licu primeti nekakvu promenu i dade mig svojim ljudima da ih napuste. Devojku je zadržao.

— Zdravo, Oiši. Vidim vredan si, već si krenuo na posao — progovori Taheda glasom koji je više podsećao na rokta-nje nego na ljudski govor.

Oiši bez reči izvadi kutiju, osvrte se oko sebe, a onda pre

ko stola gurnu paketić prema Tahedi. Ovaj ga upitno pogleda i momak progovori, pošto je progutao pljuvačku.

— Odlazim... Taheda... Ne mogu više... vratio sam ti dug i sada te napuštam.

Gangster ga je bez reči gledao kao da ga vidi prvi put, a onda počne grohotom da se smeje. Skoro se zacenio, kao da je čuo najbolji vic. Kada je konačno uspeo da se smiri, on pogleda mladića zakrvavljenim očima.

— Ti samo misliš da si vratio dug i samo ti se čini da želiš da me napustiš. E pa, ne može to tako — prosikta.

Oiši ustade. Kada je jednom doneo odluku oseti da ponovo vlada svojom voljom.

— Može, Taheda. Dosta si me koristio. Znam da sam pogrešio što sam ti se uopšte približio, ali sada je tome kraj. Ja odlazim i ne pokušavaj da me zaustaviš.

Momak se okrete i napusti lokal. Da nije bio toliko opijen zadovoljstvom što se oslobodio bande, svakako bi uskoro primetio dvojicu Tahedinih batinša koji su na gazdin mig krenuli za njim. Sustigli su ga baš u trenutku kada je prelazio jednu usku sporednu uličicu utonulu u polumrak. Jedna ruka gurnu ga s leđa i on

se zanesse. Još pre nego što je pao pogodi ga udarac nogom u rebra. Mladić ipak nekako uspe da se osloni na noge i okrene ne bi li video napadača.

Tada iza njegovih leđa skljocnu »skakavac« i oštro, dugo, sečivo brzo mu utonu između rebara nepogrešivo nalazeći put do srca. Onog trenutka kada je ubica izvukao svoje podmuklo oružje Oiši pade na prijavu pločnik. Živeo je još samo nekoliko trenutaka posmatrajući treperenje zvezda, gore, visoko... nedostižno visoko. Ili je možda i to bila samo iluzija, kao i njegov pokušaj da se vrati na pravi put.

U toj nedoumici je i umro.

Okići Takumi vratila se sa treninga umorna fizički, ali svežeg duha. Kada je čula da će brat te večeri doći po nju, brzo se istuširala. Već je zaboravila kada su poslednji put zajedno večerali. Nekoliko puta pratila je Oišija, a da on to nije ni znao. Videla je sa kim se sastaje, ali nije znala ko su ti ljudi. Nije ga ništa pitala, iako je slutila zlo. Mislila je da će njen brat sam uspeti

da nađe najbolje rešenje za sebe.

Čavrljala je sa Micuko dok je čekala brata. Znala je da njena koleginica sa fakulteta potajno baca poglede na Oišija i sada je zadirkivala. Devojke su se smejale spremajući se da dočekaju Oišija. Ali, vreme je prolazilo, a njega nije bilo. Okići postade nervozna, a onda onaj osećaj koji je poslednjih godina tako dobro upoznala počeo da joj se uvlači pod kožu.

Kao oparena, devojka skoči i bez reči istrča iz kuće. Za trenutak se samo prisetila lokala do kojeg je nekoliko puta pratila brata krišom i odmah zaustavi jedan taksi. Što se više približavala naznačenoj adresi, postajala je sve sigurnija da se Oišiju nešto dogodilo. Još u prolazu primetila je da grupica ljudi stoji jedan blok dalje kraj polumračne uličice, ali nije mnogo pažnje pridavala tome.

Ušla je u lokal mirno kao da pripada tom krugu ljudi. Došla je do šanka i naručila piće. Polako je pogledom prelazila preko lica okupljenih ljudi, ali nijedno joj ništa nije govorilo. Tek kada je spazila Tahedu u dnu sale kako nešto govori sa dvojicom mračnih tipova, ona oseti ono nepri-

jatno podrhtavanje pod grudima. Jedan od onih momaka upravo se poigravao nožem dugog sečiva koje je brzinom misli uletelo i izletelo iz dugačke drške.

Neki debeljko sa naočarima velike dioptrije banu u lokal i gotovo se sruši kraj nje uz šank. Drhtavim glasom naručio je piće i u jednom gutljaju ga sasuo sebi u grlo.

— Grozno... jedan momak... tako je mlad — počeo da muca.

Iako je gorela od radoznalosti Okići ga samo pogleda.

— Da, gospođice, ubili su ga... nož u srce i gotovo.

— Koga su to ubili? — ipak upita.

— Nekog momka... Ja sam ga našao... bio je već gotov, mislim mrtav. Eno, sada je baš stigla policija — brzo je govorio debeljko dok je čekao da mu barmen naliže novu čašu.

Okići kliznu niz visoku stolicu otkrivajući pri tom lepo izvajane noge, ostavi novac na šank i napusti lokal, laganim korakom. Ali, čim se našla na ulici ona pohita.

Na lice mesta stigla je baš u trenutku kada su ambulantna kola uz zavijanje sirene kretala prema južnom delu grada. Devojka uskoči u taksi i reče mu da vozi za kolima hitne pomoći.

— Neko vaš? — upita radoznali vozač.

— Nadam se da ne — uzvratila je devojka kroz težak udah.

No zla slutnja postajala je sve jača.

Petnaestak minuta kasnije našla se pred čovekom u belom koji je mrzovoljno pogleda.

— Otkud znam koga su dovezli. Dovoze ih celog dana. Sačekajte da vidimo ima li dokumenata — reče dežurni u mrtvačnici.

Okići ipak uspe da ga umilostivi da je povede i pokaže joj poslednjeg »gosta« koga su mu dovezli, kako je sam rekao.

Punih pet minuta stajala je pored tela prekrivenog belim platnom. Očišijeve oči još su bile otvorene.

— Gospodice, dovoljno dugo ste ga gledali da biste znali da li ga poznajete ili ne — trže je mrtvozornik.

Devojka samo klimnu glavom, a onda napusti hladnu prostoriju. U kancelariji je popunila hrpu papira koje joj činovnik poturi, a zatim izađe na ulicu.

Stotine automobilskih motora koji su klizili ili jurili niz ulicu kao da su ponavljali u tužnom ritmu jednu istu pesmu.

— Oiši je mrtav, Oiši je mrtav, Oiši... .

Devojka stisnu uši rukama. Pesma utihnu, ali sad je čula drugi glas. Glas debeljka iz lokala.

— Nož u srce i... gotovo....

Nož u srce... nož u rukama onog tipa za stolom u dnu lokala...

Telo devojke uzdrhta još jednom, a onda udahnu punim plućima. Kada je i poslednji dašak vazduha napustio njena pluća bila je mirna. Tu tehniku disanja koja umiruje i stimuliše odavno je savladala. U ostalom nije ona uzalud bila najbolji karate borac univerzitetskog tima. Trenirala je svakodnevno, a išla je i u onu, drugu, školu...

Pošto se sasvim umirila ona odluči da se iste noći vrati u lokal u kome je saznala za bračtoljevo stradanje.

Tako je i učinila. Samo, ovog puta sela je za mali sto i neprimetno motrila na Tahedu i devojku. Ona dva mračnjaka više nisu bila u lokalu.

Jednog trenutka Tahedina devojka nešto šapnu na uvo svom kavaljeru i krete prema toaletu u samom dnu lokala. Okići sačeka jedan minut, a

zatim i sama krete na tu stranu.

Devojka koja je pred ogledalom popravljala šminku htede da krikne kad pored svog lika na ogledalu ugleda spodobu bez glave. Videla je telo i dve ruke ali ne i glavu. U trenutku kad je već otvorila usta da krikne jedna ruka joj priguši svaki glas.

— Ne boj se... hoću samo jedan odgovor. Ko je momak sa kojim sediš? — začu daleki glas iza svojih leđa.

— On je... Taheda — uzvрати prestravljena devojka.

— Ona druga dvojica?

— Oni su njegovi... čuvari.

— Ko je ubio Oišija?

— Ne poznajem nikakvog Oišoja...

Dva prsta dohvatiše je pored ključne kosti i parališući bol pogodi je pravo u mozak.

— Ko?

— Ne... ne smem... ubij me... To je bolje nego da me Taheda muči... ubij me... ubij... — devojka počeo tiho da jeca.

Stisak ruke na ramenu se pojača i devojka bez svesti pade na pod. Okići skide svilenu kapuljaču s glave, popravi frizuru i napusti lokal.

Dobila je odgovor koji je tražila.

*
* *

Veliki »boing 724« gutao je kilometre na visini od deset hiljada metara. Putnici su imali osećaj da se nalaze negde u svemiru. Nad njima nebeski svod je, gubeći se u daljini, postajao sve mračniji dok se pod njima plaveo Pacifik. Prijatna prigušena muzika ublažavala je napetost dugog leta, a ljupke stjuardese šetkale su nudeći ovo ili ono, smeškajući se nervoznijim putnicima.

Lesli Eldridž je u mislima još jednom prelazio preko papira koji mu je starac ostavio. Tekst nije bio dugačak. Tek nekoliko imena i jedna adresa.

Za nindžu to je bilo dovoljno. U svakom slučaju uštedeće mu mnogo vremena. Na Sumiko je prestao da misli sa zebnjom. Na neki način osećao je da devojci ne pretili nikakva opasnost i to ga je umirilo. Mogao je sasvim da se posveti predstojećem poslu.

Let do Tokija potrajao je još nekoliko sati. Lesli nije bio raspoložen da gleda ni filmove, ni da razgovara sa brbljivom ženom koja mu je sedela sa de-

sne strane. Zato je odlučio da spava.

Uskoro je po ravnomernom dizanju i spuštanju njegovog moćnog grudnog koša bilo jasno da je zaspao.

Sanjao je čudan san. Bio je na nekom pustom ostrvu obavičenom čudnom ljubičastom maglom. Ostrvo je bilo lepo. Na jednom njegovom kraju na lazio se visoki breg strmih obronaka koji kao da je napravila ruka nekog diva ili boga. Pitome šume prekrivale su čitavo ostrvo, a između njih i vode pružale su se beskrajne peskovite obale.

Grupice ljudi vežbale su na tom belom pesku. Jedni su se mačevali, drugi borili kopljima, a treći golim rukama. Sedokosi starac šetao je između boraca i nešto govorio...

Na ivici šume bile su kuće. Iz jedne od njih iziđe devojka.

— Sumiko... Sumiko — ote mu se šapat.

Dodir po ramenu trže ga iz sna.

— Da li vam je dobro, gospodine Eldridž? — javi se žena koja je sedela do njega.

— Dobro mi je, zašto?

— Nešto ste buncali, verovatno ružni snovi?

Lesli odmahnu glavom zahvaljujući na brizi.

»Ružni svakako nisu, ali da li su samo snovi?«, pomisli i zagleda se u ponor pod letilicom.

Na glatkoj površini okeana mogao je da vidi razbacana ostrva i ostrvce. Onda se pojavile i paperjasti oblaci zaklanjajući povremeno vidik.

Obavijeno stalnom maglom, ostrvo je praktično nevidljivo.

Tako je rekao Todo Tokugava.

Možda jedan od tih oblaka krije i ostrvo izgubljenih u vremenu. Možda se na njemu nalazi i Sumiko? Možda?

Ninda ponovo utonu u dremež. Možda je podsvesno želeo da ponovo usni ono ostrvo, ali nikako nije mogao da dozove istu sliku. Prepustio se zato snu i mirno zaspao. Ovog puta bio je to san bez snova. Čvrst, okrepljujući san koji je vraćao i gomilao snagu.

Probudio se tek kada je domaćica aviona obavestila putnike da se približavaju tokijskom aerodromu.

Bio je to kraj dugog leta i početak nove neizvesnosti.

Međutim, Lesli je bio spreman.

Pošto je uzeo sobu u hotelu, Eldridž se raspita gde se nalazi lokal »Biserna školjka« i uslužni portir odmah mu sve objasni. Les zahvali, pa, kad je

pao mrak, krete polako utapajući se u uličnu vrevu. Nije nosio ništa iz duguljaste torbe od koje se nije odvajao čak ni u avionu. Išao je u izvidanje i oružje mu nije bilo potrebno. Uostalom, ako ustreba, on sam biće njopasnije oružje.

Pošto je sahranila brata, Okići je bez pozdrava napustila svoju studentsku sobicu, Micuko i sve što je vezivalo za njen dotadašnji život.

Nestala je tako bez traga, na žalost svojih profesora i drugova. Dve večeri kasnije jedna druga Okići pojavila se na vratima »Biserne školjke«. Bila je napadno našminkana, u tesnoj svilenoj suknji koja je još više isticala njene duge noge i rasokošne obline. Široka bluza samo na prvi pogled skrivala je ostali deo tela. Malo bolji posmatrač ubrzo je mogao da uživa u malim ali lepim grudima sa tamnim gotovo šiljatim bradavicama.

Takva Okići odmah je privukla pažnju muškaraca u lokal. Kada se uverila da je Taheda na svom mestu, ona priđe šanku i sede tako da je gangster morao da je primeti.

I zaista, prošlo je tek nešto malo vremena kad je Taheda ugledao nepoznatu lepoticu visoko podignute kose. Bila je prvi put u njegovom lokal, u to je bio siguran. Hteo je u prvi mah sam da joj priđe, ali onda se seti ko je ON, pa da-de znak jednom od svojih ljudi da ode i pozove je.

Devojka se nekoliko trenutaka dvoumila, bacila pogled prema Tahedinom stolu, a onda konačno odlučila da mu se pridruži. Uskoro su veselo čavrljali.

— Takva lepotica kao ti zasluži bolje mesto od ovog lokala. Hajde, idemo u moju kuću. Videćeš, mnogo je lepše nego ovde — govorio je Taheda.

— Što da ne. Sa takvim momkom vredi krenuti — odgovori mu devojka kroz smeh.

Trenutak kasnije njih dvoje, ruku pod ruku, krenuše prema izlazu.

— Taheda, da li smo ti potrebni noćas? — podsmehnu se jedan od dvojice telohranitelja.

Gangster se okrete, uzvрати osmehom, a onda da-de znak glavom. Momci su očigledno razumeli, jer odmah pođoše na ulicu.

Lesli, koji je već pola sata sedeo u lokal, na drugom kra-

ju šanka, bliže vratima, baci kratak pogled preko ramena da vidi ko je čovek po imenu Taheda i dobro ga osmotri.

To ime nalazilo se na listi koju mu je starac ostavio.

Zato nehajno napusti lokal čim se Taheda izgubio. Na ulici je za trenutak zastao, taman dovoljno da vidi kako su čuvari krenuli kolima za Tahedom i devojkom. Na sreću, i sam je brzo uhvatio taksi i rekao vozaču da prati »njegove prijatelje« u plavoj »tojoti«.

Vožnja je potrajala gotovo četrdeset pet minuta, a onda se »tojota« zaustavila ispred visokog zida koji je okruživao vilu kojoj se nazirao samo krov. Leslie zaustavi vozača, isplati ga, a onda sačeka da se taksi izgubi iz vida. Kao da ne vidi podozrive poglede dvojice čuvara koji su nešto petljali oko ulaznih vrata, Leslie pređe ulicu i, kao da traži neki određeni broj, počne da zagleda ulaze. Konačno se zaustavi ispred jednih vrata i, na sreću, vide da su poluotvorena. On ih gurnu i uđe.

Umireni čuvari uđuše kroz vrata na kojima je minut pre toga nestao i Taheda sa devojkom.

Lesli izađe i smesti se u jednu duboku senku.

Prošao je jedan sat. Zatim još jedan. Leslie se pitao kada će ona devojka konačno da izađe, jer takve devojke nisu ostajale po čitavu noć. To je bilo njihovo radno vreme i trebalo ga je iskoristiti. Ukoliko...

Ulazna vrata se otvoriše i devojka izađe. Osvrnula se za sobom, a onda levo i desno. Zatim brzo kliznu duž zida i izgubi se pod okriljem noći.

Lesli nije mnogo razmišljao o njoj. Njega je interesovao mak sa kojim je došla i zato požuri da sazna ono što ga interesuje.

A interesovalo ga je gde se nalazi čovek po imenu Miamoto Jokitomo. Na to pitanje nadao se da će naći odgovor u vili iza visokog zida.

Kada je došao do vrata zaključiti da su ostala otvorena. Bila je to prednost, ali i upozorenje. Ljudi Tahedinog kova ne ostavljaju ulazna vrata tek tako otvorena.

Ninja šmugnu kroz otvor i odmah se priljubi uza sam zid. Ništa se nije dogodilo.

Ninja sačeka nekoliko trenutaka, ali osim tihe muzike koja je dopirala negde iz kuće nije se čuo nikakav drugi šum. On oprezno ispravi telo, a kad se ni tada ništa nije dogodilo on se jednim skokom nađe pred samim vratima kuće, na tre-

mu popločanom belim kamenom. Muzika se sada čula glasnije. Lesli dodirnu vrata rukom i ona se malo pomeriše, a onda stadoše. Kao da su naišla na prepreku.

Ninda oseti miris smrti.

Gurnuo je vrata jače i čuo šum tela koje je klizilo sa druge strane vrata.

Jedan od telohranitelja ležao je na podu čudno iskrivljene glave. Vratni pršljen bio mu je slomljen jednim jednim udarcem.

Za to je bila potrebna ili velika snaga — ili velika veština. Lesli za sada nije znao o čemu se radi. Krenuo je dalje. U malom salonu na spratu zatekao je drugog telohranitelja. Momak je sedeo duboko zavaljen u prostranu kožnu fotelju i buljio u televizor.

Kad mu se sasvim približio Lesli shvati da momak pojma nema šta se događa na ekranu, jer njegove mrtve oči prestale su da primaju spoljne utiske.

Grkljan ovog gangstera bio je smrskan dobro uvežbanim udarcem noge. Pošto tu nije imao šta da traži, Lesli krete prema tragu svetlosti koja je dopirala iz jedne od soba. Polako je odgurnuo vrata spreman da se jednim skokom nađe na onome ko je iza vrata,

ali za tako nešto nije bilo potrebe.

Čovek — Taheda — ležao je na okruglom niskom krevetu stežući rukama sopstveni vrat. Oči su mu bile iskolačene, a na ustima mu se video trag žućkaste pene.

Ninda mu priđe sasvim blizu. Na prvi pogled nije mogao da otkrije nikakve povrede.

Taheda se pomeri ječeći i krkljajući. Tek tada Lesli spazi mali otok na desnoj strani vrata, ukoso od uva.

— Ona... zmija... sredila me... otrovom — mucao je Taheda gušeći se u strašnim mukama.

Lesli shvati da momku nije ostalo mnogo vremena i zato mu priđe.

— Gde da nađem Minamotoa? Kaži!

Taheda zadrhta pri pomenu ovog imena i za trenutak mu se oči razbistriše.

— Ko si ti... zašto tražiš... Minamotoa?

— Nije važno ko sam. Umrećeš ako ti ne pomognem. Zato govori — uzvрати Lesli vadeći pri tome nekakav smotuljak iz džepa.

U Tahedinim očima blesnu nada. Brzo se pridiže i pruži ruku.

— Daj, brzo... pomози... umreću — jecao je.

— Prvo odgovor — bio je uporan Lesli.

— Kjoto. Zmajevno gnezdo... tamo — sve teže je govorio Taheda. — Daj, daaj — promuca poslednji put.

Lesli ga pogleda. Gangster je bio mrtav.

— Bar nisam uzalud izgubio vreme — zaključio Lesli i krete iz sobe. Već se našao na vratima kad mu pogled pade na nekakav znak ispisan na stočiću pored vrata.

Na beloju ploči, karminom je stajalo napisano jedno ime.

Kunoči!

Lesli stade kao ukopan.

Kunoči — žena ninda u drevnom Japanu!

Pred očima mu se pojaviše pobijeni gangsteri. Svaki od njih dobio je samo po jedan udarac.

Smrtonosan.

Taheda je bio otrovan. To je očigledno bila kazna.

Devojka!!! Da li je ona Kunoči?

Devojka je ubila trojicu gangstera očigledno im se za nešto sveteći. Ali, to je bila njena stvar, a ne njegova. Uostalom, on će koliko sutra odleteti daleko od Tokija. Neka tokijska policija trlja glavu, ako se uopšte i bude uzbudivala zbog smrti trojice ljudi van zakona. Bio je sasvim siguran da su

Taheda i njegovi ljudi imali pozamašne dosijee u tokijskoj policijskoj arhivi.

Kao što je neprimetno ušao Lesli isto tako i izade iz kuće. Ulica je bila pusta i to mu je odgovaralo. Mirno, kao okasneli prolaznik, on krete niz brdo nadajući se da će dole, na bulevaru, imati sreće da nalet i na neki taksi.

Kjoto, vekovima prestonica Japana i centar života, zadržao je još mnoga obeležja tih slavni vremena. Zahvaljujući svom geografskom položaju imao je mnoge pogodnosti, pre svega onih saobraćajnih. To su znali i trgovci opijumom, pa su tu pogodnost i koristili.

Dok se avion pripremao da sleti, Lesli se prisećao slavni dana Kjota, njegovih samuraja, veliki bitaka...

Pet redova iza njega jedna devojka takođe je bila opsednuta mislima o gradu u koji će za nekoliko trenutaka sleteti. Ali, njene misli bile su okrenute budućnosti koja će za mnoge biti crna.

Pre nego što je otrovala Tahedu, koristeći svoj bogato ukrašeni prsten premazan otro-

vom, devojka je na veoma vešt način uspela da od strašću obuzetog Taheda izvuče dosta podataka. To što je kaznila direktne ubice svoga brata nije joj bilo dovoljno. Odlučila je da uništi bandu ili je bar osakati toliko da dugo ne može da deluje.

Dok je razmišljala o bandi svaki čas joj se nametalo jedno isto ime: Minamoto Jokitomo.

— To je neki ludak, stalno vežba borilačke veštine, a kad se malo napije počinje priče o nekim čudnim stvarima koje niko valjda osim njega i ne razume. Samo, veoma je opasan, pa se niko ne usuđuje da mu se podsmehne. Gazda Kozuke čini se da ga uvažava, a i voli, i već ga je postavio za svog zamenika — rekao je Taheda dok je mazio lepo devojačko telo.

I tako, dok su dvoje putnika za Kjoto, svako na svoj način razmišljali o predstojećem susretu sa gradom, u vili, koja bi slobodno mogla da se nazove i zamkom, Minamoto je sedeo pored svog novog prijatelja i gazde Kire Kozuke.

— Kažeš da je neko napao naše u Tokiju i ubio trojicu. Jedan od njih je i Taheda, šef istočnog ogranka. Da li se zna

ko je to uradio? — pitao je Minamoto.

Kozuke, gojazni čovek pedesetih godina, dohvati bananu, oljušti i zagriže. Tek potom lenjo izgovori:

— Moj čovek u policiji nije umeo ništa da kaže. Saznao sam od naših iz »Biserne školjke«, da je Taheda sa nekom devojkom i svojim pratiocima otišao kući... i tamo su ga sutradan po podne našli mrtvog. Nikakvih tragova. Ah, da našli su na stočiću karminom napisano neko ime. Kući... ne, Kanoći... ne, nije ni tako...

— Kunoći? — reče Minamoto.

— Da, da, baš tako. Otkud znaš? Začudi se Kozuke.

Minamoto nije odgovorio. Umesto toga upita.

— Kako su ubijeni, čime?

— To je ono najčudnije. Nema tragova borbe. Čuvarima su polomljeni vratovi, a Taheda je, izgleda, otrovan nekim nepoznatim otrovom.

Minamoto je nekoliko sekundi ćutao, a onda tiho reče.

— Kunoći... sve se slaže. Ta devojka je opasna.

Sva navaljivanja da sazna nešto više nisu pomogla i Kozuke na kraju samo odmahnu rukom.

Minamoto je ustao i odšetao u veliki park oko kuće. Seo je

ispod velike topole i zamislio se. On je ovom svetu pripadao tek godinu dana i nije mogao da zaboravi sve ono što je slušao i učio na izgubljenom ostrvu. Punih dvadeset godina učili su ga o tradiciji, o načinu mišljenja, učili ga da se bori svim oružjima, da poštuje kodeks bušido. Izdao je svoje i pobegao željan da vidi šta se nalazi sa druge strane magle. Svideo mu se život dvadesetog veka. Izobilje koje je nudio, luksuz koji ga je okruživao, sve to ga je osvojilo. Pa ipak, veze sa starim načinom života još uvek su bile jače. Mislio je da će vremenom zaboraviti i Tokugavu i ostale, ali...

— Kunoici... žena ninda... Ko li ju je poslao protiv naših? Da li je Tokugava saznao za nju, pa je unajmio?

Mnogo pitanja ispuniše mu misli, ali ni na jedno nije mogao da nađe odgovor. Ostale su samo sumnje.

Znao je dobro šta znači najmiti nindu.

Ko zna, možda i nije reč o nindi. Pa njih nema već vekovima, pokuša Minamoto da se zavara, ali nekakav unutarnji nemir dade mu na znanje da su mu ta nadanja lažna.

Uostalom sve to što se dogodilo — dogodilo se u Toki-

ju, a on se nalazi u Kjotu, u bezbednosti koju je garantovala visoka ograda i posada »Zmajevog gnezda«.

Još jedna lažna nada.

Ninda se kreće neprimetno, savlađuje sve prepreke kao od šale — i ubija tiho.

Ninda — čovek senka može sve.

Ninda nema srca i dušu.

Ninda je sama smrt!

Sve to je Minamoto dobro znao. Da bi nekako umirio poremećenu duhovnu ravnotežu, do koje je mnogo držao, on odluči da ode u dođo i vežba. Nekoliko sati neumorno je radio. Prestao je tek kada su preopterećeni mišići počeli da mu otkazuju poslušnost.

Otišao je zatim u kupatilo i prepustio se veštim i nežnim prstima zaposlenih devojaka. Kada se sasvim oporavio, napustio je kupatilo namirisano, uvijen u lagani svileni ogrtač.

Kada je stigao do svojih odaja on povuče gajtan zvona i nekoliko minuta kasnije kraj pokretnih vrata od bambusove trske obloženih papirom kleknu lepa devojka duge crne kose. Sačekala je da je čovek pozove, a onda ustade i brzo mu priđe. Minamoto navali na nju

gotovo divljački. Kao da je želeo da nadoknadi sve ono propušteno na Ostrvu izgubljenih.

*
* *

Lesli se brzo smestio u jednom od mnogih hotela. Na recepciji je naložio da mu u najme jedna kola.

— Domaće ili strane marke, ser? — upita momak ljubazno.

— »Tojota« će sasvim odgovarati — uzvрати Lesli na veliko zadovoljstvo momka.

Lesli naravno htede da krene do lifta kad ga momak pozva.

— Ser, da li vam treba i vozač koji dobro poznaje grad?

»Takav bi mi svakako dobro došao«, pomisli Lesli, »ali za posao koji treba da obavim ne sme da bude svedoka«.

— Ne, hvala, poznajem grad dovoljno da ne zalutam — uzvрати uz osmeh.

Pikolo požuri da prihvati Lesliejev kofer, a potom pruži ruku da dohvati i duguljastu torbu. Međutim, Lesli je bio brži.

— Ovo mogu i sam — reče uz osmeh.

Prvi put bio je u ovom gradu na jugu Japana. Za vreme

svog dugogodišnjeg boravka u Japanu, dok je prolazio surovu školu ninducia, boravio je daleko od velikih naselja, ali ni tada nije napuštao skrivenu kuću svog senseija. Jednostavno ono što je učio nije imalo nikakve veze sa gradovima i civilizacijom.

Opružen na velikom, udobnom, ležaju prelistavao je plan grada koji je mogao da se nađe u svakoj hotelskoj sobi. Upadljivim slovima bili su obeleženi svi objekti za zabavu, ali on je tražio one druge, one koji su ostali kao tragovi jednog drugog života, jedne druge civilizacije. Začudio se kada je o tome našao tek nekoliko podataka. Da li su domaćini ljubomorno skrivali svoju prošlost od najezde stranaca, ili je to bio tek propust hotelijera?

Lesli pogledom potraži ulicu u kojoj je trebalo da se nalazi »Zmajevno gnezdo«. Konačno je našao, ali prema planu koji je držao u rukama tu se nalazio prazan teren.

Vlasnik je svakako neko moćan čim nije dozvolio da se njegovo imanje ucrtava u plan, konstatovao Lesli. To znači da ne voli ni nezvane goste. E pa, noćas će morati da se pomiri sa tim da mu jedan takav dođe u posetu.

Tek u tišini sobe Leslie se seti da nije ostavio nikakvu poruku svome prijatelju Pitu pa požuri da ispravi grešku. Uskoro je dobio vezu sa San Franciskom. Na žalost, Tabasko Pit nije bio kod kuće. Poruku je primila automatska »sekretarica«.

— Pite, sve je u redu. Naisao sam na trag. Javiću se! — zateći će Pit kratku poruku kad se bude vratio kući.

Posle toga Leslie počeo da vežba, što ni jednog dana nije propustio da učini. Bilo je to isto kao što mora da jede, diše... možda i važnije od toga.

Kao i obično, počeo je sa vežbama koje su pomagale da postigne duboku koncentraciju, a potom je nastavljao sa lakšim i naoko jednostavnim vežbama koje su budile svaki mišić, svaku tetivu i svaki nerv. Vežbe koje su kasnije došle na red bile su kombinacija akrobatike i jogi vežbi.

Kada je konačno prestao, bio je sav obliven znojem. Njegovo nago telo presijavalo se kao tela antičkih heroja koji su namazani mirisnim uljima ulazili u arenu i pokazivali svoju lepotu, snagu i veštinu.

Leslie se spusti na pod, zauzevši klasičan položaj i zatvorio oči. Ponovo je izvodio vež-

be disanja ovog puta namenjene opuštanju i odmaranju... Sva ona energija koju je utrošio vežbajući sada se polako vraćala u njegovo telo obogaćena i umnožena.

Posle tuširanja dugo je sedeo na malom balkonu i uživao u predelu koji se pred njim otvarao. Konačno je sišao u restoran da ne bi izazvao podozrenja osoblja. Naručio je laganu večeru, a zatim izašao pred hotel. Naručeni automobil bio je spreman.

Kad mu nasmejani momak uslužno pruži ključeve, Leslie ubaci svoju torbu na zadnje sedište, a zatim se odveze prema severu. Pošto je dovoljno odmakao, on skrete i drugim putem zaputi se prema južnom delu grada, tamo gde je morao da se nalazi objekat njegovog interesovanja... Gužva na ulici bila je osrednja.

»Taman dovoljna da nekog neprimetno pratiš ili da te neko isto tako prati«, pomisli Leslie bacajući poglede na retrovizor.

Međutim, nije bilo razloga za uznemirenost. Automobili iza njega smenjivali su se, skretali na jednu ili drugu stranu, i on je mirno nastavio da vozi. Kako je dobro upamtio plan grada, odmah je zapazio mesto na kome bi trebalo da se na-

lazi »Zmajevno gnezdo«. No, osim visokih borova i kedrova, koji su rasli na nekih desetak metara od drumu nije mogao ništa da primeti. Pa ipak, znao je da se nalazi na pravom mestu.

Ni trenutka nije usporio vožnju. Nastavio je još kojih stotinak metara i kada je zašao za okuku on ugleda neki motel i mali parking kraj njega. Smestio je kola, sačekao nekoliko trenutaka, a potom izašao.

Mrak se već nadvio nad gradom i Leslie zadovoljno odahnu. Dohvati torbu, prebaci je preko ramena i krete put obližnje obale. Dugo je sedeo zagledan u sitne talase koji su jurili preko peskovite obale da bi iznenada gubili snagu, pretvarali se u penu, a zatim nestajali ostavljajući za sobom samo glatku, mesečinom okupanu površinu. Leslie se brzo presvuče. Kada je navukao crno odelo i na glavu stavio kapuljaču sa uzanim prorezima za oči — postao je deo noći.

Ninđa je bio spreman za akciju.

Katana, vakizaši i dugačak tanak konopac sa kukom na kraju ostali su u torbi. Leslie je prebaci preko ramena i sledećeg trena postade jedna od senki koje su se povremeno po

kretale pod naletima noćnog povetarca.

Stigavši do poslednjih stabala Leslie ugleda visoki zid, koji je opasivao čitavo jmanje. Krajevi zida gubili su se u mraku, pa Leslie zaključio da su veoma dugi. Dugo je posmatrao vrhove zida pokušavajući da otkrije tragove obezbeđenja: žicu alarma, gvozdene šiljke...

Ništa od svega toga.

»Možda odnekud vrebaju skrivene kamere«, pomisli, ali ipak odlučio da krene.

Kao srastao sa tlom pod sobom brzo je napredovao pogleda stalno uprtog u visoki zid. To mu se i isplatilo. Najzad je ugledao stražara koji je, naslonjen na jedan od niskih stubova na vrhu zida, sedeo i posmatrao okolinu. Kratak odsjaj mesečine sa sočiva velikog durbina otkrio nindži čime je stražar opremljen. Morao je da bude jako oprezan kako ga ne bi pre vremena otkrili.

Našavši se u podnožju zida Leslie brzo opipa površinu. Zid je bio davno sagrađen od velikih kamenih blokova i na njemu je bilo dovoljno pukotina i izbočina za koje je mogao da se uhvati. Običan čovek teško bi uspeo da se nekako uspen-tra uz deset metara strmu i gotovo ravnu površinu, ali ninđa

je još tokom obuke savladivao i daleko teže prepreke.

I ponovo pogleda usmerenog na onu stranu na kojoj je spazio stražara, Lesli počeo da se uspinje. Kada mu se zaravan vrha zida najzad našla u visini očiju, on stade. Prosto je ugurao telo u zid. Bacio je pogled prema stražaru. Ovom se očigledno nije napuštalo udobno mesto pa nije ni pokušavao da ustane i prošeta. Lesli pogleda na drugu stranu, ali nije ništa video. Dohvati ivicu zida vrhovima prstiju i jednim trzajem nade se na vrhu.

Tog trenutka stražar se trže. Učinilo mu se da se na zidu kojih petnaestak metara da lje od mesta na kome je sedeo odjednom pojavila izbočina koje tu malopre nije bilo. On brzo protrlja oči i ponovo pogleda.

— Počelo je da mi se privida — promuca. — Kad će već jednom da mi stigne zamena?

Lesli je već bio sa druge strane zida. Ovog puta bio je u boljem položaju jer je unutrašnja strana zida bila u dubokoj senci. Ninđa, međutim, nije žurio. U njegovom poslu žurba i brzopletost nisu bili poznati.

Kada je meko doskočio na travnatu podlogu, bio je siguran da ga niko nije čuo. Pogledom

je ispitao travnjak koji ga je delio od lepe starovremenske građevine. Taman se spremao da krene, ali haragei ga upozori.

Ugledao je ubrzo druge stražare. Ovog puta bila su to dva velika crna psa. Kao da su ga nanjušile, životinje zaustaviše kretanje i načuljiše uši. Jedan pas ipak nastavi još nekoliko koraka, ali drugi se okrete i zagleda kroz mrak baš u mesto na kome je Lesli ležao. Kada je pas odlučno pojurio na tu stranu, u Leslijevoj desnoj ruci zablista čelična zvezda smrti — šuriken.

Dahtanje životinje već je jasno dopiralo do njegovih ušiju. Uopšte nije morao da gleda u tom pravcu. Još uvek je bio priljubljen uz tlo očekujući da se iza pasa pojavi i čovek. No, psi su bili sami.

Lesli podiže glavu tek koji centimetar, taman na vreme da ugleda razjapljenu čeljust velike zveri.

Kratak trzaj ruke i šuriken napusti prste strahovitom brzinom.

Oštre čelične ivice proleteše između blistavih zuba i syom silinom probiše se kroz gornje nepce završavajući put u mozgu.

Veliki pas sruči se bez zvuka na travu. Njegovo masivno telo poneto inercijom kliznu preko trave još čitav metar, a onda ostade nepomično.

Lesli je čekao. Znao je da će miris krvi uskoro dovesti i drugu životinju. Kao i obično, nije se prevario.

Tiho režanje najavilo je skok drugog psa. Pojavio se iznenada kao da je iz zemlje iznikao. Lesli u trenu zaključí da su psi dresirane ubice i da pripadaju onoj retkoj vrsti koja se lako nauči da kidiše na čoveka.

Pas se očigledno približio puzeći kroz travu. Lesli ga ugleda na dva metra od sebe. Potpuno se umirio. Trenutak ranije, iz pojasa je izvadio dugu, tanku, čeličnu iglu i sada je čvrsto držao između kažiprsta i srednjeg prsta. Pas je napao bezglasno. Snažno udah nuvši vazduh polete u velikom luku prema silueti koja je samo za nijansu bila tamnija od ostalog dela travnjaka. U trenutku kada se njegovo telo našlo horizontalno iznad prilike na zemlji, a opasni zubi zabelasali se u tami — ninda pomeri desnu ruku taman toliko koliko je bilo potrebno da se igla između rebara, zarije u životinjsko srce. Delić sekunde kasnije ninda se pomeri i telo

obavijeno debelim, gustim krznom pade pored njega.

Lesli obrisao iglu i vrati je u pojas, a zatim brzo krete prema kući.

Minamoto je stajao pored prozora. Iako je želeo da spava san mu nije dolazio. Već čitav sat posmatrao je dvorište i vrhove borova koji su se povijali svaki put kada bi ih očešao vetar koji je doletao sa daleke pučine. Posmatrao je i dva velika crna psa koji su bili najbolji stražari. U gotovo pravilnim intervalima prolazili su bliže ili dalje od zgrade.

Zanet mislima o prošlosti zurio je u noć. Odjednom shvati da nešto nije u redu.

Nešto u dvorištu bilo je poremećeno.

Izvesno vreme je osluškivao i pomno gledao pokušavajući da oštrim pogledom prodre kroz tamu.

— Psi — procedi samo.

Da. Shvatio je da već desetak minuta psi nisu prošli preko njegovog vidnog polja.

Sačekao je još nekoliko minuta nadajući se da će se psi odnekud pojaviti, ali uzalud.

Uznemirio se.

Da je čuo lavež, režanje ili bar ono jedva čujno skićanje bilo bi u redu. Znao je da su čuvari nekoga otkrili.

Ali, pasa nije bilo, a stražari nikoga nisu primetili.

Minamoto oseti kako mu se duga kosa savijena u pundu kostreši na vratu.

Haragei!!!

I nehotice uzmače sa balkona. Ne osvrćući se podiže ruku i na zidu sa leve strane vrata balkona napipa korice svog katana. Jednim potezom skide ga sa stalka, a zatim se ponovo vrati na balkon.

Napolju je i dalje vladao mir.

Osluškiavao je. Onda povika:

— Kato... Talkava!

Dvojica ljudi sa vrha zida odmah se odazvaše.

Ne, nisu nikoga primetili sa one strane zida. Ne, niko se nije pojavljivao tokom večeri. Ne, ništa nisu čuli. Psi? Pa, tu su negde — glasili su brzi i kratki odgovori.

Lesli je sve čuo. Onaj ko ga je osetio veoma je iskusan shvati Lesli dok je čučao iza žbuna bršljena kraj jednog od ulaza u kuću.

Glavna vrata na kući naglo se otvoriše, a jako svetlo prosu se preko travnjaka. Petoricu naoružanih ljudi kretose u potragu. Lesli se povuče dublje u senku. Napipa vrata. Bila su od tvrdog drveta. On kliznu prstima preko lakiranog drve-

ta i uskoro napipa kvaku. Vrata nisu bila zaključana.

— Hej, ovamo... našao sam pse! Ali... pa oni su pobijeni! — povika jedan od ljudi.

Minamoto je stajao kraj vrata izbegavajući jako svetlo.

— Čime su ubijeni? — povika.

Odgovora nije bilo. Minamoto ponovi pitanje besnim glasom. Tek tada onaj isti čovek se javi.

— Neka sam proklet ako znam. Nema krvi, a nema ni rana... čekaj... ovaj jedan je nečim uboden... ah, evo i ovom drugom je čeljust puna krvi.

»Ninda ubija nečujno, kreće se kao senka«... bulbnjalo je Minamotu u glavi. Povuču se još bliže zidu kuće oslanjajući se leđima na još uvek topao kamen.

Nešto u Minamotovom glasu privuče Lesliejevu pažnju. Šta, pitao se ninda.

Onda se seti. Dikcija onoga ko je govorio ispred glavnih vrata podsećala je na stari japanski govor.

— Vratite su u kuću... brzo! — naredi Minamoto i povuče se.

Kozuke, koji je već spavao blaženim snom, sada se probudio. Vika ispred kuće bila je dovoljno glasna da razbije i

njegov san začinjjen povećom količinom sakea.

— Šta se dole događa? Minamoto, jesi li to ti vikao?

Mladić mu odgovori i krete ka njegovim odajama.

Kada je stigao gore, dvojica Kozukinih vernih čuvara već su bili u spavaćoj sobi moćnog kralja opijuma. Njih dvojica su bili ljubomorni na Minamtoa, a istovremeno su mu se podsmievali što je više verovao u taj stari mač koji je neprekidno vukao nego u njihove moderne automatske pištole.

— Šta je bilo, Minamoto? Šta se tako važno dogodilo da si mi pokvario san? — upita Kozuke koji je već našao komad piletine i žvakao ga.

— On je ovde — uzvрати Minamoto.

— On?!

— Da. On.

Gorile se zgledaše. Ironični osmеси pojaviše im se oko usana.

— Ako ti nije teško, budi malo precizniji — reče već pomalo iznervirani Kozuke.

— Ninda!

— Ah, opet ti sa tvojim avetima prošlosti. Kakav ninda, do đavola. Čuo sam da postoje neka udruženja u središnjem delu, negde skriveni poruševinama hramova, ali i to

su neproverene glasine. Ali, ovde u Kjotu, u mojoj kući? Ma hajde, ne preteruj.

— Kiro, ninda je ovde. Još jedino ne znam da li traži mene ili — tebe — uzvрати Minamoto mirnim glasom.

Jedan od dvojice gorila pomisli da je sada trenutak da zauvek uništi Kozukine simpatije prema ovom uljezu, pa istupi korak napred i stavljajući ruku na dršku pištolja reče.

— Ako se bojiš za gospodara — nakloni se gledajući u Kozukija — ne brini, tu smo nas dvojica da ga sačuvamo. A, ako se bojiš za svoju kožu...

Prezriv osmeh pređe preko lica revolveraša.

Međutim, već sledećeg trenutka žestok udarac koricama katana zbrisa mu grimasu s lica. Besan, on istrže pištolj i brzo ga repetira.

Poput munje blesnu katana. Praćeno šištanjem sečivo polete prema revolverašu.

Ništa ne shvatajući čovek se zablenu u svoju ruku na podu i prste koji su se još grčili oko drške pištolja. Tek tada preplavi ga talas bola i on zaurla ugledavši pravi vodoskok krvi koja je šikljala iz presečenih krvnih sudova na ramenu.

Minamoto ga nije ni pogledao. Njegove oči bile su prikovane za drugog gorilu.

— Ti... ti... pseto... osakatio si...

Izvlačeći pištolj sporo, kao da nije svestan ni tog pokreta ni onoga što se upravo dogodilo gotovo nalete na vrh mača. Sa dva kratka poteza Minamoto mu otvori utrobu. Čovek ispusti pištolj i počeo da se bori sa crevima koja su ispadala iz utrobe istovremeno molećivo gledajući u Kozukea.

Kralj opijuma počeo da povraća, a zatim se okreće i jednostavno pobeže iz sobe.

Minamoto obrisa mač i krenuo za njim.

Lesli je čuo krik koji je dopro sa sprata i zastade prikriven senkom stepenica.

Kozuke je strčao niza stepenice i gotovo pao na prostrani ležaj prekriven jastučićima od svile. Za njim stiže i Minamoto.

— Zašto... zašto si ih pobio... onako zverski? Zašto?

Kozukeov glas ličio je na dečje jecanje. Minamoto ga prezrivo pogleda.

Kada je progovorio, glas mu je istovremeno pokazivao i ponos i bes.

— Tvoji psi niskog, beznačajnog porekla uvredili su mene, jednog Minamota. Brza sm-

rt za njih je bila blagost. Ali, ostavi sada to. Bolje misli na NJEGA.

Lesli je znao da je o njemu reč. Odluči da se brzo povuče. Setio se starčevih reči.

Joritomo Minamoto jedan je od mojih najboljih ljudi. Savladao je mnoge veštine duha i tela...»

»Ako je tako, onda će haragei upozoriti Minamota«, pomisli Lesli. »Možda je već kasno. Suviše sam mu blizu, možda je već upozoren. U svakom slučaju još to nije pokazao«.

Da je mogao tog trenutka da vidi Minamotove oči, shvatio bi da je haragei učinio svoje.

Tiho kao dašak vetra povukao se i nestao u susednoj prostoriji. Našao se tačno na sredini kada se vrata širom otvoriše i petorka koja je pretraživala dvorište banu unutra.

Kao da vide utvaru ljudi stadoše. Nekoliko sekundi gledali su u crnu spodobu ništa ne shvatajući. Tih nekoliko sekundi bili su im poslednji u životu. Kada je onaj najbliži vratima shvatio opasnost i potegao automatsku pušku — četvorica njegovih drugova već su ležala na podu kupajući se u sopstvenoj krvi.

Završavajući poslednji polukružni let katana iznenada izlete iz nindine šake i kao munja pogodi poslednjeg čoveka. Ovaj ispusti pušku i dohvati katanu pokušavajući da ga izvuče iz tela. Ali, sve što je uspeo bilo je da sam sebi odseče prste u korenu. Kao u čudu gledao je u osakaćene šake, a onda se zaljuljao. Ninda je već bio kraj njega i jednim potezom izvadi mač iz mrtvog tela.

Već sledećeg trenutka ninda je bio sa druge strane vrata.

Onog trena kada su se vrata za njim bešumno zatvorila, Minamoto ulete u prostoriju sa isukanim mačem u ruci. Nozdrve mu zadrhtaše pod navalom mirisa tek prolivene krvi. Oči mu se raširiše pred jezivim prizorom izvrnutih tela. Nije krenuo u dvorište. Znao je da je ninda već neuhvatljiv.

Vratio se u sobu u kojoj je ostavio Kozukea. Debeli kralj opijuma došao je sebi — uz pomoć nekoliko gutljaja sakea — i sad je mirno sedeo na jednoj stolici.

— Je si li ga uhvatio... video?

Minamoto odmahnu glavom.

— Njega ne možeš uhvatiti. Možda samo ubiti, ali vrlo teško.

Nekoliko trenutaka ćutao je kao da nešto smišlja, a onda reče.

— Čini mi se da je ninda došao po mene. Poslali su ga oni koje sam napustio. Ja sam pred njim gotovo nemoćan ako se bude koristio ninducumom. Ja moram da sledim put bušida. On ne mora. Ti i ne slu tiš čime sve ninda raspolaže. Slušao sam o tome. Ponešto i video. Oni nisu ljudi. Oni ne pripadaju ovom svetu.

Kozuke opet nateže flašu dok je Minamoto nekoliko trenutaka sedeo i ćutao. Bio je kao u nekom transu.

— Moraćemo da pronađemo odgovarajuće ljude. Ljude koji poznaju borilačke veštine, koji poznaju buducu. Možda nam to pomogne...

— Ipak mislim da je bolje da najmimo ubice. Naoružaću ih mašinkama, pa i bombama ako treba... — pokuša Kozuke, ali ga Minamoto prekinde pokretom ruke.

— Već se sreo sa tvojim ljudima naoružanim puškama i pištoljima. Video si rezultat. Pominješ bombe i on ih ima. I to još jače. Da je samo hteo najveći deo ove kuće već bi

bio u ruševinama. Mislim da je noćas dolazio samo u izvidnicu.

— Šta, do đavola, da izvidi? Policija je moja, bar oni koje plaćam. Ko je mogao da ga pošalje?

— Već sam ti rekao, on je došao po mene, a ne zbog posla.

Rešenje problema poče da se rađa u Kozukeovom mozgu. To mu se videlo i po očima.

Minamoto se sada zagleda u te sitne, svinjske oči. Vilice mu se stisnuše, a desnica steže oko drške katana.

—To se nećeš usuditi — promrsi kroz zube.

— Šta to? — tobože se začudi Kozuke. — Šta se to nećeš usuditi? Ti, izgleda, zaboravljaš ko je ovde gospodar?

— Nećeš se usuditi da me sada oteraš, a o tome ko je ovde gospodar možemo i odmah da odlučimo.

Onaj neponovljivi zvuk kada katana napušta svoje gnezdo preseče vazduh ispunjen mirisom straha i znoja. Kozuke nije uspeo ni da vrisne, a vrh katana već se nalazio tek milimetar od svilenog pojasa koji je držao široki ogrtač.

Kozuke je otvarao usta, ali nikakav glas nije stizao iz njegovog grla. Pokušao je da se

odmakne, ali ga noge nisu slušale.

Minamoto se prezrivo nasmeši. Podiže katana i prinese ga očima debelog gangsterskog gazde. Ovome se učini da iz vrha mača izbijaju plavičasto-zelenkaste varnice.

Nekoliko trenutaka drhtao je očekujući najgore. A, onda isto onako naglo kako je potegao mač, Minamoto ga vrati u korice. Iscrpljen, Kozuke se sruši u naslonjaču.

— Dakle, to smo rešili. Sutra pošalji ljude neka običu najbolje dođoc i neka unajme ljude.

— Kako ćeš znati... da li su... oni pravi? — najzad se Kozukeu povrati moć govora.

— Isprobaću ih ovde.

Posle nekih pola sata povukoše se svaki u svoje odaje.

Minamoto je verovao da je gužva za tu noć završena.

Tome se nadao i Kozuke.

Ali, jedna nova senka čučala je na visokom zidu. Izvesno vreme osluškivala je, pretraživala tamno dvorište ispod sebe budnim pogledom i konačno odlučila da se ušunja. Meko, poput velike mačke, telo u tamnoj odeći spusti se na travu. Dva oka za trenutak zasvetleše pod maskom, a onda silueta krete preko dvorišta.

Pošto je prešla pedesetak metara, silueta se naglo zaustavi. Pažnju joj privuče nekakva tamna gomila metar-dva dalje. Tanak dugačak bodež nađe joj se u ruci. Ali, kada je prišla bliže, vrati nož u kaniju. Dva psa na zemlji više nisu mogla da budu opasna.

Silueta se okrete i nastavi prema kući. Samo za trenutak svetlost koja je sa jednog od prozora na spratu padala na trem osvetli nežnu figuru u tamnoj pamučnoj odeći. Ispod kapuljače sa maskom provirivala je gusta i duga crna kosa. No, ubrzo silueta nestade iz kruga svetlosti i uđe u kuću.

Pritajivši se, gotovo ne dišući, stajala je nekoliko trenutaka pored vrata. Onda je osetila miris krvi. Kada su joj se oči privikle na tamu izbroja na podu pet leševa. Miris baruta se nije osećao. Znači pobijeni su hladnim oružjem, zaključa Okići.

Ko je mogao da ih pobije?

Ko je čovek koji je uspeo da ubije petoricu moderno naoružanih momaka?

Da li je reč o obračunu ili svadi?

Taheda je rekao da je Minamoto zagriženi poklonik borilačkih veština. Možda je on

sve ovo uradio? Ali, zašto su psi čuvari ubijeni?

Devojka shvati da ne može da nađe odgovore, pa zato odluča da potraži preživle stanovnike kuće.

Lakim korakom, pazeći da ne izazove ni najmanji šum, ona krete uz stepenice od debelih borovih dasaka. Zastala je ispred jednih vrata. Uskoro je začula hrkanje i isprekidano stenjanje.

— Kozuke je debela pijanica, ali ljudi se varaju. On je opasan kao zmija, ima moć nad ljudima i nepristojno je bogat — govorio je Taheda pre nego što ga je otrovni prsten očešao iza uva.

Okići shvati da se kralj opijuma nalazi iza vrata kraj kojih je stajala. Polako spusti ruku na kvaku. Vrata su bila zaključana. Dole, niz hodnik, ugleda prozor obasjan mesečnom. Brzo stiže do njega i pogleda napolje. Ispod prozora i levo i desno pružao se sims širok nekih dvadesetak centimetara, načinjen od borovih daščica. Devojka bez razmišljanja prekorači okvir prozora i krete na onu stranu na kojoj se nalazila soba gangsterskog vođe. Lako podiže prozorsko okno i upade u sobu.

Kozuke je nemirno spavao. Trzao se svaki čas i rukom pokušavao da ukloni svetleći vrh mača ispred svojih očiju.

Devojka mu priđe. U ruci je ponovo držala bodež. Kada se sasvim približila, ona premešti bodež u levu ruku, a desnom pronade određeno mesto na debelom vratu spavača. Gotovo lagan pritisak i masivno telo se trže da bi se trenutak kasnije umirilo.

Kira Kozuke otvori oči. Iznad glave ugleda tamnu siluetu i dva svetla oka koja su ga preteći posmatrala.

Htede da skoči, ali i ruke i noge bile su mu oduzete.

Hteo je da viče, ali činilo mu se da mu je jezik toliko odebljao da će ga jednostavno ugušiti. Za trenutak pomisli da nije živ, ali osetio je kako diše.

— Umrećeš, Kira Kozuke. Umrećeš kao što su umrle hiljade i hiljade onih koje si otrovao svojim opijumom. Ali, pre toga ću ti reći da ni to nije sve. Unišću tvoje carstvo...

Devojka iznenada ućuta. Da li je nešto čula u hodniku pred vratima, ili je to samo šum vetra?

Nije imala vremena da proverava. Brzo zavuče ruku u

nedra i odatle izvadi špic. Istisnu malo tečnosti kroz iglu, a zatim je zari u Kozukeovu mišicu. U jednom potezu isprazni špic, a onda ga spusti iza ležaja.

Onaj šum bio je sada sasvim razgovetan. Neko je tiho izgovorio jedno ime, a zatim se odmakao od vrata.

Uz tresak drvena ploča izlete iz okvira, a u sobu banu Minamoto sa isukanim mačem u rukama. Bio je spreman da odmah prihvati borbu nepoznatog uljeza.

Međutim, taj uljez je izleteo kroz prozor istog onog časa kada je on leteo kroz provaljena vrata. Pritrčao je prozoru, ali nije ništa video. Devojka je već trčala prema mestu na kome je skočila sa zida.

Minamoto se vrati svome doskorašnjem gazdi.

Izgleda da je droga poništavala posledice zahvata na vratu, jer Kozuke počeo polako da pomera prste na rukama, a onda mu se i noga trže kao da ga je neko ubo.

— Otrovan sam... droga... ne... znam koja. Ona je... rekla je — glas je bio sve tiši.

Strah zbog saznanja da će uskoro biti mrtav izgleda da je bio jači od samog otrova.

— Ona — ponovi tiho Minamoto. — Ona?!

Kozuke samo klimnu glavom.

— Rekla je... osveta... dala mi je špric... umreću... zovi lekara... moje ljude — šištao je debeljko pokušavajući da ustane.

On, na čiji je mig palo nekoliko desetina života, on čiji je novac držao u strahu gotovo čitav grad, on koji je naučio da vlada i sudi drugima sada je bio bespomoćan.

Njemu je presuđeno.

Presudila mu je jedna devojka.

— Minamoto... je li to bila ONA?

Minamoto klimnu glavom. Čim je čuo da je napadač žena, odmah je povezao napad u Tokiju sa ovim događajem.

— Da, Kozuke, to je bila ona, kunoici. Ali, zar je ona pobila i naše ljude ovde? Mislio sam da je to neko drugi, neko mnogo jači.

Kozuke je odjednom živnuo. Droga je u njemu izazvala pravu eksploziju. Odjednom je osetio veliku snagu. Skočio je iz kreveta.

— Šta je, mislio si da sam gotov, da ćeš ti biti gazda?! Na to misliš otkako si došao kod mene, zar ne? Ali, ja sam živ i moćan! Ja sam gospodar ži-

vota i smrti u Kjotu. Niko ne zna koliko brodova imam, koliko još ljudi radi za mene... niko ne sluti koliko sam zlata nakupio. Mene ne može niko da uništi, pa ni ti... naduveni samuraju!!!

Iznenada, on diže ruku i odgurnu Minamtoa čak u drugi kraj sobe. Čim se oslonio na noge, on poteže mač, ali Kozuke se još jednom naglo izmeni.

Klečao je na podu i nešto nerazumljivo govorio dok mu je nekakva žućkasta pena izbijala na usta.

— Pomozi mi... Minamoto... delićemo sve... ti budi gazda, samo mi pomozi. Neću da umrem kao neki prljavi narkoman — sve teže je govorio.

— Gde je zlato? Reci, pa ću ti pomoći — grubo upita samuraj.

— Ovde, u sobi, u onom sanduku... sa zmajem na poklopcu. Uzmi sve samo pomozi... .

Minamoto ode do označenog sanduka od abonovine, na čijem je poklopcu bio naslikan veliki zmaj — bog zemlje. Momak lako otvori poklopac. Pred njim mutnim sjajem zasvetleše zlatnici iz nekoliko starih država. Bilo ga je puno,

nekoliko miliona jena — ko zna koliko.

— Kako da nađem sve tvoje ljude? — reče kad je ponovo prišao Kozukeu koji je sada ležao na podu.

— Knjižica... sa crvenim...

Glas se izgubi u gustoj peni koja kuljnu na usta. Debelo telo zadrhta kao nekakva pihitijasta masa. Svinjske oči kao da su htele da napuste očne duplje.

Kralj opijuma još je bio živ, ali svest ga je napustila. U početku su ga razdirali užasni bolovi, pa je pokušavao prstim da probije sopstvenu lobanju. Onda poče da tone u nekakve žute oblake, kao u duboku prolećnu bujicu. Padao je sve niže i niže dok ga debeo sloj ništavila konačno nije prekrrio.

Njegovo telo umiri se opruženo čitavom dužinom. Grč na licu popusti i obrazi se izdužiše. Izgledalo je kao da spava — da nije bilo one žućkaste pene na bradi, vratu i grudima.

Lesli je ležao na širokom krevetu u svojoj hotelskoj sobi. Možda je već sinoć mogao sve da okonča, ali nekako je

osećao da vreme za konačni obračun nije došlo.

Možda je Minamoto već odao tajnu Izgubljenog ostrva gangsterskom vodi? To već menja stvar. Onda će morati da ukloni više njih kako bi stari Tokugava bio siguran u budućnost svojih sledbenika.

Možda će se i sam Tokugava javiti. Još nijednom nije pokušao da sa njim uspostavi bilo kakvu vrstu kontakta otako je doleteo u Japan, a Lesli je na neki način očekivao da se to dogodi pre nego što se obračuna sa Minamotoom.

»Gde li je Sumiko? Da li je starac sakrio na svom ostrvu, ili je drži ovde negde, u blizini?«, razmišljao je Lesli.

Ustade i mahinalno pritisnu taster na radio-aparatu. Kroz sobu se prosuše nežni zvuci neke stare melodije. Lesli se vrati na krevet i opusti. Podne je odmaklo i napolju je bilo pretoplo za šetnju ili bilo kakvo suviše kretanje. Zato je odlučio da sačeka sumrak. Tada će još jednom da krene do one kuće-tvrđave i sazna nešto više o budućem protivniku.

— Kako je saopštio šef policije u Kjotu, poznati biznismen i vlasnik lanca fabrika elektronske opreme, gospodin Kira Kozuke, nađen je jutros

mrtav u svojoj vili. Policija saopštava da je u vili gospodina Kozukea došlo da pravog pokolja, a sam Kozuke ubijen je otrovnom injekcijom. Policija nije pronašla žive svedoke...

Lesli nije dalje slušao. On je uklonio one gangstere, ali ko li je, do đavola, otrovao Kozukea? Tada mu se pred očima pojavi slika ubijenih ljudi u Tokiju i Taheda sa oteklinom iza uвета.

»Kunoići!!! — Znači, moraću i o njoj da vodim računa, pa ma ko se krio pod tim imenom«, pomisli.

Tog trenutka zazvoni telefon.

Lesli diže slušalicu očekujući da čuje glas devojke sa centrale, ili glas uslužnog portira. Zato je njegovo iznenađenje bilo veće kad je prepoznao glas Toda Tokugave.

— Nindō, zašto nisi uklonio Minamota kad si bio bližu njega? Zašto oklevaš?

Glas je bio osoran, čak besan. Lesli se začudi.

— Ja određujem kada ću nešto da uradim — odgovori istim tonom kako bi pokazao starcu da i sam ume da bude neuljudan ako treba.

Poruka je bila jasna. Tokugava promeni ton.

— Kada nameravaš da okončaš posao, nindō?

— Kada budem saznao da li je Minamoto nekome odao vašu tajnu — uzvрати mirno Lesli.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda se starac opet javi.

— Ona devojka... ona nije nindā. Nindā ne ostavlja tragove, ti to najbolje znaš. Nađi ko je ona.

Lesli htede još nešto da kaže, ali veza je bila prekinuta.

Kao da je želeo da se u nešto uveri, Lesli okrete centralu.

— Halo, izgleda da je neko prekinuo vezu koju sam upravo imao — reče kad se devojka javila.

— Ali, gospodine, vas niko nije zvao, ja bih to morala da znam — reče devojka zbunjeno.

Lesli bez reči spusti slušalicu. Znači, starac je opet upotrebio jedan od svojih »trikova«.

Odlučio je da iste noći još jednom poseti kuću na obali. Nije znao tačno šta želi da vidi, ali osećao je da će na nekakav trag naići.

Bez po muke stigao je pred samu zgradu. Video je patrolna kola parkirana sa jedne

strane zida, tamo gde se nalazila ulazna kapija, pa zaključiti da je to i jedina straža. Tako je i bilo. Policija je plombirala sva vrata, a pred ulazom je dežurala patrola.

No za nindū je bila prava igrarija da se uvuče u kuću. Pošto je podigao nekoliko drvenih crepova, Lesli kliznu pod krov. Uskoro se našao na spratu. Uzalud je nekoliko trenutaka osluškivao. Nikakav šum nije remetio mir u praznoj kući.

Ušao je prvo u sobu u kojoj je do nedavno boravio Minamoto. U vazduhu se još uvek osećao miris nekih trava koje se pale kada se obavljaju molitve u šinto religiji. Tako se bar nekada radilo.

Pošto nije našao ništa zanimljivo, Lesli krene dalje. U sobi u kojoj je Kozuke izdahnuo zadržao se malo duže. Čini se da je tu i policija duže boravila. O tome je svedočio veliki nered. Lesli je otkrio i sanduk od ebonovine koji je bio oštećen. Na njegovom dnu otkrio je tragove koje je morao da ostavi nekakav gvozdeni sud velike težine. U svakom slučaju ono što je bilo tu sada je nedostajalo.

Predmet je svakako bio od vrednosti i nestao je pre nego što je policija došla.

Zašto je Minamoto pobeo pred policijom? Da li je on odneo i vredni predmet iz sanduka? Gde se sada nalazi? Posao je bar za trenutak morao da bude odložen. Bar dok ponovo ne uđe u trag samuraju sa Ostrva izgubljenih.

*
* *

Minamoto nije imao razloga da se skriva, ali nije verovao mnogo u velike hotele od betona i stakla. Zato je smeštaj potražio u jednoj od nekoliko desetina gostionica s kraja prošlog veka, koje su bile udaljene od poslovnog centra.

Kao što nije verovao u moderne hotele isto tako nije imao poverenja ni u sefove banaka. Zato je svoje bogatstvo, pod okriljem noći, sakrio u ruševinama nekog davno podignutog zaštitnog zida. Zadržao je tek koliko mu je bilo nužno, a i to je na nekoliko mesta zamenio za papirnati novac.

Za vlasnika gostionice, tradicionalno vaspitanog postarijeg čoveka, bio je samo jedan od ljudi iz provincije koji je poslom došao u Kjoto sa že-

ljom da se što pre vrati u svoje selo.

Minamotou se takva želja doduše javila, ali iz sasvim drukčijih razloga. Sada je imao ono za čim je tako dugo žudeo. Imao je novac, mnogo novca, i ljude. Mogao je da ode do Izgubljenog ostrva i tamo zasnuje svoje carstvo.

Carstvo mraka i zla.

Carstvo u kome će vladati sam, nemilosrdno — i dugo.

Za trenutak je zamislio sve one koje je napustio, izdao. Bilo je među njima mnogo mladih. Možda njih pridobiti za svoje ciljeve. Ako ne budu pristali pobiće ih. Oni i tako pripadaju prošlosti, zaključio je.

Posle Kozukeove smrti danima je obilazio dođoc po Kjotu. U nekoliko njih i sam je vežbao, ali je više pažnje obraćao na mladiće koji su vredno vežbali. Nezadovoljno je odmahivao glavom. Za njega su to uglavnom bili ili početnici, ili nedovoljno dobri borci.

U školi budućua pobedio je sve završene studente, pa je konačno ukrstio boken i sa senseijem. Bila je to žestoka borba, ali posle nekoliko minuta sensei je sa tugom posmatrao svoj boken koji je ležao na podu.

— Iz koje škole dolazite? — upitao ga je sensei bez trunke mržnje u glasu.

— Ne verujem da poznajete tu školu, sensei, to je jedna mala, nepoznata škola — pokuša Minamoto da izvrda.

— Učitelj koji vas je ovome naučio svakako nije ni mali, ni nepoznat — uzvрати sensei.

Minamoto nije znao šta da kaže, pa samo odmahnu rukom. Naklonio se senseiu i napustio dođu.

Tek posle nekoliko dana lutanja našao je dvojicu momaka koji su mu odgovarali. Bila su to dva karate borca. Nemilosrdni i namргоđeni odmah su privukli njegovu pažnju.

Brzo ih je pridobio. Uz njihovu pomoć sakupio je još osmoricu karatista i mačevalaca. U prvi mah momci su mislili da je reč o snimanju nekog od filmova sa istorijskim sadržajem koji su se neprekidno snimali baš tu u okolini Kjota.

Minamoto nije ništa govorio. Okupio ih je i sada su vežbali pod njegovim rukovodstvom. Jednog dana, kada je ocenio da su postigli zadovoljavajuć nivo, on ih okupi na sredini prostorije u kojoj su vežbali.

— Vreme je da saznate zašto sam vas uzeo. Vi ćete biti moji pratioci, moji ljudi od poverenja. Svaki od vas imaće grupu kojom će zapovedati. Kada naši ljudi budu spremni, krenućemo na jedno ostrvo sa kojeg ćemo uskoro vladati celokupnom trgovinom opijuma i svega onoga što može da donese dobit.

Ljudi su se nemo zgledali.

— Ako neko ne želi sa mnom, neka odmah kaže.

Jedan od momaka, koji je bio stručnjak za borbu mačem, ustade.

Kada se okrenuo i pošao prema izlazu, Minamoto dade znak jednom od dvojice karatista koje je prve uzeo. Momak bez reči ustade i kidisa na momka. Mladić je očigledno bio iznenađen i to je platio životom. Strahoviti udarac po vratu sruši ga na pod, a odmah zatim pogodi ga i udarac nogom po rebrima. Minut kasnije bio je mrtav.

Minamoto nije gledao kako karatista izvršava njegov nalog. Više ga je interesovao izraz lica ostalih momaka. Ono što je video sasvim ga je zadovoljilo i on samo klimnu glavom.

— Oni koji budu uz mene neće požaliti. Oni koji me iz-

daju neće imati vremena ni za žaljenje.

Sledećih nekoliko dana proveli su tragajući za ljudima čija su imena bila upisana u knjižicu povezanu crvenom kožom.

Iako je imao dva zadatka pred sobom, Lesli nije mogao da krene nijednim tragom.

Devojka koja je koristila ime najčjuvenije žene-ninde kad je u zemlju propala, a ni Minamoto nije davao znake života. U Kjotu se praktično ništa nije događalo.

A onda, jednog predvečerja, Lesli je »uhvatio« razgovor dvojice mladića u predgrađu. Razgovarali su o nestanku svog druga koji je bio buduću majstor.

Taj odlomak razgovora i nestanak mladog buduću majstora nije morao ništa da znači. Međutim, ninda nije verovao u slučajnost. Taj razgovor je on MORAO da čuje i — čuo ga je.

Već narednog dana Lesli je stajao pred dođom u kome se radio buduću i kendo.

Sedokosi sensei gledao ga je sa podozrenjem. Dva stranca

za tako kratko vreme u njegovom dođou nisu bili slučajnost. Zato i pored sve urođene ljubaznosti nije baš najljubaznije dočekao belca koji ga je ljubazno oslovio i pokušao da sa njim stupi u razgovor.

Ta Leslijeva ljubaznost kao da postide senseia i on se nakloni.

— Molim za izvinjenje. Zna te, kada se prošli put stranac pojavio i mojoj školi, nestao je jedan od mojih najboljih studenata. Zato sam podozriv prema svakom strancu koji se ovde pojavi. Vi vežbate buduću, ili kendo, — upita odmah potom.

Lesli se nasmeja i odmahnu rukom.

— Ah, ne, samo sam bio radoznao da vidim kako se to radi — reče.

U trenutku kada je podigao ruku sensei je uspeo da vidi snažne prste i tvrde bridove dlanova. Znao je da stranac ne govori istinu, ali ništa nije rekao.

— Zašto mislite da je stranac povezan sa nestankom vašeg studenta? — iznenada upita Lesli.

Sensei kao da je očekivao ovakvo pitanje i mirno reče.

— Ništa ja ne mislim... ali, ako VAS interesuje taj stranac

je bio Japanac i izgleda kao jedan od samuraja koji se pojavljuju u filmovima.

Neverovatna ideja rodi se u Leslijevoj glavi i on odluči da je odmah proveriti. Istog dana obišao je još sedam dođoa i saznao da je iz nekoliko od njih nestalo pet najboljih studenata. I, što je bilo najvažnije, svi sensei ili njihovi asistenti pominjali su Japanca koji je nosio perčin i tradicionalnu odeću.

Minamoto Joritomo! Sakuplja ljude, zaključa Lesli. Sada je imao trag i mogao je nešto da preduzme.

Imao je dva načina da pronađe Minamotoa: prvo, da na sebe privuče njegovu pažnju i, drugo, da se preseli u predgrađe u kome su se nalazili dođoi i da prati šta se dešava. Možda Minamoto još nije završio regrutovanje boraca.

Kako je ninda bio čovek mraka, tajanstven i nedokučiv, Lesli je morao da odustane od one prve varijante. Znao je da će ona druga potrajati duže, ali on je već navikao da čeka i traga.

Iste večeri je otkazao sobu u hotelu, dao bogatu, nepristojno veliku napojnicu kakvu daju samo Amerikanci, a onda se preselio u predgrađe.

Još istog jutra u sali za ručavanje malog hotela u kome je odseo sreo je lepu devojkicu duge crne kose. Nešto u njenoj pojavi podseti ga na Sumiko i on se osmehnu. Devojka uhvati taj osmeh i besno okreće glavu. Sela je na drugi kraj sale i čekala da joj donesu doručak.

Lesli priđe i na čistom japanskom reče:

— Neka mi lepa dama oprostiti ako je moj osmeh uvredio. U njemu nije bilo ničega zbog čega bi trebalo da se oseća povređenom. Samo me je podsetila na jednu drugu damu — i to je sve.

Devojka ga je posmatrala sa čuđenjem. Prvo, bio je stranac, a tako je tečno govorio njenim jezikom. Drugo, znala je da stranci ne znaju da se izvinjavaju na ovakav način — i zbog ovakvih stvari.

Zato samo klimnu glavom, što je značilo da je izvinjenje prihvaćeno. Lesli oseti da je najbolje da se povuče, pa to i učini. Uostalom, sada nije ni imao vremena da osvaja ovu lepu crnokosu i kosooku lepoticu. Pokloni se još jednom i vrati za svoj sto.

Dok se kretao preko prostorijske, osetio je devojčin pogled na svojim leđima i vratu. I

zaista, Okići ga je sa interesovanjem posmatrala. Kretao se kao tigar. Da, baš tako. Činilo se da jedva pokreće noge, a stopala su se meko spuštala na pod kao da ga jedva dodiruju. Takav hod bio je svojstven samo... ali ne, pa on je stranac.

Devojka strese glavom i gusta kosa zatalasa se oko nje kao velika teška svileni tkanina.

Ona se u hotelu nalazila otako je stigla u Kjoto. Za razliku od Leslija ona nije imala novca za luksuzniji hotel. Na njeno veliko zadovoljstvo bilo je tu i nekoliko dođoa u kojima je mogla da vežba aikido, kendo i kung-fu.

Okići nije bila ninda. Da je živela u neko drugo vreme možda bi to i postala. Ovako, bila je samo zaljubljenica u tradicionalne borilačke veštine. Bratovljeva pogibija navela je da iskoristi sve ono što je tokom dugih godina vežbanja naučila. Odeću sličnu onoj koju su koristile ninde sama je sašila i koristila je zbog prednosti koju je pružala. A što se tiče imena »Kunoići« koje je ostavljala za sobom — bio je to samo način da zavara trag i ništa više.

Pre nekoliko dana, dok je vežbala, srela se sa Minamotom i ne znajući da je to on. Odmah je privukao njenu pažnju, kao uostalom i pažnju ostalih studenata. Ali, došljak je ostao ravnodušan na sve te poglede.

Zašto je posle vežbanja odlučila da ga prati, nije ni sama mogla da objasni. Pažljivo ga je pratila i tako saznala gde stanuje. Kad je to saznala nije znala šta dalje. Ipak, nastavila je da se muva oko gostionice u kojoj je boravio Minamoto očekujući da će se nešto dogoditi, nešto što će joj pokazati šta dalje.

*
* *

Stvari su odjednom počele munjevito da se odvijaju. Kada je jednom otkrio trag ninda više nije oklevao. Doduše, ono što je tek otkrio nije još bilo bog zna šta, ali bio je to početak.

Vrebajući po krčmama duž obale Lesli je slučajno posle dve večeri čuo razgovor dvojice mladih Japanaca koji na njega nisu uopšte obraćali pažnju. Za njih on je bio samo još jedan beli mornar skitnica u pohabanoj odeći. Uopšte nisu sumnjali u to da ne razume ni reči od njihovog razgovora.

Lesli je zaista tako i izgledao. Pio je rum i zakrvavljenim očima buljio u prazno. Bar tako je izgledao prisutnima. Ali, ninda se sav pretvorio u uho.

— Našao sam kuću kakva nam je potrebna. To je jedna od onih »ninda — jašiki« u kojoj je nedavno sniman film. Na dobrom je mestu, i koristiće nam kao baza — brzo je govorio jedan od dvojice Japanaca.

— Kada ćeš mene da povedeš? — upita drugi.

— Ne znam. Još nisam pitao gazdu. Znaš, on ne mari mnogo za revolveraše, ali ti barataš i kijotecu-šageom, možda će to pomoći.

Lesli je dosta čuo. Ispio je poslednju čašu, odbrojao sitniš, a onda teturajući, ispraćen prezrivim pogledom Japanaca, napustio krčmu. Međutim, čim je zamakao iza prvog ugla sasvim se promenio. Sa nekoliko poteza izmenio je svoj lik i odeću. Okrenuta, pohabana majica zablistala je novim sjajem kao i mornarska jakna od poluvoštanog platna. Odbacio je pletenu mornarsku kapu, a kada je podigao pojas i povukao dve pantljike, njegove preširoke mornarske pantalone dobiše potpuno nov izgled.

Čvrstim, gipkim korakom vratio se do krčme i stao preko puta ulaza u nju. Da ne bi bio sumnjiv pomeri se u senku, ali ga i tu otkri jedna od prijateljica noći i poče da ga »obrađuje«. Lesli se vajkao, glumeći stidljivka, kad ona dvojica napustiše krčmu. Čim su dobro odmakli, on se izvinjavajuće nasmeši devojci i krete za njima.

Posle izvesnog vremena ona dvojica se rastadoše, a Lesli nastavi da prati onoga koji je već bio u bandi. Momak je sve dublje zalazio u mračno predgrađe. Na kraju, sasvim na obali, zaustavi se i okrete iza sebe. Nije nikoga video i to ga umiri. Nije nikoga ni mogao da vidi, jer u trenutku kada se okrenuo Lesli je već bio deo noći. Momak nastavi još nekih dvadesetak metara i nestade u mračnom ulazu jedne oveće građevine.

Iako nije bio opremljen za akciju, Lesli odluči da se uvuče u kuću i sazna bar nešto o njenim stanovnicima. Njegova majica ponovo dobi tamnu boju, bluzu smota i baci u jarak, a kapom pokri kosu kako ga njen sjaj ne bi slučajno odao. Tako opremljen krenuo je dalje od ulaza, a kada je naišao na pogodno mesto on

se privuče zidu. Niski bedem nije bio nikakva prepreka i Lesli se začas nađe u dvorištu. Već mu se učinilo da u dvorištu nema nikoga kad se iza kuće pojaviše dve tamne senke. Prosto su klizile dvorištem i Lesli zaključa da se ovog puta oko Minamota nalaze daleko spretniji ljudi nego oko »Zmajevog gnezda«. Ovi momci nisu imali ni puške, ni pištolje. Nosili su bokene — mačeve od tvrdog drveta, iste onakve kakvima je legendarni Mijamoto Musaši stekao besmrtnost. Kako je, međutim, haragei za njih bio nepoznat oni mirno prođoše pored ninđe koji se pritajio uvukavši se u jedno udubljenje koje su sačinjavale dve ukrštene potporne grede.

Čim su se stražari izgubili iz vidnog polja, Lesli nastavi tražeći pogodno mesto za ulaz. Jedan od prozora učini mu se najbolji i on se uvuče u kuću.

Dok je pažljivo spuštao jednu nogu na pod u glavi mu odjeknuše reči onog Japanca u krčmi: »To je jedna od onih ninđa-jašiki«. To je značilo da je kuća prava klopka za nezvane goste. Mnogobrojne zamke vrebale su na svakog uljeza. Zato, kad je osetio čvrsto tle pod nogama, Lesli stade. Gotovo je prestao da diše. U

mraku njegova čula izoštrila su se do krajnje granice. Nije morao čak ni da gleda kuda ide. Svaki nerv postao je radar.

Kada je napustio prvu prostoriju i krenuo u drugu, haragei počeo da treperi u njemu. Nije to bio znak za uzburanu, tek blaga opomena. I, došla je na vreme. Šištanje kratkog koplja koje je napuštalo svoje ležište u zidu sobe taman je počelo da remeti mir kad se ninda našao na podu. Osetio je strujanje vazduha iznad leđa i već sledećeg trenutka oštar vrh koplja zari se u suprotan zid od bambusa. Bez buke. Isto onako kao da se zario u ljudsko meso. Lesli nastavi da puzi pipajući i pritiskajući svaku neravninu na podu. Još jedno koplje, a potom i čitav roj strela izleteše iz skrivenih ležišta i načičkaše suprotan zid.

Lesli odahnu, ali nastavi odmah da se kreće. Konačno napusti sobu zamku i uspravi se uz dovratnik uzanih vrata. Izgledalo je da je u ovoj prostoriji mrak još gušći. Lesli je iščekivao. Strujanje vazduha donelo je novu opomenu.

Prostor pred njim bio je na neki način prekinut. Odjednom se osetio miris mora. Lesli

shvati da se nalazi na ivici ponora. Zid na suprotnoj strani čiji vrh nije slučajno bio osvetljen nevidljivom blagom svetlošću bio je samo varka. Na tom mestu soba nije postojala. Onaj ko bi požurio do drugog zida sigurno bi završio na dnu ponora, među ostrim stenjem i uzburkanim valovima.

Lesli htela da se vrati, ali nije imao kud. Čak ni njegovo izoštreno čulo sluha nije uhvatio ni najmanji zvuk. Pa, ipak, vrata iza njegovih leđa bila su čvrsto zatvorena. On zato ispruži ruku i polako krete uskom gredom na kojoj je stajao. Greda je bila jedva desetak centimetara široka, ali za nindu sasvim dovoljna. Kada je obišao dva ugla Lesli se našla blizu jednog malog prozora kroz koji bi tek dete moglo da se provuče. Prozor je bio osvetljen i kroz njegov otvor dopirao je tihi glas. Lesli načini još nekoliko opreznih koraka. Polako ispruži ruku i dohvati ispust na dnu prozora.

HARAGEI!!!

Osećaj je bio tako jak da se Lesli ukopa u mestu. Prestao je da diše. Prestao je za trenutak i da misli. Pokušao je da se »premesti« što dalje od ovog prozora.

U sobi iza malog prozora nalazio se neko ko je emitovao talase mraka i zla. Neko čija je mentalna snaga bila ravna njegovoj fizičkoj snazi. Tako nešto Lesli nije osetio još od onih davnih dana kada je živio u Japanu i kada je savladivao ninducu. Nekoliko beskonačnih trenutaka i Lesli je uspeo u svojoj nameri. Haragei konačno splasnu i on odlučio da baci jedan brz pogled u sobu.

— Sato, dogovorili smo se. Bićeš moj lični čuvar i zapovednik ostalima. Uz tvoju pomoć ostvariću ono što sam zamislio — začu se Minamotov glas.

Onaj drugi nije odgovorio. Klimanjem glave dao je znak da se slaže.

Na pomen tog imena u Leslijevoj glavi počeo da bubnja.

SATO. Vreme njegove obuke. Škola starog senseija u borovim šumama.

SATO! Veliki borac koji je pre vremena upoznao mračnu stranu sile. Opijen saznanjem koje mu je puklo pred očima Sato je počeo da krši sva pravila škole i zato je bio isteran.

SATO, sa kojim se Lesli sukobio jednom i pobedio samo zahvaljujući brzim refleksima.

Posle toga Sato se izgubio bez traga. Stari sensei samo je klimao glavom.

»Sine moj, taj čovek je upoznao nešto za šta još nije mentalno spreman. Naneće mnogo zla pre nego što ga neko ne zaustavi«, govorio je sensei kada je Sato nestao iz okoline škole.

Ono što niko, pa ni Lesli, nije znao bilo je da je Sato, ljut na sve, otišao daleko na jug, na ostrvo Kjušu. Tamo je uspeo da nađe poslednju, tajnu školu ninducia, školu koja je bila poznata davno po svojim metodima i surovosti.

Bila je to Kuđi-kiri škola.

Sato je i tamo bio najbolji student. Ali, tamo je otkrio još jedno zlo.

Drogu.

Svoje potisnute seksualne nagone pokušavao je da zameni drogom, nepoznatom i nedokučivom, kao i visine i bezdani u koje je bacala svoje podanike.

Pod dejstvom droge Sato je ubio svog učitelja, a onda nestao bez traga. Niko više ništa nije o njemu čuo.

Lesli odlučio da reskira. Polako se podiže služeći se vrhovima prstiju i baci pogled u sobu. Na tatamiju, jedan naspram drugog, profilima okre-

nuti prozoru sedeli su Minamoto i Sato.

Haragei!!!

Lesli ga oseti poput udara. Znao je da je otkriven.

Uz oštar zvižduk četiri šakena jedan za drugim probiše zid kuće i odleteše preko Leslijeve glave. Više nije bilo vremena za oklevanje. Lesli se okrete, udahnu duboko i baci se u ponor ispod sebe.

Bilo je to u poslednji čas. Jak blesak najavi potmulu eksploziju i deo kuće na kom se do maločas nalazio odlete u paramparčad. Blesak osvetli ustalasanu površinu vode i Lesli odahnu kad je video da pod nema stena.

— Šta je to bilo? Nindo, zašto si napao, i koga si napao? — upitao je Minamoto vidno uzbuđen.

Bio je zatečen. On i njegov najamnik mirno su razgovarali kad se ovaj odjednom ukočio. Oči su mu izgubile sjaj, a zenice se proširile do krajnjih granica. Minamoto je jedva primetio pokret prstiju kojima je Sato izvukao ubistvene šakene i hitnuo ih kratkim trzajem prema zidu. Sekund-dva potom bacio je i mali okruglasti predmet koji je snažno eksplodirao i razneo gotovo čitavu tu stranu kuće.

Umesto odgovora Sato je samo rekao.

— Promašio sam.

Čitavo njegovo držanje se izmenilo. Kao da se odjednom zatvorio u sebe. Nešto je uznemirilo njegov duh. Zato je bez reči ustao i otišao u sobu koju mu je Minamoto namenio.

Čim je seo na tatami on izvađi iz pojasa jednu kuglicu tamno-crvene boje i proguta je. Izvesno vreme sedeo je mirno, a onda ga snažan grč potrese od nožnih prstiju pa do kože na temenu.

Droga je počela da deluje. Brzinom svetlosti misli počеше da mu se roje po glavi. One nevažno brzo su nestajale, a one druge se sve više izoštravale.

Neka neodređena slutnja nailazila je kao plima, ali konačna vizija nikako se nije pojavljivala. Pa ipak, haragei je bio strahovito jak.

Ko je bio na prozoru?

Ko je mogao neprimećen da se uvuče u dvorište, izbegne zamke i predoseti napad?

Konačno, ko je bio toliko hrabar da se baci u bezdan sa vrha stene i reskira da se razbije o površinu vode?

Iako se njegov um potpuno izgubio u drogom upinjao da do kući odgovor — nije ga bilo.

Pa ipak, Sato je znao da će se taj neko pojaviti još jednom. Mora da se pojavi!

*
* *

Lesli se neopaženo vratio u hotel u kome je odseo. Zbacio je mokru odeću, presvukao se i seo na krevet. Pokušavao je da se seti svega što je bilo vezano za ime Sato, za sve one godine koje su zajedno provele pod budnim okom starog senseija, ali nikako nije mogao da se usredsredi na te misli.

Setivši se u čemu je stvar, Lesli se opusti.

Prošlo je nekoliko minuta pre nego što se javiše sada već dobro poznate vibracije.

Neka čudna energija počela ispunjava malu hotelsku sobu.

Lesli je sedeo u položaju za meditiranje. Oči su mu bile zatvorene, disanje mirno, duboko.

I pre nego što je otvorio oči i začuo glas, znao je ko se nalazi kraj njega.

Starac je nekoliko trenutaka ćutao i posmatrao Leslija.

— Nindo, je si li se mnogo iznenadio kada si ga video?

Glas je bio dubok, zvonio je nekako metalno, kao da dopire sa druge strane života, iz nekog drugog sveta.

Lesli je ćutao. Ni sam nije znao šta da kaže. Ne, nije se uplašio Satoa. On nije poznavao reč strah, bar ne u onom, običnom smislu kako ga osećaju obični ljudi. Ali, nije se interesovao toliko da upozna do kraja mračnu stranu sile, da uđe u neprozirne dubine kobudere — magije. On je pre svega bio borac.

— Da, nindo. ON poznaje kobuderu. I to dobro. Sada shvataš zašto si mi baš TI bio potreban. Tvoj sensei mi je ispričao sve. SVE. Znao sam da na svetu samo jedan čovek može da zaustavi Satoa. Pitaš se kako sam znao da će se Minamoto i Sato sresti? To je bila Minamotova karma. To je bilo neizbežno. I tvoja karma, nindo, iako nisi Japanac, povezana je sa njima...

Za trenutak glas kao da je izgubio snagu, a lik pred Leslijevim očima počeo da se magli. No to je potrajalo tek nekoliko trenutaka.

— Nindo, ja sve brže stari. Nemam više dovoljno snage za ovakve »igre«. Možda se vidimo poslednji put, bar na ovakav način. Prednost je na tvojoj strani, jer znaš sa kim ćeš se sukobiti. Sato te nije prepoznao. Droga mu smeta u tome. Kada se budete su-

kobili, ne gledaj ga u oči. Čuvaj se kobudere.

Kada je sasvim otvorio oči — Lesli shvati da je sam u sobi.

Okići Tokami pratila je Minamotoa dva dana. Uspela je da otkrije kuću na obali zaliva i sada se spremala da krene tamo. U širokoj platnenoj torbici, pored bodeža, konopca sa kukom i hvataljkama nalazile su se i tri plastične bombe. Devojka je čvrsto odlučila da se sa gangsterima obračuna po svaku cenu, ne birajući sredstva. Računala je da će svaki mrtav gangster značiti bar nekoliko nevinih života više.

Dok se svlačila, devojka se pogleda u ogledalu. Imala je lepo telo, duge prave i vitke noge, što je bio ne tako čest slučaj kod njenih sunarodnika. Duga, kao noć crna i sjajna, kosa padala joj je sve do struka prekrivajući čvrste zaobljene grudi sa tamnim i šiljatim bradavicama. To lepo telo nije imalo mnogo prilika da uživa u ljubavi muškarca.

Da li je žalila za tim? Da li se kajala što se posvetila više drugim stvarima?

Uvek je mislila da ima prećih stvari, a da za »ono« ima

vremena, da će jednom naći pravog čoveka sa kojim će nadoknaditi sve propušteno.

Onda je stradao njen brat Oiši i osveta je zamenila učenje, vežbanje i brigu za neobuzdanim bratom.

Brzo se obukla. Platnene pantalone i široka bluza sakriše njenu raskošnu lepotu. Dugu kosu savi oko glave i pokri platnenom kapom. Niko u ovoj pojavi ne bi sada prepoznao lepu devojku.

Zadovoljna, ona zabaci torbu preko ramena i napusti sobu.

Koristeći se senkama brzo je promicala uskim ulicama i mračnim prolazima. Kod jednog ugla dvojica huligana joj preprečiše put verujući da je u pitanju neki neoprezni momak. Po ustaljenoj praksi jedan joj odmah zađe za leđa dok je drugi pokušavao da joj skrene pažnju.

— Hej, dečko, hoćeš sa nama kod žena? Ha! Možda do sada još nisi opepelio nijednu — govorio je momak koji je stajao ispred nje.

Okići ga je jedva slušala. Njene uši osluškivale su korake onog drugog koji je stajao iza njenih leđa.

— Imaš valjda nekoliko žena da nam pozajmiš? Hajde, ne pretvaraj se — nastavio je buljooki momak ispred nje.

Nije se trudila da odgovori. Prvo, nikakav dijalog sa ovom dvojicom siledžija ne bi pomogao, a, drugo, nije želela da po glasu prepoznaju da je devojka.

Stajala je mirno i jednostavno čekala da je napadnu.

Nije dugo morala da čeka. Momci su želeli da što pre završe stvar i podele plen. Kada je onaj s leđa uhvatio oko ruku nije se branila. Naprotiv. Sasvim se opustila i naslonila na napadača. Dobro uvežbana aikido tehnika začas je oslobodila ovog zahvata. Naglo se savila iskoračivši u stranu. Još jedan trzaj kukovima i bila je za leđima napadača. Atemi udarac laktom u bubreg bio je dovoljan i momak je sasvim pustio njenu drugu ruku.

Drugi napadač je zbunjeno posmatrao. Onda se trže. U njegovoj šaci škljocnu opruga i skakavac dugog sečiva blesnu.

— Ti prokleti...

Još dok je govorio, pokušavajući da zauzme najbolji položaj vide kako nepoznati skače, okreće se u vazduhu... a onda spazi brid stopala tik ispred svojih očiju.

Udarac nije bio smrtonosan, ali je bio dovoljan da napadač obliven krvlju tresne bez svesti na ulicu.

Okići se brzo osvrte oko sebe. Na njenu sreću, cela gužva prošla je bez svedoka. Devojka podiže torbu i nastavi lakim korakom sve strmijom uličicom. Znala je da će za petnaestak minuta biti pred onom tajanstvenom kućom do koje je pratila Minamotoa.

Još nije imala konkretan plan. Znala je samo da će ovo biti noć obračuna.

Ubila je Tahedu, ubila je i kralja opijuma Kozukea. Ostao je još ovaj poslednji i njegovi ljudi u kući. Biće to dobar posao. Osvetiće bratovljevu smrt na dostojanstven način i njegov duh moći će mirno da ide svojim putem sve dok ne uzme neki drugi oblik i počne jedan drugi život.

Iako je bila dete civilizacije, student i intelektualac, Okići je verovala u karmu, u drugi život — u sve što je šinto religija učila.

Kada se na vrhu stene ukaže silueta dobro joj poznate kuće, ona odbaci sve misli i počne da se koncentriše na predstojeći zadatak.

*
* *

Lesli je odluku doneo naglo. Kao da je ta odluka koju su neke nadzemaljske sile donele ko zna kada, samo čekala da

dođe ovaj dan, odnosno noć, pa da odluka oživi.

Za tren oka bio je u crnom kostimu sa kapuljačom na glavi i duguljastom torbom na leđima.

Dok su još bili učenici iste škole, znao je da je Satovo omiljeno oružje katana i vakizaši. Borba sa dva mača bila je opsesija tog snažnog Japanca.

Zato Leslie odluči da katana i vakizaši odluče ovu noć. Njegov katana bio je njegova produžena ruka. Mač ima dušu — učio ga je stari sensei. Leslie je to znao. Uverio se u to bezbroj puta. Duh njegovog katana i njegov sopstveni duh postali su neraskidiva zajednica. U njegovim rukama katana, star preko dve stotine godina, postajao je živo biće.

Noć je bila njegov saveznik. Kao vetar koji je leteo iznad zemlje tako je ninđa leteo preko kamenom popločanih uličica. Niko ga nije primećivao. Ako se nekom i učinilo da je nešto video — čovek bi samo odmahnuo glavom, jer jednostavno nije bio siguran šta je video.

Uskoro je Leslie stajao pripijen uza zid. Ovog puta nije htio odmah da ga preskoči. Njegova poseta od pre tri časa svakako je naterala posadunalan, svaki udarac tačan.

kuće na oprez. Zato skoči na ravnu površinu zida i pritaji se. Nekoliko sekundi ništa se nije čulo. Prošao je minut-dva, a zatim i svih deset. Leslie je ležao sklopljenih očiju i osluškivao.

»Kada nisi siguran, zatvori oči da te ne bi prevarile. Prepusti se svome duhu. On će te nepogrešivo voditi«, govorio je stari sensei.

Tu lekciju Leslie je savladao do krajnjih granica.

Iznenada neko šuškanje privuče njegovu pažnju. Polako se pomeri i okrete. Kojih deset metara dalje neka tamna prilika uskočila je u dvorište i pritajila se.

Još neko tajno dolazi? Ko, kakvim poslom?

Leslie odluči da sačeka da se situacija razbistri.

Događaji koji su iznenada počeli ubrzano da se odvijaju otkako je iz Tokija doleteo u Kjoto, ni ove noći nisu izneverili. Možda je prošlo tek minut otkako je ona silueta uskočila u dvorište kad trojica čuvara prosto iznikoše oko nje.

Borba se odvijala u tišini. Gotovo da se nije čulo ni teško dahtanje boraca. Silueta koja je bila manja od čuvara i nekako vitkija hrabro se borila. Svaki pokret bio je racionalan, svaki udarac tačan.

Jedan napadač pogođen nogom u grlo sruši se bez reči. Način na koji je pao i ostao da leži svedočio je o jačini i smrtonosnoj efikasnosti udarca.

Tada vazduhom zazvižda boken. Silueta izbeže udarac blokirajući ga podlakticom i udarac izgubi snagu. Usledio je novi udarac, ovog puta horizontalno, ali silueta odskoči unazad da bi se već sledeće sekunde našla ispred samog tela čoveka sa bokenom. Udarac kolenom izbi sav vazduh iz čuvara i on pokleknu. Bodež ble-snu pod mutnim sjajem zvezda i sjuri se u vrat čoveka koji je čučao.

No tada treći borac prilete i udarcem tela odbaci siluetu čitava dva metra dalje. Nastavljajući započeti skok čovek se nađe iznad siluete i podiže boken sa obe ruke spreman da jednim udarcem polomi kosti između uva i ramena i tako ubije uljeza.

No, pokret nikada nije bio dovršen. Vakizaši nečujno napusti svoje korice i kao munja pogodi čoveka u levu plečku lomeći kost i cepajući srčane mišiće.

Ninđa je već bio na licu mesta. Ona silueta se pomeri. Kapuljača se smakla i pred Leš-

lijevim očima prosu se duga, crna kosa.

Devojka!

Kunoiči?!

Lesli se priseti Tokija, »Zmajevog gnezda«.

Bilo je očigledno da je devojka počela nešto što je bilo iznad njenih mogućnosti. Ovde joj nije bilo mesto. Morao je da je ukloni. Kad počne obračun sa Satom, njegove misli moraju da budu oslobođene svega ostalog.

On se saže i kao od šale podiže telo devojke koja je još bila u nesvesti. Lesli joj opipao rebra. Bila su čitava, ali otečena.

Lako, kao da nema ništa u rukama, Lesli preskoči zid i odjuri dalje od kuće, prema šumarku koji se naslućivao prema noćnom nebu. Polako spusti devojku na zemlju i sačeka da dođe sebi. Okiči uplašeno htede da skoči, ali je dve ruke prikovaše za zemlju.

Pokušavala je da vidi lice iznad sebe ali sve što je videla bila je bezlična silueta. Onda, uz mnogo napora, uspe da ugleda odsjaj u očima iznad sebe.

— Ko... ko si?

Pitanje je bilo izgovoreno tihim glasom.

Odgovora nije bilo. Ipak, začula je glas.

— Ako obećaš da se nećeš vraćati u kuću ostaviću te da se odmoriš i odeš svojim putem. U protivnom...

Devojka htela da se pobuni, ali je glas ispod kapuljače bio toliko autoritativan da joj negodovanje zamre u grlu. Zato samo zaklima glavom nekoliko puta.

— Kunoici bi uvek znala šta je za nju najbolje. Sledi njen primer kad već koristiš to ime — nastavi nepoznati i ona se sva naježila.

Ipak, osećala je na neki način da joj od ovog čoveka ne pretili nikakva opasnost. Priseti se borbe u dvorištu i shvatiti da je samo zahvaljujući maskiranom ostala u životu.

— Ti... ti si... NINĎA — provali iz nje saznanje.

Lesli ustade.

— Obećala si i učini što sam rekao.

Devojka htela još nešto da pita, ali nije imala kome da uputi pitanje. Silueta koja je do pre nekoliko sekundi stajala iznad nje — nestala je u mraku.

— Ninda... on je pravi ninda — promucala je.

Pipala je rukama oko sebe, ali od torbe i njenog oružja nije bilo ni traga. Sasvim smeće kapuljaču i baci je daleko od

sebe. Povukla se dublje u šumu i naslonila na drvo.

— Odakle je došao, kakva je njegova veza sa gangsterima? Da li će uspeti? — navičala su pitanja.

Zagledala se u zvezdama osuto nebo i počela da šapuće molitve. Molila je bogove da pomognu nindži.

Minamoto je bio zapanjen kada mu je Sato rekao da se ne pojavljuje iz sobe bez obzira šta se dogodilo.

— Neka tvoji ljudi napuste kuću. Ono što mora da se desi tiče se samo mene i NIEGA.

Minamoto posluša, mada nerado. Onda se osmehnu. A zašto da ne, bar će saznati koliko je ninda iz Kudi-Kiri škole dobar.

Tako je sve urađeno kako je Sato zahtevao. U dvorištu su ostala samo tri stražara na koje je Minamoto jednostavno zaboravio. Njegova zaboravnost za njih je značila smrtnu presudu.

Za to vreme Sato je odabrao mesto za obračun. Bila je to prostorija na samom vrhu kuće. Ni velika, ni mala. Taman dovoljna za kretanje i korišćenje mača.

Stavio je katana ispred sebe, a kraj njega, drugi, kraći mač. Dok je zatvarao oči niz grlo mu kliznu jedna od omiljenih tamno-crvenih kuglica. Znao je da će pod dejstvom droge postati još jači.

Sedeo je tako ledima okrenut jedinim vratima.

Ako je njegov protivnik ON-AJ koga je samo naslućivao onda nije važno kako sedi. Taj neće udariti s leđa.

Tako je sedeo i čekao da droga počne da dejstvuje. Za to vreme počeo da razmišlja o starim vremenima. Ko zna gde bi mu bio kraj da je onda živio. Njegove usluge bile bi skupe, njegovo ime poznato i cenjeno. Njegova veština i znanje strah i trepet za njegove protivnike. Danas nije imao kome da ponudi svoju veštinu. Njegova škola bila je tajna. Ljudi s one strane zakona više su verovali automatima i ostalom vatrenom oružju — ali takva vrsta ubijanja nije bila dostojna njegove časti. Iako je i te kako umeo da ubija i iz daljine, otrovnim strelicama, eksplozivom, šurikenima i šakenima — za njega je jedino zadovoljstvo bilo da smrt izazove u direktnom sukobu.

On je bio rođeni ratnik.

Ova noć obećavala je ono za čim je neprekidno žudeo.

Ova noć doneće mu zadovoljstvo.

Ova pobeda biće satisfakcija za sve vreme ispunjeno prazninom.

Poznati grč izazvan udarom droge u mozak trže ga iz sanjarenja. Čula mu se izoštriše. Spoljni zvuci dopirali su do njegovog mozga umnogostručeni.

Haragei!

Sato se osmehnu.

ON je stigao. Tu je. Čeka ispred vrata. Osluškuj.

Istog trenutka haragei se javi i kod Leslija. Nije morao da otvori vrata da bi ugledao protivnika. Osećao ga je svim svojim bićem.

— Ne gledaj u njegove oči! Čuvaj se kobudere — opomenuo ga je starac.

O toj magiji Lesli je znao ono što je davno čuo od svog senseija. Kakva je bila njena moć, nije znao.

Ipak nije mogao a da ne pogleda tog čoveka koga je poslednji put video pre toliko godina. Morao je na njegovom licu da pročita ono što ga je interesovalo. Morao je da sazna ŠTA je Sato postao. A to je mogao da vidi jedino ako ga pogleda.

Ušao je u prostoriju bez ijednog šuma. Čak je i klizeća vrata pomerio bez šuma. Zatvorio ih je ne okrećući se. Pred njim, na nekih deset metara sedeo je čovek u sivom kostimu.

Ni jedan ni drugi nisu se pomerali.

Soba je bila nabijena elektricitetom i nekom čudnom energijom.

Lesli je stajao raširenih nogu zauzevši pozu »otvoren na osam strana«. Taj položaj bio je osnovni stav u stilu Mijamota Musašija. Katana mu je bio u levoj ruci. Vakizaši za pojasom. Desna šaka čvrsto je držala dršku katana.

Sato je podrhtavao od uzbuđenja. Onda, lagano, gotovo neprimetno pomeri glavu u stranu. Iz očnog ugla video je deo u crno obučenog čoveka iza sebe. Svetlost u prostoriji koja je dolazila od nekoliko velikih sveća bila je dovoljna.

Iako je pratio svaki Satov pokret, Lesli nije primetio kada se čovek u sivom okrenuo. I dalje je sedeo, ali ovog puta bio mu je okrenut licem. Samo nekoliko sekundi Lesli je gledao to nekada poznato lice. Od starog lika ostao je samo oblik. Sve ostalo bilo je drukčije.

Sa lica su ga posmatrala dva mrtva oka.

Ali, već u sledećem deliću sekunde ta dva oka oživeše. Bilo je to kao blesak munje.

Sato je ugledao katana u Leslievim rukama.

Odmah je prepoznao mač.

Bio je to mač starog senseija. Mač koji je u ono doba priželjkivao više nego bilo šta na svetu.

Taj mač bio je i prvi razlog da omrzne čoveka kom je bio poklonjen.

— Ti.

Ta jedna jedina reč nije bila izgovorena ni kao pitanje, ni kao ime. Čak ni kao konstatacija.

Zvučala je kao sudbina.

Sledećeg trenu zvižduk katana koji napušta korice, taj neponovljivi i fascinirajući zvižduk pomeša se sa oštrim piškom pune šake šurikena koji poleteše prema Lesliju. On čučnu i podmetnu mač. Uz sevanje šurikeni odleteše u drugi kraj sobe. Lesli još nije uspeo ni da se pridigne, a Sato je stajao pred njim.

»Ne gledaj u njegove oči... ne gledaj...«

Lesli je pokušavao da se drži te opomene, ali već je bilo kasno.

Saimindicu, pomešan sa magijom, doleteo je sa šakom šurikena.

Lesli za trenutak oseti kako mu ruka sa katanom malaksava, kao da nema snage da se podigne. Pa ipak, kada katana u Satovoj ruci zviznu, i u zamahu »nebo-more« polete prema njegovom temenu, on se baci u stranu i otkotrlja nekoliko koraka. Hitro je ustao. Sada nije gledao u Satoa. Izvukao je i vakizaši i zatvorio oči.

Začuo je Satov smeh.

— Šta je, nindō, bojiš se da me pogledaš? Zar sam toliko strašan?

Uz podrugljiv glas sledio je i uraganski napada. Dva pre nekoliko vekova iskovana mača sudariše se žestinom vanzemaljskih sila.

Dok je skakao uvis Lesli je više osetio nego što je čuo zvižduk drugog, kratkog mača. Okrete se u skoku i blokira udarac vakizašijem. U istom trenu oseti oštar bol po levoj mišici.

— Nindō, slab si ti za mene, kao što je bio slab i naš sensei. Ti ne znaš tajne koje sam ja otkrio. Ti za to nika da nećeš imati hrabrosti. Mračne sile nude mnogo više od onoga što te je naš sensei naučio. Sada ćeš se u to uveriti

— govorio je Sato kao da je namerno pružao priliku Lesliju da predahne.

Želeo je što duže da uživa u ovom neponovljivom trenutku.

— Uvek sam ti govorio da si uljez. Naša tajna i naša tradicija su naše svetinje. Za strance u ninducuu nema mesta. Bio si dobar učenik, ali ti nisi Japanac. Ti NISI NINĎA!

Zloba i stara zavist ponovo zahvatiše Satoa.

Bio je zaslepljen besom jer je znao da to što je upravo rekao nije istina.

Navalio je još žešće.

Krenuo je u napad istovremeno sa oba mača.

Taj napad bio je njegov ponos. Smisao njegovog života.

Lesli uspe u prvi mah da blokira udarac, ali zapanji se kad shvati da mu je katana ispao iz ruke i odleteo nekoliko koraka.

— Sada ćeš da osetiš moć kobudere. Nema ti spasa, uljezu!

Sato navalio još žešće.

Lesli u poslednji tren uspe da izbegne udarac i podmetu vakizaši, a onda pokuša da skoči prema katani na podu. Istog trena Sato mu je bio na leđima.

Kao da je želeo da ga ubije golim rukama.

Od siline naleta obojica se nađoše na podu i kliznuše po glatkoj površini. Leslie oseti zadah smrti na svom licu. Odmah je pokušao da podigne nogu i kolenom udari Satoa, ali ovaj je prozreo tu nameru i pritisnuo ga svom težinom. Leslie tada naglo pusti jednu ruku svog protivnika reskirajući da mu ovaj u tom deliću sjuri kratki mač u vrat i njegovi kao čelik čvrsti prsti zabiše se između Satoovih rebara.

Stisak za trenutak popusti. U magnovenju Leslie primeti kako se siva tkanina na mestu gde je udario polako boji purpurnom bojom.

Sato prstima leve ruke pipnu ranu, a onda liznu sopstvenu krv. Oči mu se ludački raširiše. Droga je dostigla vrhunac dejstva.

— Samo si odložio kraj nindo. Samo odložio...

Leslie ga nije slušao. Odjednom je osetio one vibracije oko svoje glave. Neko čudno, do tada nepoznato osećanje počelo da ga preplavljuje. Kao da je sam.

Vreme se u trenu zaustavi. On se okreće i pogledom potraži mač. Smeo je da se zakune kako blistavo sečivo i bogato ukrašena drška klize prema njemu.

Sato se zagleda u svog neprijatelja, pa u katana koji je vođen Lesliejevom voljom i nepoznatom silom zaista bio sve bliži.

— Nećeš... prokletniče! — vrisnu Sato i dugim skokom polete prema Leslieju.

Neki unutarnji glas pokrete i Leslieja, i on se baci u susret katani.

Obe šake utopiše se u dršku moćnog oružja.

Leslie nije ni pokušao da ustane. Samo se brzo okrenuo na leđa i podigao mač.

Širom otvorenih očiju, sa mačem u visoko podignutoj, ruci Sato se nabi na oštar vrh i kliznu niz njega poklopivši svojim telom Leslieja.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Onda se Leslie pokrenu. Jednim tirzajem iščupa katana i izvuče se ispod Satoa. Ovaj još uvek pod dejstvom droge smože snage da se uspravi na kolena.

Jednom rukom je držao ranu na stomaku, a drugu je upro u Leslieja. Međutim, ništa se nije desilo. Kao da je neka nepoznata sila napravila zaštitni zid ispred Leslieja.

— Tvoja karma je jača... to nije moguće... to nije pravedno — siktao je Sato.

Leslie je ćutao.

Osećao je strahovit umor.

Bio je začuđen, jer borba je bila suviše kratka da bi mogla toliko da ga zamori.

Onda mu sinu.

Ova borba mačevima bila je samo pratnja onoj drugoj, mentalnoj borbi.

Potpomognut nečijom energijom, uspeo je da Satoovoj kobuderi suprostavi mentalnu pesnicu.

To je odlučilo borbu.

— Suviše si se uzdao u magiju, Sato. Nije trebalo da zaboraviš ono što nas je sensei naučio.

Sato se prezrivo nasmeja.

— Šta vi znate? Nikada nećeš osetiti ono što sam ja osetio. Nikada!

Opet tišina. Sato je posmatrao Leslija nekako čudno. Kao da je želeo pogledom da ga ubije, a odmah zatim kao da se u njima čitala molba. Konačno progovori.

— Ti si častan borac, ninđo... Dozvoli da i ja časno umrem... bez obzira na sve... ja sam RATNIK... Ti... ti najbolje znaš šta to znači...

Reči mu se pretvoriše u krkljanje. Krv navali na usta. U istom trenu katana u Leslijevim rukama napravi polukrug i sunu nadole. Odsečena glava odlete preko glatke površine, udari u zid i izlete kroz prozor.

Satoov san bio je ispunjen. Ni njegove mrtve oči nisu morale da zure u pobednika.

Lesli obrisa mač i vrati ga u korice.

U kući je i dalje vladala mrtva tišina.

*
* *

Tišina koja je posle sudara čeličnih oštrica i nejasnih glasova postala još intenzivnija — bila je znak za Minamotoa da se pokrene. Naslutio je ko je pobedio u žestokom okršaju na vrhu kuće. Znao je da je za njega sada najbolje ako odmah pokrene svoje ljude i ukrca se u tri brodića koja su već nekoliko dana spremno čekala u obližnjem zalivu. Računao je na pomoć Satoa, na utisak koji bi njegova pojava izazvala na Ostrvu izgubljenih, među ljudima koji još uvek žive u prošlom veku.

»Biće dovoljno i to kada budu videli moje moderne brodove i vatreno oružje najnovije proizvodnje«, razmišljao je dok je napuštao kuću.

Okići, koja je obećala Lesliju da se neće vraćati u kuću taman je sišla sa brega obraslog šumom kada je Minamoto sa svojim ljudima hitao prema zalivu. Prikrivena iza jednog velikog stuba devojka po-

če da broji ljude koji su tiho, poput senki, nestajale iza ugla zgrade. Izbrojala je tridesetoricu momaka.

Sada je čekala da se pojavi i ON. Nije znala otkuda joj ideja da je ninda još uvek u kući, ali je osećala da je tako.

I zaista, Leslie, koji je nekoliko miunta posmatrao obezglavljeno telo najtežeg protivnika sa kojim se sukobio, kao da se konačno povratio iz transa.

U kući je vladala tišina. Samo jednog trenutka Leslie je začuo užurbano kretanje većeg broja ljudi, negde na nižim spratovima, ali koraci su se udaljavali. To je značilo da njega niko neće napasti.

Bacio je još jedan, poslednji pogled na Satoovo obezglavljeno telo, podigao njegov katanu sa poda, stavio ga pored vakizašija pod široki svileni pojas, a onda krenuo niz stepenice.

Bio je već u hodniku koji je vodio prema izlazu kad začu tihi glas.

— Nindo... to sam ja...

Bio je to glas devojke koju je spasao. Prišao joj je neprimetno i iznenada uhvatio za ramena. Ona tiho kriknu, ali kad ugleda crne rukavice i rukave — znala je ko je iza nje.

— On je pobjegao prema zalivu, sa tridesettroicom ljudi — reče mirnim glasom devojka.

— Obećala si da se nećeš vraćati — podseti je Leslie.

— Nisam se vratila dok si se borio. Sada nema nikog, a htela sam da ti pomognem na neki način.

Uskoro Leslie saznade i za tri broda koje je Okići otkrila pre nekoliko dana.

Nije bilo vremena za neke veće pripreme. Leslie zato odlučila da odmah krene.

— Ovog puta me zaista poslušaj. Pomogla si mi koliko si mogla, a sada idi. Zaboravi me. Zaboravi i kunoiči. Tvoja borilačka veština je dobra — za neki dođo ili amaterska takmičenja. Ovde može da te košta života. Idi, živećeš duže.

Leslijev glas bio je tih i ubeđljiv.

Devojka oseti neodoljivu želju da se tom snažnom čoveku baci u naručje, da mu ponudi sve što ima i što jeste — ali znala je da će i to ostati samo još jedna neispunjena želja. Zbog toga joj se oči napuniše suzama dok je rukom dodirivala lice pod crnom kapuljačom.

— Neka te moji bogovi štite na tvom putu, nindo — reče tiho, a zatim potrča.

Lesli nije imao vremena ni za sentimentalnost, ni za razmišljanja te vrste.

Morao je da stigne Minamotoa, inače će zauvek izgubiti trag.

Starac mu je rekao da su se možda poslednji put videli u hotelskoj sobici.

Spakovao je mačeve u torbu a zatim potrčao u pravcu koji mu je devojka naznačila.

Poslednje misli koje joj je uputio bile su da nije znao čak ni njeno ime.

»Neka ostane kunoiči, i tako je sve ovo što preživljavam vezano za prošlost«, pomisli, a zatim ubrza trk.

Minamoto je izdavao kratka naređenja. Prvi brodić već je napustio vez i lagano se otisnuo na more. Snažni »merkjuri« motori tek su se zagrevali. On sam ukrcao se na drugi brodić i sa nestrpljenjem posmatrao kada će za njim krenuti i treći brodić. Ali, kao da nešto nije bilo u redu sa motorima. Poslednji od njegovih brodića još uvek se ljuljškao na talasima oslobođen vezova. Minamoto doviknu nešto ljutito i neko mu sa broda odgovori da će uskoro sve biti u redu. Kašljucanje motora kao da je želelo da posvedoči u korist datog obećanja i Minamoto se umiri. Okrenuo se

da pogledom potraži prvi brod.

U tom trenutku jedna crna silueta u punom trku baci se u more i snažno zapliva prema brodiću koji se još uvek okretao u mestu pokušavajući da pokrene snažne motore.

Ninda je plivao snažnim, ravnomernim zamasima. Nije se skrivao. Talasi su bili dovoljno veliki da ga prikriju, a ljudi na palubi suviše zauzeti sopstvenim obavezama da bi bili dovoljno oprezni. Lesli je uložio krajnje snage kako bi što pre doplivao do brodića, jer je struja postajala sve jača, a motori su svakog trenutka mogli da prorade. Ninda odahnu kada levom šakom dohvati lanac kojim je sidro bilo povezano. Gotovo istog časa brodić poskoči jer oba motora odjednom proradiše. Motorovođa ih umiri, a onda i lanac sa sidrom počeo da se diže na površinu.

Lesli za trenutak pomisli da će njegova težina praviti smetnje vitlu, ali strah mu je bio nepotreban. Brodić je bio nov, a sva mehanizacija na njemu snažna i probana.

Kada sidro stiže do polovine trupa brodića, Lesli se izdiže i dohvati rukom ivicu broda. Pošto se sidro smestilo na odgovarajućem mestu, ninda se smesti iza njega i tek ta-

da poče normalno da diše. Znao je da mu veliki naponi tek predstoje i zato je morao bar nekoliko trenutaka da predahne.

Voda je brzo nestala sa površine njegove svile i impregnirane odeće i vetar koji je sve jače duvao sa pučine nije mogao da mu naškodi.

Pred njim je bio dug i neizvestan put. Leslie ni jednog trenutka nije sumnjao u kom pravcu je krenuo Minamoto.

Ali, koliko će plovidba trajati?

Na kojoj strani se nalazi Ostrvo izgubljenih?

Tada, posle duže vremena, Leslie pomisli na Sumiko. Da li je i ona na tom ostrvu? Setio se i čudnog sna i sada je bio ubeđen da je san bio dirigovan. Starac je hteo da mu na taj način kaže da je sa devojkom sve u redu.

Talasi su počeli sve više da se dižu kako je brodić napredovao prema pučini.

»Moraću da nađem bolje skrovište«, pomisli Leslie. »U svakom slučaju putovanje će potrajati bar jednu noć«.

Tako odluči da ništa ne preduzima. Neopaženo se popeo na palubu i pogledom počeo da pretražuje brodić. Ubrzo je otkrio dva spremišta. U jednom se nalazilo gorivo, a u drugom

gomila šatorskog platna. Leslie nije razbijao glavu čemu je platno moglo da služi. Brzo se spusti u spremište i pokri platom.

Kad nemaš šta da radiš, onda se odmaraj koliko god možeš — bilo je jedno od pravila koja je davno naučio. Već sledećeg trenutka mirno je disao. Toliko potreban san odmah ga je uzeo u svoje naručje. Pa, ipak, jedan delić njegove svesti ostao je na straži.

Minamotov brodić postavi se na čelo male flotile.

— Slušajte pažljivo! — počeo Minamoto da obaveštava svoje ljude kao da se od rođenja služio radio-odašiljačem. — Nikakav kurs ne mogu da vam dam. Zato se držite mene. Kada bude svanulo, biće nam lakše. Neka se ljudi rasporede na stražu, a ostali na odmor. Pred nama su veliki ali i teški dani.

Odmah posle toga, kao da je obavio veoma važan posao, on se vrati u svoju kabinu i leže. U mašti se brzo našao na ostrvu koje je napustio pre godinu i nešto dana.

Kakva će lica napraviti ljudi sa ostrva kada se bude pojavio u pratnji svojih sledbenika?

Kakav će to trijumf biti!

Tokugava je još jak. Veoma jak. Ali i od njega će biti jače nove automatske puške i ručne granate.

A, možda, razmišljao je Minamoto, i neće biti krvoprolića. Možda će se ljudima više svideti ideja da žive u ovom veku, a ne u prošlosti. Reći će im šta su propustili, od čega ih je odvojio Todo Tokugava.

Zanet takvim razmišljanjima, utonuo je u san.

Probudio se tek mnogo kasnije, kada je sunce već odskočilo iznad površine mora, тамо daleko, na istoku.

Lesli se probudio u trenutku kada se iznad njegove glave začuo bat koraka. Međutim, nije se dogodilo ništa opasno.

Dan je prolazio užasno sporo i počeo je da oseća prve znake žeđi i gladi, mada je znao da danima može da izdrži bez korice hleba. Njegova volja bila je jača od svega.

Ipak, odahnu kada je kroz pukotinu na poklopcu iznad svoje glave ugledao treperave zvezde.

Noć je uvek bila njegov saveznik.

Ninđa je deo noći. Sam mrak.

Izvukao se brzo i odmah oporužio na palubu. Osim krmaroša čija se silueta ocrtavala gore visoko u kabini — nije

video više nikoga. Krenuo je lakim korakom i uskoro je otkrio gde se nalaze ostali ljudi.

Njih devetorica upravo su večerali u prostranoj kabini ispod palube. Nekoliko trenutaka niko nije ništa primetio, a onda istančani instinkti boraca upozoriše ih na blisku opasnost. Ljudi poskočiše sa svojih sedišta da istog trena prihvate borbu. Pa, ipak, ninđa je bio brži.

Mnogo brži.

Tri šurikena pronadoše svoj cilj pre nego što su dvojica karatista istovremeno uz poklič poleteli prema protivniku. Jedan je nogama tražio ninđinu glavu, a drugi čeličnim prstima žudeo za njegovim stomakom.

Lesli se pomeri tek toliko da sa lakoćom potegne katana, a onda sa dva okom jedva vidljiva poteza zaustavi tela u letu. Karatista koji je napao udarcem noge odlete u ugao presečenog struka, a onaj koji je hteo da iskida utrobu ninđi, sada je zabezegnuto posmatrao ruku kojoj je nedostajala šaka.

Uz urlik bola i besa, kao ranjeni tigar, čovek se u mestu okrete i ne obazirući se više na tešku ranu, navalio ponovo. Lesli blokira udarac koji je

dolazio sa strane, a zatim snažno zari svoju nogu između nogu ranjenog čoveka. Začuo se samo potmuli, bolni jecaj pre nego što je čovek izdahnuo.

Od preostale četvorice boraca samo je još jedan stajao pred nindom. Ostali su nestali kroz uzane prozore kabine.

Čovek nije posmatrao pale drugove. Laganim pokretom izvadio je iz pojasa, iza leđa, nunčake i ispružio ih ispred sebe.

Lesli hitro vrati katana u korice, pošto ga jednim potezom obriše od tek prolivene krvi, i stade široko razmaknutih nogu, ruku blago povijenih i ispruženih u stav hiderikamaje.

Onaj sa nunčakama zavitla nekoliko puta svoje oružje i načini pokret kao da će da udari iz desne ruke, a onda u poslednjem deliću sekunde izmeni odluku i oružje u smrtonosnom luku, koji je pretio da kao od šale razbije nindinu glavu, polete sa leve strane.

Lesli prozre nameru napadača u poslednji čas i kleće na koleno. Dok je teško drvo lomilo ukrasni stub u kabini, Lesli je već napadao. Udarac nogom sa strane polomi čoveku rebra. Dok se on ispravljao, pokušavajući da povрати ravnotežu i isturi nunčake ispred

sebe kako bi se zaštitio, stiže ga udarac palcem u grlo.

Mir ponovo zavlada u kabini.

Lesli je znao da ona trojica preživelih vrebaju negde u mraku. Za trenutak samo pomislio je da li da iskoči kroz vrata kroz koja je pre nepuna dva minuta upao, ili da se i sam izvuče kroz prozor kroz koji su nestali najamnici.

Već sledećeg trenutka crna senka suknu kroz otvor vrata na kabini jedva dotakavši uglaćane daske pred stepeništem. Samo delić sekunda kasnije na to mesto sručiše se dva bokena. Shvativši da su promašili, ljudi se brzo ispraviše tražeći pogledom onoga koji je tako bespoštedno sejao smrt.

Prvi ga je spazio treći momak u čijim rukama su blistala dva noža krivih sečiva. Na njegov povik ona dvojica sa bekenima baciše se istovremeno prema Lesliju. Međutim, njega ništa nije moglo da iznenadi, njegove misli i mišice reagovala su munjevito.

Visok skok odnese ga bezbedno od smrtonosnih drvenih mačeva, a sa saznanjem da su još jednom bili prespori, napadačima stiže i smrt. Naučen da barata sa dva mača podjednako dobro, Lesli je u vazduhu napravio zaokret i izmahujući vakizašijem i katanom je-

dnostavno preseče vratove napadača.

Nije imao vremena da gleda njihova obezglavljena tela koja su još nekoliko trenutaka stajala uspravno, jer je treći napadač već stajao pred njim. Jedan od krivih noževa blesnu poput munje i napravi brazdu na tamnom ninđinom kostimu zasecajući tkaninu i kožu. Svestan da je pogodio, on napade još žešće. Katana dočeka udarac desnog noža, a odmah zatim pogodi levu ruku koja zajedno sa nožem odlete preko palube. Dok je momak zapanjeno posmatrao okrvavljeni patrljak, jednostavno nije ni osetio sečivo katane koja mu prođe tačno ispod tačke u kojoj se granaju rebra. Sa sečivom, koje se istog trena vratilo napolje, pokuljaše krv i utroba.

Za sve to vreme krmaroš nije ništa primetio niti čuo. Na ušima je imao slušalice i pomno je pratio sve što su razgovarali na druga dva brodića.

Lesli još jednom obrisao oružje i vrati ga u korice. Brzo je preleteo onaj deo osvetljene palube ispod kabine, a onda prisloni glavu uz staklo iza krmanoša. Kada se pred čovekom upali crvena lampica, on brzo popravi slušalice ka-

ko bi bolje čuo a onda Lesli začu kako odgovara nekome.

— Da, gazda, ovde je sve u redu. Držim se kursa, dobro vas vidim, ništa ne brinite.

»Verovatno odgovara na Minamotov poziv«, pomisli Lesli.

Nekoliko trenutaka kasnije krmanoš se okrete da pogleda ulaz u kabinu.

— Oni baš preteruju, kao da ja nisam gladan-promrsi sebi u bradu.

mesto.

Lesli se uveri da na brodiću nema više nikoga i zato se vrati u kabinu. Miris krvi i

Ipak, nije smeo da napusti smrti bio je jak, ali on se na to nije obazirao. Prišao je stolu i odabrao nešto hrane i pića.

Odlučio je da pomoć krmanoša koristi koliko god bude mogao, ali moraće dobro da pazi da ovaj nešto ne posumnja. Zato je posle desetak-petnaestak minuta na glasno krmanoševo dozivanje napustio kabinu i krenuo prema njemu.

Čuvši da se vrata iza njega otvaraju, čovek opsova.

— Dobro ste se setili da sam i ja živ. Drži ovo...

Reč mu zamre u grlu. Pred njim je stajala spodoba bez lica uvijena u crnu tkaninu. On refleksno pruži ruku prema pištolju koji je stajao na ko-

mandnoj tabli, ali ne dovrši pokret. Gvozdena šaka zgrabi ga za grlo i prekide svaki dalji pokret, svaku misao.

Lesli ga gurnu niz stepenice i preuze kormilo.

More se ponovo uznemirilo. Talasi počese da doleću iz svih pravaca. Lesli je slušao i čitao o tome kako u ovom delu sveta vetrovi počinju da duvaju iznenada, oblaci doleću otkuda, a onda nastaje pakao.

Pogled mu pade na kartu pored kormila. Crvenim krugom bila su obeležena vulkanska ostrva.

»Da li smo već blizu cilju«, pomisli Eldridž a onda se okani tog razmišljanja. Znao je da mora da uništi bar još jedan brod pre nego što se približe Ostrvu izgubljenih, ma gde se ono nalazilo.

Kada budu nadomak tog ostrva prošlosti moraće da se nalazi pored Minamotoa.

Mrak je postajao sve gušći, a uz vetar koji je iz minuta u minut postajao sve jači dođe i kiša.

Nebo kao da se otvorilo.

Izenada zasvetle crvena lampica pored radija. Lesli podiže slušalicu.

— Je li kod vas sve u redu? Priđite bliže, ali pazite da se ne sudarite. Ko se izgubi — izgubljen je zauvek.

Lesli na japanskom potvrdi da je razumeo i počeo da manevriše kako bi se primakao brodićima ispred sebe.

Tada donese odluku.

Iskoristiće nevreme i naleće na brodić ispred sebe.

Iskoristiće pometnju i otarasice se mnogih pre nego što se snađu.

Njegov brodić se zaleti kroz mrak. Uskoro je spazio svetla na zadnjem delu brodića ispred sebe. Ugledao je još jedno crveno svetlo blizu tog brodića, ali nešto udesno.

»Dovoljno su blizu«, pomisli a onda ukoči krmu.

Nije mogao da promaši.

Priveza torbu preko ramena, a katana uze u desnu ruku.

U trenutku kada njegov brodić udari svom silinom u onaj ispred sebe, Lesli se nađe na drugoj palubi. Dočeka ga vika i psovanje.

— Hej, jesi li poludeo, Li, đavole? — psovao je jedan od ljudi pokušavajući snažnom baterijskom lampom da osvetli krmanošku kabinu broda koji je naleteo na njih.

Kabina je bila prazna.

Čovek zinu da to dovikne nekome napred, ali samo za neznatni delić sekunde oseti hladno sečivo na vratu. Sledećeg trenutka pao je na jednu stranu dok se njegova gla-

va otkotrlja na drugu stranu. Potok krvi izmeša se sa morskom vodom koju jedan veliki talas baci na palubu.

Dok se brodić bez krmanoša okrenuo i nestao u mraku, Lesli primeti kako se sve više približavaju onom prvom brodiću koji je bio predvodnik. Nije smeo više da gubi vreme jer je oluja počela da uzima sve više maha.

Okrenuo se i u dva skoka našao kod mesta na kome su dve jake sajle držale kormilo. Zamahnu katanom i čelične žice pukose kao da su od običnog konca. Pod naletom vetra brodić se naglo zavrte tako da je i sam jedva uspeo da se održi na nogama. Vрати katana u korice, pa onda u torbu iz koje izvadi tanko uže sa čeličnom trokrakom kukom na kraju.

Dok su ljudi u panici trčali preko male palube, on se pribi uz sam njen kraj. Zahvaljujući mraku i panici niko ga nije video.

Negde ispred njih odjeknu potmula grmljavina, ali tako nešto on nikada ranije nije čuo. Nije to bio udar groma ili nešto slično. Lesli samo odmahnu glavom. Vrebaao je pogodan trenutak, a onda zavila kuku i hitnu je kroz oblak kiše prema ivici brodića pored

koga oštećeni brodić projuri u tom trenutku. Kuka se zari u drvo i Lesli oseti snažan trzaj koji mu umalo ne iščupa ruke iz ramena.

Sledećeg trenutka tresnu posred velikog talasa.

Udarac je bio snažan, ali ni-nda samo stisnu zube. Kada je povratio dah on počeo da skraćuje rastojanje između sebe i brodića snažno vukući rukama. Posle mnogo napora i sudaranja sa pomahnitalim talasima konačno se našao na palubi.

Niko ga nije primetio. Oči svih ljudi bile su uprte negde napred, na onu stranu sa koje je i dalje dolazila tutnjava i grmljavina kao da stiže iz dubine okeana.

Niko nije u prvi mah naslutilo o čemu se radi. Jedan od podvodnih vulkana iznenada je proradio izbacujući kamenje sa morskog dna i paru koja je, šišteći poput nekog velikog zmaja, izbijala visoko iznad talasa.

Minamoto je stajao na pramcu i buljio u oslobođene prirodne sile. Nekada davno, još dok je bio dečak, slušao je starog Tokugavu koji im je pričao o bogovima njihove šinto religije koji su bili okrutni. Bili su to bogovi mora i vazduha. Bogovi dobra i zla.

— Ko izda svoj narod biće osuđen na propast. Bogovi to ne opraštaju — ostale su mu Tokugavine reči utisnute u sećanju.

A, on je izdao svoj narod. Izdao je ljude sa Ostrva izgubljenih.

— Sada sam izgubljen — počeo da muca, a onda sve razgovetnije govori.

Međutim, niko nije mogao da ga čuje.

U paničnom strahu ljudi su drhtali, grčevito se hvatajući za sve što je moglo da posluži kao oslonac.

Minamoto se okreće u nemogućem besu.

Ono što je tada ugledao delovalo je na njega još jače nego nepogoda u koju samo što nisu uleteli.

Ninda je stajao na nekoliko koraka dalje.

— Ninda dolazi tiho i ubija sigurno — javi mu se nekakav glas u glavi.

— Ninda!!! Ninda!!! — povika zatim, i uz nadljudski krik nestade u mračnim talasima.

Ljudi se okrenuše na taj krik i ugledaše nepokretnu crnu siluetu. U tom času ninda im je ličio na boga osвете. Niko se nije ni pomerio. Niko se nije mašio ubistvenog oružja.

Lesli tada ugleda veliku stenu koja se kao legendarni nar-

val iznenada ispreči pred brodom. Bila je tek rođena donoseći sa sobom miris zemljine utrobe i morskog dna.

Krmanoš prekriva lice rukama i kriknu dok mu se razbijeno staklo kabine zarivalo u šake, lice i vrat.

Lesli u padu dohvati jedan od pojaseva za spasavanje i navuče ga preko ramena do ispod mišica. Potom brzo vrati i torbu sa mačevima na staro mesto.

Pod silinom sudara brodić se izdiže na vrhu velikog talasa kao ranjena životinja, a zatim se sunovrati u dubinu. Izroni još jednom, a onda voda počeo velikom brzinom da prodiru kroz rupu na boku. Tog časa Lesli skoči u vodu. Smatrao je da ima veće šanse ako bude dalje od brodića koji je svakog trenutka mogao da nestane u morskim dubinama. Doušiju mu još jednom doprevriska ljudi sa palube, a onda ga jedan veliki talas poklopi i odnese daleko od stene i brodića.

Činilo mu se da će ga velika masa vode smožditi, ali se uskoro ponovo našao na površini. Njegovi pokušaji da pliva ličili su na praćakanje malog deteta koje je prvi put ušlo u punu kadu vode. On se zato umiri i prepusti stihiji.

Jednog trenutka osetio je da leti kroz vazduh. Već je pomislio da halucinira, ali ubrzo se uverio da je stvarno u vazduhu. Naime jedan od talasa poduhvatio ga je i izbacio iznad površine mora. Jak vetar je prihvatio njegovo telo i jednostavno ga poneo nekoliko desetina metara.

Tresnuo je o površinu i izgubio svest.

Stihija nije pobedila njegovu volju i nagon za održanjem, već njegovo telo. Nije ni osetio kada se stihija udaljila od njega i kada je njegovo telo, zahvaćeno podvodnim strujama, krenulo dalje od ovog uskomešanog pakla.

*
* *

Jedna stara džunka, na čijem se malom jarbolu jedva pomeralo staro, iskrpljeno jedro, začuđujućom brzinom plovila je prema pramenovima magle koji su se dizali kojih dvesta metara ispred nje.

Starac duge sede brade i brkova sedeo je pored primitivnog kormila i usmeravao džunku. Njegov pogled nekoliko puta skliznu prema dnu čamca, ka licu čoveka koji je izgledao kao da je mrtav.

Starac zakači krmu komandom kanapa, a onda se prima-

če čoveku na dnu čamca. Smače crnu kapuljaču koja je pokrivala nepokretno lice, a onda iz male flaše koju je izvukao nekud iz pojasa svog kimona sasu nekoliko kapi gustе crne tečnosti.

Čovek se trže, ali već posle nekoliko trenutaka boja počе da se vraća u njegove obraze. Starac se zadovoljno nasmeši.

Vrati se na svoje mesto, a onda ugleda pojas za spasavanje. Izbuši ga nožem i baci u vodu.

I poslednji trag civilizacije potonu na dno.

Lesli se trzao u snu. Jednog trenutka video je lice starca koga je upoznao u San Francisku. Starac je nešto govorio, ali reči nisu dopirale do njegovog mozga. Pokušao je da ustane, ali činilo mu se da u njemu nema snage ni za najmanji pokret. Lik starca počе da bleđi pred njim.

»Opet se poigrava sa mnom«, pomisli polusvesni Lesli.

Nije mogao da kaže koliko je vremena prošlo kada je ponovo otvorio oči. Osetio je kako se kreće, ali nije ništa video.

Svuda oko njega lelujali su pramenovi neke čudne crvenkastožućkaste magle. Osetio je kako ga magla uspavljuje. Pokuša da zadrži disanje, ali bi-

lo je kasno. On se prepusti snu i pade nazad na dno čamca.

*
* * *

Šum talasa koji su se negde daleko razbijali o stene dopirao je kroz prozor pomešan sa kricima galebova. Potom je cvrkut ptica nadjačao taj zvuk.

Lesli pomeri glavu. Pod njim zašušta svila. Širom otvorenih očiju gledao je u drveni plafon. Nejednake bambusove stabljike bile su čvrsto povezane tanko isečenom i žilavom korom nekog tropskog drveta.

Soba je bila mala, čista i — prava japanska.

Nekoliko sekundi Lesli se nije pomerao kao da se plašio da se san ne razbije, a on se ponovo nađe nasred okeana bacan i udaran ogromnim talasima. Zatvorio je oči, a onda ih ponovo otvorio. Sve stvari koje je nekoliko minuta ranije ugledao bile su na svojim mestima.

Polako je ustao. Bio je go do pojasa. Na levoj mišici belasao se čist zavoj. On odšeta do malog otvorenog prozora. Pred njim se pružao veličastven pejisaž.

— »Ja ovo... poznajem«, sinu mu kroz glavu.

Bilo je to ostrvo iz njegovog sna.

Duga peščana plaža pružala se dokle god je pogled dopirao. Iza peščanog žala počinjala je predivna šuma visokih borova i kedrova.

Raznobojno cveće šarenilo se duž padine na čijem se vrhu nalazila kućica u kojoj je stajao.

Da. Sve je bilo tu. Kao u snu.

Pa ipak, nešto je nedostajalo.

— Sumiko — reče Lesli poluglasno. — Sumiko!

— Zvao si me, dragi? — začu se dobro poznati glas.

Lesli se naglo okrete. Na vratima kućice, u lepom plavom kimonu sa velikim crvenim cvetovima, kose podignute u punđu učvršćenu dugim iglama od kosti — stajala je Sumiko.

Njegova Sumiko. Jedina žena koju je voleo i pored svih onih drugih koje su bile samo prolaznice u njegovom životu.

Sumiko je stajala lepa kao vizija.

Njegova Sumiko.

Krenuo je prema njoj i raširio ruke.

Devojka se zaletela i skoči mu u zagrljaj.

— Oh, Les, kako je lepo što si najzad došao. Ovo je raj o kome smo toliko puta sanjari. Dođi da vidiš — govorila

je dok mu je poljupcima pokrivala svaki deo glave.

Lesli dozvoli da ga povede iz kućice.

Nekoliko stotina metara dalje od obale mali ribarski brodići vraćali su se iz ribolova. Njihova jedra belasala su se pod jutarnjim zracima sunca.

Dole, desno, dalje od obale, na pesku su vežbali mladići u sivim kimonima. Čulo se udaranje drvenih mačeva. Pored njih strelci su odapinjali strele sa velikih lukova.

Sumiko ga povede još nekoliko metara dalje, do samog vrha padine. Sa druge strane uzdizao se breg koji je video u snu. Gordo, kao kakav paganski spomenik, breg zelenih i crnih strana, očigledno nastao u jednoj od vulkanskih erupcija, gotovo okomito se dizao put nebesa.

Leslijeve nozdrve počеше da se šire. Miris devojčine kose počeo je da ga sve više obuzima. Njena blizina, drhtaji njenog tela sve je to uticalo na njega. On je zgrabi, podiže u naručje i odjuri u kućicu.

Vodio je ljubav sa Sumiko bezbroj puta. Ali, činilo im se da je ovog puta to bilo nešto sasvim novo. Sasvim drugačije.

Tek kasnije, mnogo, mnogo kasnije Lesli se seti svega što je preživeo. Već htjede da pita gde je njegova torba sa mačevima kad ugleda katana i vakizaši na zidu iznad svoje glave.

— Ne znam čiji je onaj drugi mač, njega sam ostavila u torbi — objasni Sumiko koja je pratila njegov pogled.

Lesli je zagrlila i poljubi sa zahvalnošću, a onda se taj poljubac nastavi sa novom strahom...

Sunce se klonilo zapadu kada Lesli začu glasove ispred kućice. Ogrnuo je kimono i izašao na trem. Pectorica ratnika u svećanim odorama stajali su u malom vrtu. Kada se on pojavi, svi se pokloniše.

— Tokugava-san, očekuje vas na trgu — prenese poruku jedan stasiti ratnik.

Lesli se pokloni i na čistom japanskom zahvali na pozivu, a onda se vrati u kuću.

— Pozvan sam na neku svečanost, ali ne znam kako da idem. Moj kostim ninde nije baš prikladan za tako nešto — reče.

Sumiko se nasmeja i skoči sa ležaja. Pogled na njeno nago vitko telo ponovo probudi želju kod Leslija i on pruži ruke, ali devojka se izmigolji.

— Zar hoćeš da uvrediš svog domaćina i zakasniš?

Pola sata kasnije u novom kimonu, sa mačevima zadnutim za pojas, Lesli izađe iz kuće.

Petorica samuraja i dalje su čekali. Onaj koji je preneo poruku pokaza mu rukom put, a zatim, hodajući pored njega, krete niz padinu. Ostala četvorica išla su za njima.

Ljudi su im se usput sklanjali u stranu i klanjali.

Kada su najzad stigli na mali trg sav okićen cvećem i lampionima, Lesli ugleda starca. Kao kakav kralj sedeo je sedokosi Tokugava na uzdignutom podijumu okružen svojim samurajima.

Lesli priđe do podnožja podijuma i stade. Onaj ratnik, koji ga je doveo, pokloni se Tokugavi i povuče na svoje mesto u prvom redu.

Lesli oseti nešto čudno. Neki novi osećaji počese da mu ispunjavaju grudi, dušu. Činilo mu se da se nalazi u srednjovekovnom Japanu, da se vratio iz velikog boja i sada stoji pred šogunom čekajući...

»Šta, u stvari, očekujem?«, upita se u sebi.

Za njega je ovo bio samo još jedan posao, ovog puta čak iznuđen ucenom. Pa ipak...

Sve ovo što je doživeo, sve ovo što sada gleda bilo je deo njega samog. Deo njegovih snova. Deo one tuge za vremenima koja su otišla u nepovrat.

Ipak, da li je tako?

Ovo ovde jeste prošlost, ali i sadašnjost.

Neko komešanje levo iza njegovih leđa prekide njegovo razmišljanje. Jedna spodoba izubijanog i okrvavljenog lica, lica na kome je jedno oko bilo sasvim zatvoreno velikom ranom, probi se kroz masu i stade tako da ga baklje osvetliše sa svih strana.

Bio je to Minamoto.

Neki talas, talas karme možda, izneo je i njega iz pobesnelog mora u kome je tek rođeni vulkan sve ispreturao, i doneo ga na ostrvo. Bio je sav u ritama. Sve je na njemu bilo iscepano, sve uništeno osim katana u ruci i mržnje u oku.

Prisutni ga konačno prepoznadoše i već kretoše na njega ostrim kopljima kad starac podiže ruku i zaustavi ih.

— Nindo... ti si uništio moj san... hajde, pokušaj da uništiš i moj život — prosikta Minamoto glasom koji više uopšte nije ličio na ljudski. — Hajde, noćna senko, pokaži šta znaš, sada, kad pred tobom

stoji pravi ratnik... pravi SAMURAJ!!!

Ljudi se još jednom uskomešaše, ali ih pogled na sedokosog Tokugavu zadrža u mestu.

Lesli nije gledao Minamotou. Njegove oči bile su okrenute ka starcu. Više je osetio nego što je čuo njegove reči.

— Ninđo, tvoj posao još nije okončan. Bori se sa njim. Iako nas je izdao, on je bio veliki ratnik. Zaslužio je da umre kao ratnik.

Lesli se nakloni poslednjem iz roda šoguna, a zatim se okrete Minamotou. Nekoliko trenutaka dva borca gledala su se netremice. Lesli se prvi pokrenu. Naklonio se svome protivniku, a zatim stavio šaku na dršku katana.

Minamoto uzvрати naklon. Odmah zatim njegov mač izlete iz korica i zaustavi se ispred grudi svoga vlasnika. Već po prvim pokretima Lesli prepoznađe izvrsnog borca.

Iz prividnog mrtvila Minamoto naglo krete u napad pošavši da zada horizontalan udarac, ali vrh mača samo okrznu kimono iznad Lesliejevog pojasa. Minamoto se nije okrenuo, samo je savio ruku sa mačem i tako zaštitio leđa. Udarac koji je Lesli zadao kliznu niz tako postavljenu oštricu i odle-

te prema zemlji. Ninđa za trenutak posrnu, ali brzinom misli ponovo je uspostavio ravnotežu i to u poslednji čas. Minamoto je sada naišao sa nekoliko kombinovanih udaraca kojima je njegov bes davao neslućenu jačinu.

Snažne Lesliejeve mišice odoljele i katana u njegovoj ruci samo zaiskri odbijajući smrtonosno sečivo.

Minamoto se zaustavi. Spustio je mač i nekoliko trenutaka posmatrao Leslija.

Eldridž takođe zastade. I on spusti oštricu mača čekajući da Minamoto načini sledeći pokret. Odlučio se na lukavstvo koje je sa sobom nosilo i veliku opasnost, ali lukavstvo koje je moglo da prekrati borbu. Već je osećao ranu na levoj ruci koja se ponovo otvorila i nije želeo da reskira.

Minamoto napade kao da je bio izbačen iz katapulte. Mač, visoko podignut iznad njegove glave, blesnu pod svetlom nekoliko stotina buktinja.

Ljudi su zanemeli.

Stranac je i dalje stajao kao ukopan.

Hipnotisan.

Nemoćan da se pokrene i brani.

Svakog sekunda očekivali su da vide njegovo mrtvo telo

pred svojim nogama. A onda uzvik potrese gomilu.

U onom poslednjem trenu kada je i sam Minamoto za neki neznatni delić sekunde zastao u naletu, Lesli koraknu polusavijen i njegov mač prođe kroz samurajevo telo. Ljudi još nisu sasvim dobro ni videli šta se dogodilo kad mač izlete napolje, a potom u kratkom luku pade na vrat teško ranjenog Minamota.

Njegova glava pade u prašinu, katana ispade iz ruku, a telo kao mrtva ptica klonu na zemlju.

Borba je bila gotova.

Lesli obrisao katana o samurajev kimono, a zatim ga smesti u korice. Okrenuo se ka starcu i čekao.

— Ovaj čovek ovde nas je spasao. On je borac iz naših vremena. Jedan od retkih, možda poslednji, u svetu iza magle.

Zamor divljenja i odobravanja prođe gomilom, ali Tokugava jednim pokretom ruke sve utiša. Malo okrete glavu u stranu i reče nešto čoveku iza sebe. Ovaj se savi i iz jednog sanduka izvadi nekakvu kutiju.

— Nindo, priđi — pozva ga starac.

Lesli priđe i kleče na desno koleno.

Starac izvuče lepezu iz pojasa i pruži je iznad njegove glave.

— Od danas, ti si samuraj Tokugava klana. Ja, poslednji potomak Ijejasu Tokugave, Todo — proglašavam te za daiu-jo-a. Ovo — on mu pruži kutiju — ovo je nagrada i zahvalnost za sve što si učinio za nas.

Lesli pruži ruke i prihvati drvenu kutiju ukrašenu sedlom i srebrom. Bila je tamne boje i prilično teška za svoju veličinu. Na njoj su bili urezani zmaj i tigar u međusobnoj borbi.

Bog vazduha i bog zemlje u neprekidnoj borbi — seti se Lesli stare legende.

Svečanost je bila završena i ljudi se predadoše jelu i piću.

*
* *

— Da li ti je žao što si došao ovamo, među nas izgubljene u vremenu? — pitao je starac Leslija desetak dana kasnije, dok su se vozili džunkom prema magli.

Lesli, koji je sedeo pored Sumiko, odmahnu glavom.

— Ne, Tokugava-san, nimalo. Ovo ostrvo, tvoji samuraji i ti, deo ste mojih snova. Kako da mi bude žao što sam to

doživeo? — uzvрати Leslie ushićenim glasom.

On, koji se gotovo nikada nije uzbuđivao, koji je vladao svojim osećanjima i duhom, bio je sada prilično uzbuđen.

Shvatio je da je ovo dar sudbine njemu, večitom ratniku osuđenom da se do kraja života bori za druge, kako bi sam mogao da bude miran.

— Ne, nije mi žao — ponovi još jednom, kao da se više obraća sebi nego Tokugavi.

Starac na drugom kraju čamca se nasmešio.

— Zbogom, nindo. Više se nećemo videti, bar ne u ovom obliku. Jednom, ko zna, možda ćeš me sresti. Možda me nećeš prepoznati, a možda... Ko zna. Bogovi znaju ponekad da se poigraju sa nama. Zato, zbogom, samuraju moj...

Lesli protrlja oči. Lik starca počeo polako da nestaje kao da isparava.

— Tokugava, stani, čekaj! — povika Leslie, ali uzalud.

Htede da pita Sumiko da li je videla šta se dogodilo, ali devojka je spavala dubokim snom.

Čamac je već uplovio u crvenkastu maglu koja prekri njegove putnike. Leslie se polako spusti na dno, i zagrlj usnulu devojku.

Iako niko njime nije upravljao, čamac je brzo jurio nošen tajanstvenim podvodnim strujama koje je samo Todo Tokugava poznavao.

Tri dana kasnije jedan veliki brod — fabrika za lov i preradu ribe — pokupio je Leslieja i Sumiko.

Na sva pitanja nisu znali šta da odgovore.

Kapetan konačno zaključi da su verovatno u šoku i da su stradali u buri koja je nekoliko dana harala tim delom okeana.

Lesli je samo klimnuo glavom.

Ostrvo izgubljenih ostala je njihova tajna.

Prošla su još dva dana dok je brod stigao u Kjoto. Leslie je brzo pokupio svoje stvari, kupio odeću i sa Sumiko seo u prvi avion za Tokio.

Narednog dana bili su već u San Francisku.

Dugo niko od njih dvoje nije pominjao ono što su doživeli kao da nisu bili sigurni da li su to uopšte doživeli. A onda Leslie odluči da otvori dobijeni dar i sazna šta je u kutiji.

Ispod poklopca nalazio se pergament ispisan tankom četkicom. Leslie ga podiže i ugleda ispod njega dvanaest predivnih smaragda.

SPORT MONTEx

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170

714-163

Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3

Pošt. fah 63

32300 GORNJI MILANOVAC

Devizni cenovnik:

NINDA I KUNG FU ODELA

120 - 155 - - - - - 61,- DM

160 - 175 - - - - - 66,- DM

180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE

140 - 155 - - - - - 21,- DM

160 - 175 - - - - - 22,- DM

180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM

DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM

NUNČAKE - - - - - 13,- DM

TONFA PALICA - - - - - 9,- DM

KAMA - - - - - 7,- DM

ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM

META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

Zbunjeno pogleda Sumiko. Devojka je kao opčinjena posmatrala dragulje čija se boja jasno ogledala u njenim očima.

»Sine«, pisalo je na pergamentu, »ovo blago je u našoj porodici već nekoliko vekova. Ono daje snagu našem duhu i štiti nas od svih zlih duhova i crne magije. Ono daje našim ratnicima veru, čini naše katane nepobedivim. Čuvaj ga i

predaj onome od svojih sinova koji bude imao najviše hrabrosti da ga primi sa svim obavezama koje ono donosi«.

Na kraju je bio znak starog ratnika Tokugave, oca najčuvenijeg među slavnim šogunima Ijejasu Tokugave.

Dok je posmatrao tamnozeleno kamenje, Lesli je smeo da se zakune da je u njegovoj dubini ugledao lik starca koji mu se osmehuje.

NOVOGODIŠNJI POPUST!!!

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUVEK" je drugo izdanje rasprodate knjige "Originalni BRUCE LEE NUNCHAKU". Objavljena je povodom 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLATNIM super-kolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik.

SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi Kao Brus Li" - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li, sada možete i vi!

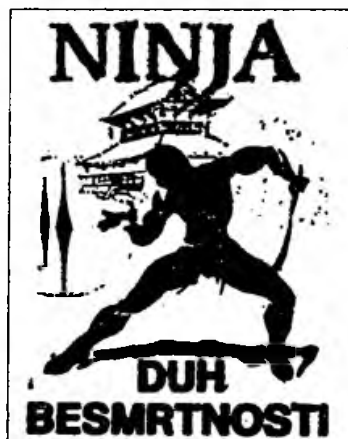
SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUVEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "NINJA - DUH BESMRTNOSTI!"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog kojeg lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotrebe ninda pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLONI: Svaki kupac knjige "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno ZLATNU originalnu nalepnicu NINJA ili MALI ZMAJ.

SAMO SADA: NOVOGODIŠNJI POPUST 40 % !!!

POPUNITE ČITKO - ŠAMPANIM SLOVIMA!

NARUDŽBENICA

Ovim NEOPOZIVO naručujem sledeće džepne knjige:
(zaokružite brojeve ispred knjiga koje naručujete)

1. BRUCE LEE ZAUVEK puna cena 4.000, cena sa popustom 2.400 din.
2. NINJA-DUH BESMRTNOSTI puna cena 3.500, cena s popustom 2.100 din.
Navedene cene (plus oko 100 din za otkupninu koliko uzima pošta, plaćete poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu (u iznosu od oko 1.000 din) plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

Broj _____ sprat _____ stan _____

Poštanski broj _____ mesto _____

Ova narudžbenica važi
do 31. decembra 1992.

Našu adresu ne ispisujte rukom
već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS

Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 N. BEOGRAD 27

Dobro došli u porodicu roto romana!

